

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 78
1 d'octubre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 41, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el pagament del deute pendent a les farmàcies i a les entitats del tercer sector social (tram. 310-00360/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre els casos de legionel·losi a Sabadell i Ripollet (tram. 310-00361/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les actuacions que preveu el Pla de joventut (tram. 310-00364/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les implicacions dels pressupostos generals de l'Estat per al 2015 en els pressupostos de la Generalitat (tram. 310-00365/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades per a l'arranjament de la carretera N-II al pas per Badalona (tram. 310-00366/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la política de comunicació del Departament de Salut amb relació a l'alerta per legionel·losi (tram. 310-00362/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'educació infantil (tram. 310-00363/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la lluita contra la pobresa i el pagament dels interessos del deute (tram. 310-00371/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la política pressupostària (tram. 310-00369/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre els impagaments a les entitats del sector social (tram. 310-00370/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les actuacions jurídiques del Govern espanyol amb relació a la consulta (tram. 310-00367/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre el nou medicament contra l'hepatitis C i sobre els brots de legionel·losi al Vallès (tram. 310-00368/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la represa de la campanya institucional per a la consulta del 9 de novembre (tram. 317-00212/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva actuació l'endemà del 9 de novembre si no es duu a terme la consulta (tram. 317-00211/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el full de ruta després de la suspensió de la Llei 10/2014, del 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, i del decret de convocatòria de la consulta del 9 de novembre (tram. 317-00213/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva rectificació després de la suspensió pel Tribunal Constitucional de la Llei 10/2014, del 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, i el compliment de la democràcia (tram. 317-00217/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acatament de la resolució del Tribunal Constitucional, el full de ruta del Govern a partir d'ara i les mesures previstes per als propers dos anys de legislatura (tram. 317-00214/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les eines del Govern per a ajudar les persones afectades per la suspensió del Decret llei 6/2013, del 23 de desembre, pel qual es modifica la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya,

→

que impedeix la interrupció dels subministraments energètics a les persones en situació de vulnerabilitat econòmica (tram. 317-00216/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'economia catalana i el paper de l'Estat en aquesta evolució (tram. 317-00215/10) p. 25

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 26

Procediment

per a elegir set membres de la Comissió de Control de les Consultes Populars no Referendàries (tram. 284-00023/10) p. 26

Projecte de llei

de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera (tram. 200-00016/10) p. 36

Projecte de llei

d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida al llibre cinquè del Codi civil de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00022/10) p. 51

Informe

de la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Exploració d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 260-00002/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius (tram. 300-00210/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques públiques amb relació a l'economia col·laborativa (tram. 300-00213/10) p. 83

Interpel·lació

al Govern sobre la seva gestió econòmica (tram. 300-00208/10) p. 88

Interpel·lació

al Govern sobre els casos de legionel·losi (tram. 300-00212/10) p. 93

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 41.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

3. Procediment per a elegir set membres de la Comissió de Control de les Consultes Populars no Referendàries (tram. 284-00023). Grups parlamentaris. Designació.

4. Projecte de llei de creació de l'impost sobre les emis-sions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la produc-ció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera (tram. 200-00016/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Con-sell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 368, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 382, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 396).

5. Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbia-nes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homo-fòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 202-00035/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Debat i vota-ció del dictamen de la comissió, de les esmenes reserva-des i de les esmenes subsegüents al dictamen del Con-sell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 363, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 381, 5; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 388, 12).

6. Projecte de llei d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida al llibre cinquè del Codi civil de Catalunya (tram. 200-00022/10). Govern de la Ge-neralitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 342, 32).

7. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Constitu-ció (tram. 270-00013/10). Grup Parlamentari Socialista. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 385, 30).

8. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'in-vestigació sobre comptes corrents bancaris en paradisos fiscals a nom de càrrecs i excàrrecs públics, i sobre l'en-riquiment il·lícit i el cobrament de comissions il·legals per part d'aquests (tram. 252-00016/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

9. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'in-vestigació sobre el frau i l'evasió fiscals i les pràctiques de corrupció política (tram. 252-00017/10). Grup Mixt, Grup

Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Parlamentari d'Esquerra Repu-blicana de Catalunya. Debat i votació.

10. Informe de la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convenci-onals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 260-00002/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Pros-pecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Debat i votació del do-cument que recull el resultat dels treballs de la comissió.

11. Interpel·lació al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius (tram. 300-00210/10). Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Repu-blicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públi-ques amb relació a l'economia col·laborativa (tram. 300-00213/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la seva gestió econò-mica (tram. 300-00208/10). Grup Parlamentari de Ciuta-dans. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre els casos de legionel·losi (tram. 300-00212/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre el model de turisme (tram. 300-00209/10). Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre el model turístic (tram. 300-00211/10). Grup Parlamentari Socialista. Substan-ciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació del real decret que garanteix el dret dels alum-nes a rebre l'ensenyament en totes les llengües oficials a Catalunya (tram. 302-00194/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari i els centres logístics (tram. 302-00195/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'execució dels pressupostos de la Generalitat per al 2014 i les perspectives per al 2015 (tram. 302-00196/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern so-bre les polítiques de suport a la gent gran (tram. 302-00197/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Cata-lunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assignació pressupostària per a sanitat i les previsions per al 2015 (tram. 302-00198/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a bastir les estructures d'estat necessà-ries per a la transició nacional (tram. 302-00199/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. De-bat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat ciutadana, ordre públic i gestió de la pobresa (tram. 302-00200/10). Grup Mixt. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans. Els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per aquesta sessió plenària les diputades Maria Senserrich i Assumpció Lailla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, han delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, el senyor Jordi Turull.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta. Vull apellar, en nom del Grup Parlamentari Popular, a la seva responsabilitat com a presidenta d'aquesta cambra, atès que de manera sorprenent comprovem que es manté en l'ordre del dia el punt número 3, que és clarament un punt que suposa el desenvolupament d'una llei que ha estat suspesa pel Tribunal Constitucional. I entenem que la presidenta no necessita que el Ple voti el compliment d'una llei. D'acord amb el compliment de l'article 161.2 de la Constitució i de l'acord del Tribunal Constitucional de suspendre aquesta llei, entenem que la presidenta ja hauria hagut de treure de l'ordre del dia el punt número 3, que preveu, com dic, el desenvolupament d'una llei que està suspesa.

I, per tant, demano a la presidenta, en nom d'aquest grup, que procedeixi a excloure de l'ordre del dia d'avui aquest punt número 3, perquè seria, del contrari, incórrer en una clara il·legalitat.

La presidenta

Senyor Millo, aquest punt es tractarà en el punt corresponent, que és el número 3. I ja li responc, com li vaig dir ahir, que no es tracta d'una facultat de la presidenta, sinó del Ple, i així ho estableix l'article 72.3 del Reglament. Per tant, quan arribi aquest punt, els donaré la paraula als grups que van demanar que es retirés, i després als altres grups, i procedirem. (Remor de veus.) I ja no hi han més paraules –no hi han més paraules. Vostè ha demanat parlar, ha demanat el que ha demanat, ja li he contestat, i continuarem en el seu moment.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera, si és del mateix punt, li reitero el mateix: ho tractarem en el punt 3 de l'ordre del dia.

Albert Rivera Díaz

No, presidenta, és perquè l'article 72.3 que vostè citava...

La presidenta

Si és del mateix punt...

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta...

La presidenta

No, no, no, senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...si em deixa intervenir... Senyora presidenta, li demano la paraula per explicar-me, perquè, si no, vostè no sap el que diré...

La presidenta

No, senyor Rivera, és que no li dono la paraula, perquè li he dit que si es tractava del mateix... (Albert Rivera Díaz intervé sense fer ús del micròfon.) Senyor Rivera, senyor Rivera! És que m'és igual, està començant per l'article 72... (Remor de veus.) Senyor Rivera! Està començant per l'article 72, i l'article 72 diu el que diu. En parlarem en el punt 3. (Albert Rivera Díaz intervé sense fer ús del micròfon.) Doncs, en el punt 3 farem... (Veus de fons.) Però quina alteració de l'ordre del dia demana? (Remor de veus.) Doncs no, senyor Rivera, ho farem en el punt 3. (Albert Rivera Díaz intervé sense fer ús del micròfon.) Escolti, senyor Rivera, ho podrà demanar quan arribi el punt 3. Per tant, continua la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes al Govern. (Josep Enric Millo i Rocher intervé sense fer ús del micròfon.) Escolti, la modificació de l'ordre del dia no es refereix al punt 1, es refereix al punt 3. I, per tant, en el punt 3 –en el punt 3– parlarem de si es continua o no es continua, d'acord?

Pregunta

al Govern sobre el pagament del deute pendent a les farmàcies i a les entitats del tercer sector social (tram. 310-00360/10)

Respecte a les preguntes orals, la pregunta número 1, que és la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pagament del deute pendent a les farmàcies i a les entitats del tercer sector social, tinc la sol·licitud del Govern que, en lloc que se substanciï ara mateix, perquè el conseller encara no ha pogut arribar per un altre... (Veus de fons.) Sí? (Pausa.) Ja està, doncs ja està.

Doncs, tenim la pregunta sobre el pagament del deute pendent a les farmàcies i a les entitats del tercer sector social, que la formula la il·lustre senyora Carme Pérez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carme Pérez Martínez

Presidenta, consellers, moltes gràcies. Després de reiterats i injustificats impagaments que ja es van produir

durant tot l'any 2013 respecte a les farmàcies i que el Govern establís un calendari de compromís de pagament, de nou hem vist com aquest calendari i aquest compromís no s'havien respectat. De la mateixa manera, s'ha tornat a reiterar un injustificat pagament a les entitats del tercer sector, la qual cosa les col·loca en una situació greu de viabilitat. Tot aquest incompliment no afecta només directament els afectats per aquest incompliment, sinó els seus treballadors i, evidentment, els ciutadans en general i, concretament, els usuaris de la sanitat i dels serveis socials.

Volem saber, conseller, si ens pot dir a què es deu aquest incompliment, quan donaran compliment al compromís que van assumir i si es faran càrrec vostès dels interessos que genera tot aquest incompliment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyora diputada, la Generalitat és la primera interessada a pagar ordenadament i puntualment les seves obligacions, però vivim la paradoxa que, mentre l'economia del país surt lentament de la crisi, la situació fiscal i tresorera de la Generalitat no segueix la mateixa tendència. Per què? Per la insuficiència de recursos que arriben a través del Govern central, que és qui controla i administra els impostos que paguen els catalans, i per un tractament de la liquiditat que la dosifica de forma extrema.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, em sorprèn vostè notòriament que ens digui que el Govern central n'és el culpable, perquè sembla que, en canvi, el Govern central sí que deu destinar diners suficients per a aquesta aventura sobiranista, per a la qual vostè no tenen cap límit. O sigui, em sorprèn, perquè em manifesta que no està en contra del Govern central i, en canvi, per això sembla que sí que els dona suficients diners.

Jo crec, conseller, que vostè ens hauria d'explicar com és que vostè i el seu Govern prioritzen les despeses en interessos que són clarament partidistes i que no beneficien els ciutadans, i els prioritzen per sobre d'aquelles coses que són d'interès social per a tots ells i que, a més, suposen incomplir els acords que vostès mateixos han pres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del conseller.) ...que vostè sabria distingir entre pressupost i tresoreria, entre despesa i fer efectiu. Miri, nosaltres no retenim ni un euro a la caixa de la Generalitat, tenim un banc que es diu «el FLA», li demanem cada dia la liquiditat que correspon, i aquesta liquiditat la transmetem, com correspon, a les diferents entitats a les quals devem diners, siguin les farmàcies, sigui el tercer sector, siguin les entitats locals.

Certament, hem de fer un tractament equilibrat de com paguem a les diferents institucions i persones a les quals devem aquests diners. Però, ho repeteixo, no hi ha ni un euro que s'entregui a la caixa.

Les nostres relacions amb el FLA són tècnicament correctes, però la liquiditat que ens soluciona el FLA és clarament insuficient; ho va ser l'any 2014, quan encara hi han uns deutes..., no «deutes», uns compromisos de de crèdit que encara d'aquell any no s'han fet efectius. De tota manera, avui mateix ja hem estat signant acords per al...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...2015.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els casos de legionel·losi a Sabadell i Ripollet.

Pregunta

al Govern sobre els casos de legionel·losi a Sabadell i Ripollet (tram. 310-00361/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, aquestes darrers setmanes al Vallès Occidental hem patit dos brots de legionel·losi, com vostè sap, paral·lels, que conjuntament han comportat l'episodi de legionel·losi més greu registrat fins ara, amb vuit persones mortes i quaranta més d'afectades.

Aquestes setmanes, conseller, no li hem sentit badar boca. Li reclamem que doni explicacions públiques per tranquil·litzar, per aclarir dubtes, perquè encara hi ha elements confusos respecte d'aquests brots, o molt mal explicats. I li demano, conseller, que es comprometi ara a comparèixer al Parlament a donar aquestes

explicacions, sense que calgui votar-ho durant aquest Ple en una moció. A més, li demanaríem que també anés a Sabadell i a Ripollet a parlar amb l'Ajuntament, a parlar amb els veïns o amb els col·lectius pertinents, sense voluntat d'alarmisme, sinó amb voluntat de transparència, per donar explicacions polítiques.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Si em permet, en primer lloc, expressaré el meu condol a totes les famílies que han perdut una persona amb aquest brot de legionella, abans de tot.

I, a part d'això, he de dir-li que l'actuació que ha fet el Departament de Salut, a través de l'Agència de Salut Pública, conjuntament amb els ajuntaments, ha estat, des del punt de vista comunicatiu, des del punt de vista de contenció del brot i des del punt de vista de la resolució de les pneumònies ingressades, impecable.

Per tant, em sembla que... A més a més, des del punt de vista del Govern, els recordo que el Grup de Convergència i Unió va demanar la compareixença, ja fa uns quants dies, a la Comissió de Salut, del secretari de Salut Pública, al qual jo acompanyaré, per explicar amb tot detall de què estem parlant.

Per tant, no sé a què ve aquesta afirmació de foscor i obscurantisme.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Conseller, si a vostè li sembla normal que aquestes dues setmanes ni a Sabadell ni a Ripollet vostè hagi donat cap explicació, com a responsable polític principal del departament, amb vuit persones mortes i quaranta d'afectades, doncs, miri, es tracta d'una qüestió de màxima responsabilitat política.

Li demano una altra qüestió, conseller, que crec que hauria de respondre ara, més enllà de la compareixença, que espero que vostè també faci, doncs, al Parlament, tal com vostè ara s'hi acaba de comprometre, eh?, acompanyant el responsable de Salut Pública. Aquests brots de Sabadell i de Ripollet no han estat els únics en aquesta zona ni aquest estiu, tot i que els altres, evidentment, no han estat tan greus. Tot plegat ens fa pensar que alguna cosa està fallant. Possiblement hi ha hagut un element climàtic, potser també s'han relaxat els autocontrols per part dels propietaris, que són els responsables d'evitar que hi hagi brots de legionel·losi, però ens fa patir que també hi estigui afectant la retallada en el control de supervisió per part dels responsables, que són l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

Com vostè sap, amb dades oficials de l'agència, el 2010 es feien 1.800 mostres en els laboratoris de salut pública, d'instal·lacions que poden ser causants de legionel·losi; el 2011, un terç d'això; el 2012, encara menys, i encara no hem recuperat aquelles xifres. Des d'aquest grup parlamentari ens preocupa que aquestes retallades estiguin posant en crisi polítiques i programes engegats des de fa molts anys, precisament, per prevenir altres problemes i que això, a la llarga, ens surt car, econòmicament i en la salut de la població.

Per això li reclamem, conseller, que posi solucions en aquest sentit; per exemple, en el paper de la mateixa Agència de Salut Pública, a la qual vostès li han tret la personalitat jurídica i, per tant, l'autoritat i el valor...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...executiu.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del conseller.) ...i, com comprendrà, m'és molt difícil, amb el temps que tinc, explicar-li. primer, què és un brot; després, què és la legionel·losi; després, quina és la funció de l'Agència de Salut Pública, i les mesures, totes i cadascuna, que s'han pres en aquest cas i en els casos anteriors, en estricta col·laboració amb l'ajuntament. He parlat personalment amb l'alcalde de Sabadell; no digui que no he parlat amb l'ajuntament ni he parlat amb ningú, me n'he preocupat des del primer dia. Però qui té la competència executiva de solucionar els problemes, i els ha solucionat bé, és l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

I no barregem coses de personalitats jurídiques o no personalitats jurídiques, no creem alarmes ni confusió. Un brot no és una epidèmia –primera cosa que han de saber tots plegats–, un brot no és una epidèmia, és un nombre de casos concentrats d'una patologia en un moment determinat, no és una epidèmia. Tant és així, que els malalts de legionel·losi, a l'hospital, no estan aïllats.

Per tant, és una situació que es dona, no és el brot més greu que s'ha produït –aquí li falla una mica la informació–, i espero que tinguin la paciència d'esperar que m'expliqui a la Comissió de Salut, al més àmpliament possible, sobre aquesta qüestió. I li demano que no faci especulacions, no faci especulacions abans que jo m'expliqui a la comissió, no faci especulacions sobre tractaments, sobre analítiques, perquè crec que no toca fer-los, i a més s'han de fer amb molt més ple coneixement del que fa vostè.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els objectius i les actuacions que preveu el Pla de joventut.

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les actuacions que preveu el Pla de joventut (tram. 310-00364/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Pascal i Capdevila

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera Munté, ja fa més d'un any que aquest Parlament va celebrar un ple monogràfic sobre l'estat de la joventut a Catalunya. I, com vostè sap, doncs, es van aprovar un bon gruuix de compromisos i d'accions concretes i transversals que el Govern, al llarg d'aquest temps, ha anat desenvolupant.

Cal destacar, per exemple, la posada en marxa de la iniciativa de la garantia juvenil –per cert, amb un model propi des de Catalunya que el conseller Puig presentava la setmana passada–, però també el pla «Insertar jove», un model de formació professional dual, l'augment de places de formació professional, les beques equitatives i repensar el nostre sistema universitari.

La situació dels joves catalans d'avui en dia és una situació que jo definiria com a complexa: per una part, una de les generacions que més hem tingut a l'abast, doncs, un ventall de possibilitats formatives molt important; hem pogut, també, gaudir de plans de mobilitat, com per exemple pot ser l'Erasmus; recordar que som una generació que hem nascut plenament en democràcia, i que, per tant, tenim, per primera vegada, com a generació jove, la possibilitat de decidir sobre el nostre futur col·lectiu –ho dic perquè alguns s'han conjurat a no deixar-nos-ho fer i per nosaltres aquest és també un repte generacional que de cap de les maneres defugirem.

Però som també una generació que ha tastat la cara més amarga de la crisi. I que això s'ha manifestat, per una part, en un atur juvenil inadmissible, al nostre parer, i, per l'altra, a través de la mobilitat, que en alguns casos s'ha convertit en una obligació i no pas en una possibilitat.

Malgrat les dificultats, no volem una administració que basi la seva acció política i la seva acció institucional en els subsidis, i tampoc una administració que tingui una visió paternalista de la gent jove.

Entenem que el Govern ens ha de proveir d'eines, d'oportunitats, i en cap cas ens ha de subsidiar.

Consellera, ahir el Govern aprovava el Pla d'actuació de les polítiques de joventut de la Generalitat de Catalunya amb l'horitzó fixat en el 2016. Voldríem conèixer amb més contingut els objectius concrets i les accions que contempla aquest pla.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, senyora diputada. Vostè ha esmentat molts dels reptes que, com a país, tenim respecte als joves. I, de fet, la planificació de moltes d'aquestes accions estan contingudes en el pla d'actuacions que ahir va aprovar el Govern, que desplega el Pla nacional de Catalunya, el Pla nacional de joventut, que va aprovar també aquest Govern el passat mes de gener, i que va ser fruit d'un ampli procés participatiu i que compta amb el consens del món local i també del moviment juvenil.

Per tant, estem davant del que ha de ser el motor de les polítiques de joventut, amb horitzó 2016; unes polítiques de joventut que, per ser realment transformadores, han de ser el màxim de transversals, i també interdepartamentals.

Aquest pla el que concreta són els objectius, les mesures, les accions que el conjunt de departaments del Govern han de portar a terme, amb aquest calendari, i bàsicament amb dos objectius: un és afavorir l'emancipació dels joves i l'altre el de la millora de la seva qualitat de vida. La concreció d'aquest pla per a l'any 2014 es concreta en 353 actuacions, dividides en set eixos, o reptes, que segueixen la mateixa estructura que el Pla nacional de joventut, per tant: formació, ocupació, habitatge, salut, cultura, participació democràtica i cohesió social.

I, en aquest sentit, per citar només alguns exemples d'aquestes mesures concretes, en l'àmbit de l'educació, el foment dels programes de segona oportunitat o la formació professional, o la formació dual, com vostè esmentava, o l'impuls a l'educació en el lleure; en l'àmbit de l'ocupació, la millora de l'ocupabilitat dels nostres joves o el foment de l'emprenedoria jove; o, en l'àmbit de l'emancipació residencial, mesures per afavorir l'accés a l'habitatge de lloguer dels joves.

En termes pressupostaris, una inversió per a aquest any 2014 de 205 milions d'euros. Però, com li deia, aquest pla té un horitzó fins al 2016; per tant, amb aquest horitzó parlaríem d'una inversió del conjunt del Govern d'aproximadament 600 milions d'euros.

Altres aspectes importants, als quals vostè feia referència: també s'inclouen altres instruments més transversals: la garantia juvenil, la xarxa nacional d'emancipació, o també mesures per la mobilitat dels joves. Mesures, per descomptat, per fer l'avaluació i el seguiment d'aquest pla, anualment però també quan finalitzi la seva vigència. I un darrer aspecte fonamental: incorpora moltes de les resolucions que en el debat demogràfic sobre la situació de la joventut de Catalunya va celebrar aquest Parlament, perquè creiem que és la manera més òptima d'incorporar tots els debats, però, sobretot, els acords, els consensos, que va assolir aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les implicacions dels pressupostos generals de l'Estat per al 2015 en els pressupostos de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre les implicacions dels pressupostos generals de l'Estat per al 2015 en els pressupostos de la Generalitat (tram. 310-00365/10)

La formula l'il·lustre senyor Roger Montañola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Roger Montañola i Busquets

Sí, moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller Mas-Colell, a inicis d'aquesta setmana el Ministeri d'Economia, encapçalat pel senyor Montoro, presentava en el si del Congrés dels Diputats el Projecte de llei de pressupostos generals de l'Estat per a l'exercici del 2015. En termes generals podríem dir que la seducció no és una virtut del Govern del Partit Popular. Per què ho diu, això, aquest grup parlamentari? Doncs, pel següent: aquests pressupostos presenten per a Catalunya una inversió del 9,5 per cent, quan Catalunya representa gairebé el 20 per cent del PIB espanyol. Presenten una inversió per persona –a aquells que parlen tant de persones i no de territoris– de 145 euros per persona, enfront dels 242 de mitjana de la resta de l'Estat. I, a més a més, sostenen que des de l'arribada del Govern Rajoy la inversió a Catalunya s'ha reduït en un 57,9 per cent, essent Catalunya la comunitat amb menys inversió.

A tot aquest escenari li hem de sumar la consolidació del dèficit del 0,7, que impedeix absolutament al Govern de la Generalitat fer polítiques per mantenir l'estat del benestar i no segueix cap lògica, doncs, que aquest dèficit sigui tan reduït en aquelles administracions que proveeixen els serveis fonamentals.

A més a més de tot això, el projecte de pressupostos tampoc contempla els deutes històrics i, a més a més, per si no fos prou, en aquest exercici de brillant seducció que ens presenta el Govern espanyol, el model de finançament que hauria d'estar plantejat per a aquest any, com així ho diuen les lleis –per tant, no es compleix una llei–, tampoc està previst en el projecte de pressupostos.

Davant d'aquest escenari difícil i negre, des del punt de vista d'aquest grup parlamentari, li plantejem, conseller, les següents qüestions: primera, quina opinió li mereixen els pressupostos generals de l'Estat presentats; si és la mateixa que li mereix a aquest grup parlamentari, i quines implicacions directes tindran sobre el projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, miri, la política de finançament del Govern central envers les autonomies, totes les autonomies en el seu conjunt, no mereix cap altre nom que el d'asfíxia. Se'ns està demanant, de fet, uns dismantellaments severos de pilars bàsics de l'estat del benestar, un dismantellament que, tingui-ho per segur, aquest Govern no implementarà.

Escoltarem, segurament, que els diners que vénen a Catalunya des de les transferències en els pressupostos generals de l'Estat –no hi ha sistema de finançament, per tant, rebem el que té a bé enviar-nos el Ministerio de Hacienda–, doncs, escoltarà que són superiors als de l'any passat. És veritat. Són superiors en, aproximadament, uns 200 milions, però l'any passat no, l'any 2014, aquest any, l'any 2014. Però ho comparem amb el 2013: 2013, un any de recessió; 2015, un any d'expansió. Aquest any n'hem perdut 600. Per tant, l'any vinent tindrem 400 milions menys que teníem l'any passat, tant pel que ens ve per transferències com per endeutament. És curiós que aquesta xifra de 400 milions és quasi..., és quasi la mateixa, 450, que el que guanyem per la baixada del tipus d'interès. És a dir, guanyem 400 milions respecte al 13, per les baixades del tipus d'interès; el que guanyem per una mà... (*el conseller d'Economia i Coneixement fa el so de xuclar*), ens ho treuen amb l'altra mà, no fos que els malgastéssim en coses com la sanitat, ensenyament, el benestar, etcètera.

En fi, tindrem un repte, en els pressupostos d'aquest any, un repte similar al d'aquest any, excepte que l'any 2015 no podrem vendre edificis o fer concessions de manera important. I, per tant, quadrar el pressupost del 2015 exigirà reclamar i negociar políticament amb el Govern central, per la qual cosa tenim molts títols per reclamar més diners dels que paguen als catalans.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures adoptades per a l'arranjament de la carretera nacional II al pas per Badalona.

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades per a l'arranjament de la carretera N-II al pas per Badalona (tram. 310-00366/10)

La formula l'il·lustre senyor Ferran Falcó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, parlem de la nacional II –parlem de la nacional II– al seu pas per la ciutat de Badalona i, més concretament, parlem de la nacional II al seu pas per la ciutat de Badalona, en el tram que queda pendent de traspasar per part de la Generalitat a la ciutat i que és el que avui es coneix com el del carrer de Sant Bru.

Ja fa temps que li vaig comentar que creia que aquest traspàs es podia fer efectiu si el Govern de la Genera-

litat prenia la iniciativa. De fet, al Govern de Badalona em van manifestar que si la Generalitat posava alguna proposta a sobre de la taula es comprometia, doncs, a recepcionar el carrer i a fer-se'n càrrec. I, en aquest sentit, és evident que no el podem pas traspasar a la ciutat si abans no s'arranja i si abans no s'activa un diàleg amb l'ajuntament.

En aquest sentit, li voldria preguntar pel seu capteniment en aquesta qüestió, pel capteniment del Govern, i, més enllà del capteniment i de les intencions, per les concrecions que podem tenir avui sobre aquest traspàs tan necessari d'aquest darrer tram de nacional II que travessa la nostra ciutat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, efectivament aquesta és una qüestió que a vostè l'ha ocupat i l'ha preocupat des de l'inici d'aquesta legislatura, amb múltiples gestions i contactes amb el Departament de Territori. A més a més, aquestes gestions també s'han fet, en bona mesura, amb l'ajuntament, amb el Govern de la ciutat i amb el seu alcalde.

En tot cas, li puc confirmar a vostè, per l'interès que ha tingut des del primer moment en aquesta qüestió, que estem en condicions de complir amb el traspàs d'aquest tram de carretera que ens queda, que avui en dia ja és un vial urbà, són a penes set-cents metres; que, de fet, hi havia un acord des de l'any 99, i fins i tot des de l'any 2001 confirmat, en què s'establien els criteris amb què s'havia de fer possible aquest traspàs.

No s'ha fet, però el Govern de Catalunya, malgrat la dificultat del moment, malgrat –com s'ha explicat ara, just en la pregunta que m'ha precedit– la dificultat de donar compliment a inversions per l'asfíxia que patim des del punt de vista pressupostari, li puc garantir que té el conveni a punt, que aquest conveni es pot signar abans de final d'any perfectament i que hem planificat una inversió a l'entorn d'uns 700.000 euros per fer possible les obres, bàsicament de col·lectors, i d'alguna adequació d'aquest vial, que facin possible el traspàs i la recepció per part de l'ajuntament.

Per tant, bones notícies, justament el dia que hem de lamentar la presentació d'un pressupost, per part de l'Estat, que, amb relació al conjunt de la nacional II, continua actuant massa tímidament. Les obres segueixen, però amb una timidesa, doncs, que realment ens molesta, ens incomoda, perquè perjudica greument els ciutadans. Especialment també un dia lamentable –veig aquí l'alcalde de Girona– en què a Girona ciutat, el buc insígnia de les obres del Govern d'Espanya, que és l'alta velocitat espanyola, fa el ridícul als ulls del món, perquè presenta un col·lapse d'una obra, de la qual en presumien fins fa ben poc, i que necessita

ràpidament ser remuntada. Hem de ser molt exigents, perquè efectivament no pot ser que s'hagi interromput l'obra entre Girona i Barcelona, un servei clarament castigat, eh?, i que en aquests moments presenta unes solucions que demà –que precisament hi ha una trobada internacional a Girona ciutat– seran de molt mal justificar.

En tot cas, per tant, senyor diputat, torni vostè a Badalona, parli amb els veïns del carrer Sant Bru i confirmi'ls que les seves bones gestions donen resultats, i l'any que ve aquesta carretera ha de ser transferida. *(Remor de veus.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política de comunicació del Departament de Salut amb relació a l'alerta per legionel·losi.

Pregunta

al Govern sobre la política de comunicació del Departament de Salut amb relació a l'alerta per legionel·losi (tram. 310-00362/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon.) No? Ara? Senyor conseller, ahir va acabar el mes de setembre. Hem tancat el mes de setembre amb una alerta important per legionel·losi. I ho hem fet sense cap paraula seva, sense cap declaració seva i sense cap imatge seva. Ens sumem a les seves paraules de condol, i hem de dir-li, senyor conseller, que era tan senzill –tan senzill– fer-ho abans...

El balanç, a dia d'avui, han estat vuit morts i quaranta persones afectades. No sabem si és el brot més greu o no més greu, però sí que és cert que és el que ha produït més defuncions. Han estat dos municipis en alerta, una comarca inquieta i més de 250.000 persones neguitoses que esperaven que fos vostè, senyor conseller, el responsable polític i amb la màxima autoritat sanitària de Catalunya qui els informés, qui donés explicacions. Ciutadans que durant dies escoltaven notícies de noves defuncions i no el veien a vostè, senyor conseller. És que no es mereixien que fos vostè qui els informés, qui els tranquil·lités? Perquè per això també estan els polítics, per donar la cara, per informar, per proporcionar tranquil·litat, per apaivagar neguits, inquietuds, per resoldre incerteses; perquè, més enllà de la bona feina dels professionals de salut pública, dels professionals sanitaris i de les accions i les informacions que s'han dut a terme amb els ajuntaments, l'hem trobat absent, senyor conseller. Per què?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Em sorprèn molt que em faci vostè aquesta pregunta. Em sorprèn molt perquè, si l'únic problema que hi ha amb la legionel·losi és que jo no m'he explicat, deu ser que no hi ha problema amb la legionel·losi; és a dir que hem aconseguit saber on es produïen els brots, que hem treballat amb els ajuntaments i que, en aquests moments, no hi ha cap brot més declarat. Aquest és l'objectiu, no si m'explico o no m'explico. I escolti'm, i si no m'he explicat i creu que m'havia d'explicar, si aquest és el problema, que sigui aquest el problema i no sigui que no tinguem continguda l'epidèmia de legionel·losi.

Per cert, treballant molt bé de la mà de l'ajuntament, treballant conjuntament des del primer dia amb la regidoria corresponent, informant cada dia la població, cada dia s'ha emès una nota informativa de premsa des del dia que es va declarar, cada dia; cada dia s'ha informat per tres cops a la regidoria de l'ajuntament; hem fet rodes de premsa conjuntament amb l'alcalde de Sabadell, la màxima autoritat en salut pública, que és el secretari de Salut Pública.

Si el problema és que jo no m'he explicat, benvingut sigui aquest problema si no tenim legionel·losi.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Senyor conseller, nosaltres li reclamàvem quelcom que es diu tècnicament «comunicació del risc». De fet, si entra a la xarxa i posa «comunicació del risc», una de les primeres entrades és un document del seu departament que parla de la necessitat de comunicar bé el risc i de la gestió d'aquest risc; parla d'avaluar consciència i comprensió, de promoure transparència, de generar credibilitat i confiança, i vostè, en tranquil·litat, seguretat i confiança, no l'hem vist –no l'hem vist–, senyor conseller.

Jo li dic que la seva feina com a responsable i autoritat és donar la cara en aquest Parlament; no l'hem vist, i, en canvi, li he de recordar, senyor conseller, que el vam escoltar i el vam veure el mes d'agost passat i he de reconèixer que ho va fer bé; vostè va informar personalment dels casos sospitosos d'Ebola i, fins i tot, en aquest Parlament, en va poder fer referència. Creiem que els casos de legionel·losi al nostre país també són tant o més importants que aquesta qüestió. Per tant, per això li reclamem, senyor conseller, la seva presència als mitjans i també en aquest Parlament. Sembla que ho deixarà en mans, de nou, del secretari general de Salut Pública, la setmana que ve, a la comissió. Ens agradaria i li reclamem que informi, i no tant, eh?, els polítics, sinó els ciutadans. Veure'l a vostè donant la cara i explicant-se als mitjans de comunicació és allò que li deia, senyor conseller, que dóna tranquil·litat, seguretat o confiança, llevat que vostè pensi que...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...les seva veu no dóna seguretat ni confiança.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, jo hi insisteixo, crec que els resultats són els que donen confiança i crec que ha donat tota la confiança del món el secretari de Salut Pública. I, hi insisteixo, la informació als ciutadans hi ha estat; la informació al seu grup, especialment, a l'Ajuntament de Sabadell, a tots els alcaldes. I permeti'm que faci una petita distinció: no comparem l'Ebola amb la legionella; l'Ebola és una epidèmia, la legionella és una pneumònia produïda per un bacteri que es reproduceix; no és el mateix, no creem ansietats –no és el mateix.

Per tant, des del punt de vista del que és un brot i el que és una epidèmia hi ha una certa diferència, eh? I, per tant, està resolt aquest brot; no hi ha cap cas més des que l'Ajuntament de Sabadell i la Generalitat de Catalunya, el Departament de Salut, Agència de Salut Pública, van actuar sobre els focus que van detectar. No hi ha cap brot més, afortunadament, i esperem que no se'n produeixi cap més. No és segur mai que se'n pugui produir un altre, perquè hi han incubacions més llargues. Però jo hi insisteixo, no especulin, esperin que tingui dia i hora a la Comissió de Salut per acompanyar el secretari de Salut Pública i ens expliquem a bastament. No es pot explicar en pocs minuts una cosa que es triga molts anys a aprendre.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'educació infantil.

Pregunta

al Govern sobre l'educació infantil
(tram. 310-00363/10)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, començo amb una confessió. Miri, jo sóc economista, vostè ho sap, però, en canvi, tinc molts dubtes sobre què faria per tenir plena ocupació i sortir d'una vegada de la crisi; és a dir, no tinc totes les respostes. Això li ho dic, eh?, no perquè sigui masoquista, sinó per veure si vostè té la gentilesa, per una vegada, de deixar de banda aquest argument que, cada vegada que parlem d'esco-

les bressol i jo li dic que vostè no creu en l'educació zero-tres, vostè em diu que sí perquè va ser parvulista, eh? Li estem fent la pregunta no sobre si vostè un dia, fa uns anys, va ser parvulista, sinó com a consellera i, per tant, responsable d'Ensenyament del Govern de Catalunya. I quan li diem que vostè no creu en el zero-tres, li ho diem per diverses raons.

En primer lloc, perquè vostè incompleix la llei d'educació de Catalunya i no se sosté amb fons públics de la Generalitat l'etapa educativa que és els zero-tres. I, per tant, no només ha baixat a més de la meitat les partides des que vostès governen, fa quatre anys, sinó que el poc que consigna, a més, no ho paga, deixant els ajuntaments asfixiats i sense la possibilitat d'oferir aquest servei, que és tan clau. Tant és així que, aquesta setmana, trenta-sis ajuntaments de Catalunya han iniciat un recurs contenciós administratiu.

A mi m'agradaria saber, consellera, si creu que m'ho estic inventant o, més important, que aquests trenta-sis alcaldes, que representen 2 milions de catalans i catalanes, s'ho estan inventant.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és un honor per a mi, entre altres coses, ser parvulista; és un gran honor i no crec que si vostè s'ha d'adreçar als professionals d'aquesta etapa des de l'economia, doncs, sincerament, no és ben bé la meua mirada. La meua mirada, quina és? Poder mantenir i, fins i tot, incrementar el percentatge d'alumnes que de zero a tres acudeixen a les llars d'infants.

Vostè sap, perquè ho he explicat, que el 35,7 d'alumnes, aquest curs passat, de zero a tres van poder gaudir d'una llar d'infants. El 2008-2009 estàvem amb un 33,4; per tant, hem incrementat el percentatge –primera dada. Segona dada: es disposaven de partides pressupostàries finalistes provinents del ministeri que, ara, no es tenen. Tercera dada: estic complint –i vostè estaria bé que ho pogués recordar– amb les resolucions d'aquest Parlament, amb resolucions que ens manen mantenir i establir convenis de col·laboració i acords de col·laboració amb les diputacions per poder donar suport als ajuntaments en el manteniment de les llars.

Tercera: si vostè de veritat creu que el que s'ha de fer és complir la Llei d'educació, que jo ho penso i penso que l'estem complint, miri què diu la Llei d'educació, quina és la interlocució; és la comissió mixta i és amb la comissió mixta que hem informat de totes les situacions. I si vol parlar d'aquest fòrum d'alcaldes socialistes que s'han agrupat per fer aquesta denúncia, li puc dir que, dels 11 milions que diuen que es deuen, ja n'hi ha més de 2 de pagats i ahir mateix hi havia pagaments en tràmit.

Per tant, senyora diputada, jo mantinc i compleixo les resolucions d'aquest Parlament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

El parvulisme no té res a veure amb els professionals, consellera. A veure si ens entenem. Deixi de parlar d'aquest esperit de mancomunitat, perquè, si no, no li estaríem presentant un recurs, hi insisteixo, alcaldes que representen 2 milions d'habitants. Vostè traspasa als ajuntaments i a les diputacions una responsabilitat que és seva, i, per tant, impedeix sostenir amb fons públics les llars d'infants públiques. I això té greus conseqüències per a quelcom que és importantíssim, que, segurament, és de les inversions socials més intel·ligents i més eficients que podem fer.

Si no fos així, si tot fos tan bonic com vostè ho pinta, que, aquí, tothom va a l'escola bressol, que no hi han problemes, que estem mantenint les ràtios, no tindria el recurs... –que no ho fan per gust els alcaldes, consellera, ho fan per necessitat i per defensar els interessos dels seus ciutadans–, no tindria l'inici d'aquest recurs contenciós administratiu. La bona resposta, consellera, és que vostè està disposada a deixar de saltar-se els convenis, a deixar la seva inactivitat i la seva irresponsabilitat. Aquesta seria la bona resposta d'una responsable del Govern de Catalunya.

Segui, faci convenis i doni el servei que els ciutadans d'aquest país es mereixen...

La presidenta

Senyora diputada...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...amb les dificultats, sí, però amb la responsabilitat també, consellera.

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La pregunta següent és sobre la lluita contra la pobresa i el pagament dels interessos del deute. (*Remor de veus.*) Com? (*Veus de fons.*) Senyora Rigau, disculpi.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Dues coses. Miri si hi creiem –i, segurament, és perquè jo sóc parvulista– que hem editat el que ningú havia editat, que era què cal fer dins les llars d'infants des de la perspectiva educativa. Miri si hi creiem que hi ha més alumnes ara que abans, percentualment –percentualment. Miri si hi creiem que, havent perdut els recursos que es disposaven anys enrere del ministeri, estem buscant els recursos públics per fer-hi front; però, a més a més, li ho mantinc: la comissió mixta, amb les entitats municipals, és la nostra interlocució. Com que vostès, ara, no són majoritaris a la Federació de Municipis, pel que sembla, s'han inventat un nou fòrum que no

està previst a la LEC per poder fer front a la Generalitat.

Afaveïxi el diàleg en el marc oficial, que és el de les entitats municipalistes.

La presidenta

Senyora consellera...

La pregunta següent és sobre la lluita contra la pobresa i el pagament dels interessos del deute.

Pregunta

al Govern sobre la lluita contra la pobresa i el pagament dels interessos del deute (tram. 310-00371/10)

La formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, conseller. És obvi que aquest país viu una fractura social persistent; no té res a veure amb la llibertat política del nostre poble, sinó amb la pobresa i la desigualtat: 25 per cent d'atur, 23,5 per cent d'exposició a l'exclusió social i 34 per cent de les llars que no saben com arriben a final de mes. Sota aquests criteris, ens agradaria saber quines són les prioritats i per què es decideix no pagar una part de les factures, aquest setembre, a entitats dedicades a la infància amb risc, a persones amb mobilitat reduïda. Dotze milions d'euros pot semblar poc, però és tota una vida per a moltíssima gent, sobretot, amb un tercer sector castigat per les retallades i també sobresaturat per la urgència de les desigualtats.

Permeti'm que li contraposi, no ens digui que és el FLA, que no arriben calers, perquè, diners, sí que n'arriben, i la pregunta és: aquests diners que arriben, amb quins criteris es distribueixen i per què, mentre no es paguen 12 milions d'euros al tercer sector, sí que es paguen aquest mes 100 milions d'euros als bancs? I faig l'escandall del pagament del departament: 35 milions d'euros al Banc Santander, 23 milions d'euros a l'HBSC de Londres, 21 milions d'euros a l'UBS de Suïssa, 4 milions d'euros de «la Caixa». Quins són els criteris d'aquesta redistribució injusta? Per què alguns contractes prevalen més que d'altres? Per què, per als bancs, mai no hi ha dilacions ni excuses ni tensions de tresoreria? I quines són les prioritats del seu departament? Les persones o els mercats financers?

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, miri, a mi m'encantaria no tenir deute i m'encantaria no acumular deute i no tenir dèficit i no haver d'anar a demanar di-

ners, però una trista realitat és que els deutes i els interessos s'han de pagar, sobretot –sobretot–, si el dia següent de pagar els interessos has d'anar a buscar més crèdit. I jo, en fi, sóc tan innocent que crec que, si deixéssim de pagar el nostre deute, tindríem dificultats el dia següent a aconseguir nou deute.

Una altra cosa és que es treballi constantment per finançar, per aplanar, per optimitzar, per aconseguir pagar el mínim d'interessos. I això li asseguro que s'està fent feina en direcció positiva en tot el tema dels estructurats, en la baixada de la prima de risc, etcètera. Això ens ocupa, ens ocupa molt i progressem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Té raó, conseller, el deute el tenim fins a l'any 2108, segons la Sindicatura de Comptes i segons la tasca ingent de la Plataforma Auditoria Ciudadana del Deute. Nosaltres, des del primer dia, vam demanar, precisament, una auditoria de com s'havia contret aquest deute. Avui sabem que devem 27.000 milions d'euros a vint bancs, no?, entre ells, 7.300 milions a «la Caixa». Nosaltres mantenim l'exigència democràtica que ens expliqui el deute, també que hi ha mecanismes d'ajornament, de renegociació per prioritzar la pitjor crisi social que viu la nostra societat.

Però, des d'aquesta perspectiva, aleshores, ens agradaria saber, finalment, qui decideix la política econòmica? Quin marge d'actuació té el seu departament, real, si és algun o és cap? Que ens reconegui –jo crec que vostè ho sap perfectament– que estem intervinguts i monitoritzats. De què ens serveix l'autogovern? I li ho pregunto a vostè, que va lluitar contra el franquisme. I si finalment som una mera gestoria que el que fa és prioritzar els mercats i abandonar, i torno al principi de la intervenció, aquest 30 per cent de la nostra societat que sap perfectament què és l'exclusió social i la precarietat vital.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, no faré veure que tenim més capacitat de gestió de la que tenim; si tenim el projecte polític que tenim és per alguna raó. Com ja li he dit, es fan esforços constantment per minimitzar el pagament per deutes i per interessos, i amb això es progressa. També és cert que, com he esmentat abans, respecte al 2013, i per la baixada de la prima de risc, estalviarem 400 milions en interessos; 400 milions que després ens expropïen rebaixant la transferència des de l'Estat amb l'aplicació d'un model de finançament avui inexistent. O sigui

que sí; si vol remarcar que som molt dependents, som molt dependents.

Hi ha un punt en el qual voldria coincidir amb vostè, i és un tema relatiu. Efectivament no té cap sentit que els ciutadans catalans pateixin més pagament d'interessos per acumulació d'infrafinançaments passats que altres autonomies; paguem més per persona per interessos, i és per això que reclamem que l'aplicació dels objectius de dèficit sigui en termes de dèficit primari, és a dir, excloent els interessos i, per tant, neutralitzant...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...aquesta desigualtat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política pressupostària.

Pregunta

al Govern sobre la política pressupostària (tram. 310-00369/10)

La formula l'illustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas-Colell, com que vostè mai compareix a la Comissió d'Economia del Parlament de Catalunya i que es passa tots els dies fent entrevistes i conferències insultant el Govern d'Espanya i culpant el Govern d'Espanya de la seva manifesta incompetència com a conseller d'Economia, és per això, senyor Mas-Colell, que li pregunto: continuarà vostè amb l'actual política pressupostària d'endeutament massiu, d'incompliment dels objectius de dèficit, de no-presentació dels pressupostos i de mantenir els impostos autonòmics més elevats del conjunt d'Espanya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Continuarem amb la mateixa política a què ens força el Partit Popular, excepte que no retallarem, no farem retalls addicionals als pilars bàsics de l'estat del benestar, que és el que pretén el Partit Popular. De vegades penso que això de PP, a Catalunya, en comptes de «Partit Popular» vol dir «partit piròman». Vostès haurien d'aprendre dels seus col·legues del País Basc, que són molt crítics amb el Govern del País Basc, però no

els passa pel cap qüestionar els temes de finançament i de les necessitats econòmiques del País Basc.

Jo li puc dir que la base de la nostra política fiscal per a l'any 2015, com ho ha estat el 2014, serà que no reduïm la despesa perquè la despesa, simplement, no es pot abaixar més. No només no reduïm la despesa, sinó que pensem que hem de retornar, hem de reimplantar –reimplantar, deixin-me ser precís– la segona paga extraordinària als funcionaris públics. No té ni cap ni peus que el Govern altra vegada, el Govern central, ens imposi una política que acaba discriminant els funcionaris catalans.

Per tant, mateixa despesa, incloent la paga extra als funcionaris. I per això, doncs, dependrà bastant de vostè.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

Senyor Mas-Colell, es nota que el seu Govern fa figa, perquè vostè ja està buscant treball per ser, imagino, un participant del *Club de la Comèdia*, que, per cert, ho fa molt bé.

Miri, li donaré una pe; a vostè el caracteritza la pe de «poca-solta», perquè vostè es passa el dia insultant el Govern d'Espanya, quan vostè forma part d'un Govern, el de Convergència i Unió, que és una autèntica amenaça per als estalvis dels contribuents catalans.

L'actual Govern de Convergència i Unió ha generat un 150 per cent més de deute que el que va generar el tripartit en set anys. El passat divendres el Govern d'Espanya presentava els pressupostos generals de l'Estat –de vostè no sabem ni si els pensa presentar– per al proper any 2015. L'actual Govern de Convergència i Unió és un govern morós amb les farmàcies, a qui no paga; és un govern morós amb els autònoms, a qui tarda fins a 138 dies a pagar-los; és un govern que s'ha endeutat fins a tal punt que cap entitat financera al món els vol donar crèdit, amb excepció del Govern d'Espanya, que ja porta concedits 45.000 milions d'euros a part del finançament ordinari de la Generalitat.

Senyor Mas-Colell, quina credibilitat pot tenir la Generalitat de Catalunya en els mercats si el seu conseller d'Economia havia estat membre dels governs de l'evasor fiscal Jordi Pujol? O si el que era conseller d'Economia en els governs de l'evasor fiscal Jordi Pujol és ara el president de la Generalitat, el senyor Artur Mas? Després algú s'estranya que a vostès ningú els vulgui donar crèdit.

Vostès són un govern, el de Convergència i Unió, en matèria econòmica, que genera incertesa, que provoca desconfiança i que incompleix constantment; un govern que va deixar en fallida Spanair, amb un forat de fins a 200 milions d'euros que haurem de pagar els contribuents catalans; un govern, el de Convergència i Unió, que només sap endeutar-se, apujar impostos i malgastar els diners dels contribuents, perjudicant

famílies, autònoms, classes mitjanes i treballadores i empreses de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Retiro que PP vulgui dir «partit piròman», em sembla que «partit poca-solta» és més apropiat.

Què vol que els digui? És prou evident a qualsevol observador que el Govern del Partit Popular està asfixiant les autonomies. L'únic que puc dir a favor seu és que no discrimina: asfixia València amb la mateixa intensitat que asfixia Catalunya.

Miri, hi ha hagut vegades que els he dit que influeixin a Madrid. Però ja no els ho demano, perquè vostès a Madrid no pinten res; són bons peons de brega a Catalunya, però pinten tant com...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...el Partit Popular valencià.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Només per demanar-li al conseller una mica de respecte... *(Forta remor de veus.)*

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyors diputats i senyores diputades!

Josep Enric Millo i Rocher

Jo..., si em permeten acabar la frase, poder l'entendran. Tot i que escoltar no forma part, segurament, del seu llenguatge.

La presidenta

Senyor Millo, continuï.

Josep Enric Millo i Rocher

El respecte li demano ja no per la dialèctica que hi pot haver entre un diputat i un membre del Govern, que hauria d'acceptar les crítiques encara que no li agra-

din, sinó respecte al prop de mig milió de catalans que han votat aquest partit i que no són poca-soltes, com vostè acaba de dir. Això és un insult; és un insult a les 500.000 persones, catalans com vostè, que han votat aquest partit.

(Aplaudiments i remor de veus. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta; vull manifestar la protesta del nostre grup perquè fins aquí podem arribar. A nosaltres se'ns pot dir absolutament... *(Remor de veus.)* A nosaltres se'ns pot dir absolutament de tot, es difama, s'insulta, etcètera, i a la mínima expressió n'hi ha que tenen la pell molt fina i exigeixen no sé què. No hi ha vergonya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Continuem amb l'ordre del dia i amb la pregunta número 10, sobre els impagaments a les entitats del sector social.

Pregunta

al Govern sobre els impagaments a les entitats del sector social (tram. 310-00370/10)

La formula l'illustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gracias, señora presidenta. Señora consejera, a ver si, después de dos años intentándolo, hoy tenemos más suerte.

¿Podría aprovechar hoy para decirle a los catalanes cuánto debe la consejera de Bienestar Social a las entidades que prestan servicios a las personas?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Respondré en nom del Govern. Com és ben sabut, els problemes de liquiditat són importants, són significatius i són tractats diàriament amb el nostre únic banc, que és el FLA i el Tesoro. D'aquesta interacció en surten unes prioritzacions de pagaments que tenen a dalt de tot els pagaments al tercer sector. O sigui que en termes absoluts paguem en la mesura que rebem liquiditat, i, per descomptat, en volem rebre més de la que rebem. I no li demano que influeixi a Madrid

amb aquesta finalitat, perquè, com he dit abans, vostès d'influència no en tenen cap. Però la que rebem..., el tercer sector està altament prioritzat.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gracias, señora presidenta. Bueno, veo que no tenemos suerte. Mire, la realidad, señor consejero, es que el tercer sector social le pide 600 millones de euros; las residencias, cerca de 100 millones; ciento siete residencias han tenido que cerrar en cinco años. Esta es la realidad que ustedes no quieren reconocer aquí.

Mire, el Gobierno ha puesto las políticas sociales a la cola de sus prioridades. Su prioridad, señor consejero, es otra: su prioridad ha sido la construcción nacional de Cataluña, no la construcción social de Cataluña. Y es que ustedes, y ustedes como consejeros, han destruido estructuras de bienestar para crear estructuras de estado.

Y cuando le preguntamos, siempre nos dice lo mismo, que no tienen dinero. Pues, mire, los ciudadanos de Cataluña tienen derecho a saber que ustedes tienen 37.000 millones de euros de presupuesto, y los catalanes tienen derecho a saber que ustedes deciden lo que hacen con ese presupuesto.

Y, si no, contésteme. ¿Por qué hay dinero para pagar millones a medios de comunicación privados y no hay para pagar a residencias? ¿Por qué hay dinero para tener la televisión más cara de España y no para el tercer sector? ¿Por qué hay dinero para pagar la burocracia y la Administración más amplia de toda España y no para entidades de infancia? ¿Por qué hay dinero para pagar a la clase política que mejor cobra de toda España y no hay dinero para ayudas a las familias?

Es decir, tenemos dinero para televisiones, medios de comunicación, políticos, burocracias, agencias tributarias, Diplocats, y no hay dinero para residencias, entidades del tercer sector, entidades de infancia y entidades de discapacidad.

¿A quién pretenden engañar? Su agenda política es otra. ¿Qué van a tener que poner las residencias para cobrar? ¿«Esteladas»? ¿Se van a tener que afiliar a la ANC, las entidades del tercer sector, para poder cobrar?

Pues, mire, yo le ofrezco algo. Destinen el dinero que iban a malgastar en el referéndum ilegal a pagar a las entidades de infancia, de discapacidad y de pobreza. ¡Háganlo! Ahora sabemos que no va a haber referéndum; destine todo ese dinero a pagar a quien más lo necesita.

Y no se olvide que, gracias al presidente Rajoy, al Gobierno nacional, al Partido Popular, que hemos parado este referéndum ilegal, usted podrá destinar todo ese dinero a pagar a residencias, y a pagar a infancia, y a pagar a discapacidad. Es lo mejor que podemos ha-

cer los populares catalanes por los catalanes. Esa es la realidad. Mire, menos dárselo a Forcadells, a Casals, a Raholas, y más a discapacitados, residencias y menos; menos ANC y más residencias. Apréndanlo: menos construcción nacional y más construcción social, señor consejero.

Y, por cierto, ahora que usted amenazaba que en el próximo presupuesto puede que haya más recortes sociales, le voy a dar un pequeño truco para que no haya. En el próximo presupuesto, señor consejero, ponga una partida de ingresos: la partida de devolución del 3 por ciento según Maragall, del 4 por ciento según Millet, del 5 por ciento según Carod, lo robado en el Palau y repatrien lo de Andorra, Liechtenstein y Suiza, y verán cómo tendrán dinero para no hacer más recortes sociales.

Gracias, señora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

La televisió més cara d'Espanya es diu Televisión Española; li ho dic perquè ho sàpiga, eh?, a menys que pensi que no és espanyola, que és estratosfèrica. Potser a Televisión Española és on han anat tots els diners que vostès han retallat, finalistes, de la dependència, a on, li ho recordo, el pes del seu finançament recau en un 80 per cent sobre la Generalitat, quan havia de ser el 50 per cent.

Miri, les llistes de..., les prioritats de pagaments són estrictes; tenen les institucions socials del tercer sector a dalt de tot, i són temes que seguim amb molta prioritat.

Realment, no sé massa bé què dir més a tota la seva exposició. Em limitaré a dir que em sembla que ens diferencien dues coses. Una: nosaltres pensem que Catalunya pateix un maltractament fiscal sever, vostès pensen que Catalunya està fiscalment ben tractada. La segona diferència és que jo em crec el que dic, i vostè no.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions jurídiques del Govern espanyol amb relació a la consulta.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions jurídiques del Govern espanyol amb relació a la consulta (tram. 310-00367/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Sí; gràcies, presidenta. Conseller, el dia 28 de setembre van començar a córrer tots els terminis del Decret de convocatòria de la consulta del 9 de novembre, terminis que considerem imprescindibles, i la majoria d'ells –tots, de fet– són preclusius, per poder celebrar la consulta amb les garanties democràtiques suficients el proper 9 de novembre; terminis que han de garantir la participació i han de garantir la campanya a totes les organitzacions interessades, i terminis que han de garantir també el registre de participació de la consulta, allò que ha de donar el dret a votar a tots els ciutadans de Catalunya que estan cridats a aquesta consulta.

Els terminis en concret que ens preocupen darreament són dos. Un és el del 28 de setembre, que el mateix decret diu que comença el termini per fer tota la campanya institucional, que si no es manté aquesta campanya institucional o no es renova creiem que perjudica el dret a la informació i, per tant, també el dret a la participació a la consulta. Termini també, del 28 de setembre, de presentació de la sol·licitud per acreditar-se com a organitzacions totes aquelles organitzacions que hi estiguin interessades. I terminis que ens preocupen, els que comencen avui, dia 1 d'octubre, que són els més importants, que són els que afecten les persones estrangeres residents a Catalunya que volen sol·licitar participar en aquesta consulta, i el termini que també requereix el vot anticipat, de presol·licitud. Terminis que entenem que s'ha fet un esforç ingent i operatiu magnífic des del Govern per quadrar-los tots amb la consulta, amb la data, de fet, del 9 de novembre.

Senyor consulta, des d'Esquerra Republicana no volem ser còmplices ni de la suspensió ni dels efectes del Tribunal Constitucional. Per això des d'Esquerra Republicana ens posem a disposició del Govern per assumir les responsabilitats polítiques, administratives i, si és el cas, les inhabilitacions que calguin o que alguns pretenguin. I també posem al servei al servei del Govern multitud de funcionaris i treballadors públics que se'ns han adreçat per assumir les responsabilitats que pertoquein.

Senyor conseller, les preguntes són les següents. Què té pensat fer el Govern per continuar informant els ciutadans de com han de votar aquest 9 de novembre? On s'han d'adreçar els ciutadans que avui volen manifestar el dret a participar en aquesta consulta o que volen demanar el vot anticipat?

Nosaltres, conseller, entenem que, mentre el Tribunal Constitucional reflexiona i delibera, nosaltres hem de prosseguir organitzant aquesta consulta, perquè hi tenim dos grans motius: un, el jurídic, perquè estem en un moment d'interinitat després de presentar els recursos i estem en una suspensió que és cautelar, i el segon, que és el més important, que és el polític, perquè tenim l'obligació i el deure de fer que els ciutadans el 9 de novembre votin...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Rovira i Vergés

...i decideixin.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència
(Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, deixi'm, diguem-ne, per introduir la meva resposta –perquè no ho puc resistir, i ja m'entendrà–, que respongui també al plantejament inicial d'aquesta pregunta, no?, que era: «Quina és la valoració del Govern de la Generalitat amb relació a les actuacions jurídiques del Govern espanyol respecte a la consulta?», perquè, a més a més, volem deixar-ho dit en la sessió plenària d'aquest Parlament.

Primera, les considerem poc jurídiques i molt irresponsables. Segona, expressen un nul compromís, a criteri nostre, amb la democràcia i amb els fonaments de la mateixa democràcia. Tercera, defugen el diàleg i el sentit d'estat que s'hauria d'esperar d'un govern com el Govern espanyol, no?, perquè a més a més tenen al seu abast mecanismes alternatius del que han fet i no els han utilitzat. Quarta, responen, tal com ho veiem, a l'interès partidista del Partit Popular, i no a l'interès general. I cinquena, des d'un punt de vista, si m'ho permet, més tècnic, no?, creiem que ni respecten la Constitució ni respecten l'Estatut; de fet, no és nou que el Govern espanyol –n'hi ha hagut mostres en el debat d'avui mateix–, doncs, actuï al marge de les lleis, no és nou, podríem dir que en tenen, diria, el rècord Guinness. Per tant, aquesta valoració també la volíem expressar, en volíem deixar constància, ja que era la pregunta original, doncs, que vostè després m'ha desenvolupat en la seva exposició.

I, respecte al que em deia, li diria també el següent, no? Vostè diu: «No som còmplices, Esquerra, de la decisió que ha pres el Tribunal Constitucional», o no volen ser còmplices, Esquerra, de la decisió que ha pres el Tribunal Constitucional. El Govern tampoc és còmplice d'aquesta decisió; de fet, fins al punt que a aquestes hores mateix s'estan entrant al Registre del Tribunal Constitucional, doncs, arguments sòlids, molt solvents, molt complets, molt ben desplegats, per demanar l'immediat aixecament de la suspensió, eh? Perquè pensem –vaja, vist el que hem pogut constatar aquests últims dos, tres dies, no?– que si el Tribunal Constitucional té la capacitat de reunir-se fora de les seves pròpies previsions, doncs, també de ben segur donarà la resposta que, a dret, pensem que li correspon donar.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora...

La presidenta

La pregunta següent és sobre el nou medicament contra l'hepatitis C i sobre els brots de legionel·losi al Vallès.

Pregunta

al Govern sobre el nou medicament
contra l'hepatitis C i sobre els brots de
legionel·losi al Vallès (tram. 310-00368/10)

La formula la il·lustre senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Alba Vergés i Bosch

Bon dia a tothom. Conseller, molt curt, perquè ja s'ha parlat del tema dels brots de legionel·losi. Una reflexió: és cert que diàriament han emès notes de premsa –les tinc totes aquí–, però sap que li hem demanat moltes vegades que vinguessin aquí al Parlament, perquè ens hauria agradat que els diputats i les diputades del territori, del Vallès, poguessin explicar també als seus conciutadans tots aquells rumors, tots aquells dubtes, i tinguessin informació de primera mà. S'havia de fer, conseller, i, ja que no ho han fet fins ara, esperem que puguin venir els propers dies.

Sobre el tema de l'hepatitis C, el 24 de setembre el Ministeri de Sanidad va anunciar un acord per incloure el Sofosbuvir contra l'hepatitis C al finançament públic. El mateix dia vostè tenia una reunió de consellers de sanitat a Santiago. En aquesta reunió, conseller, què els va explicar la ministra sobre aquest acord? Els van concretar quin en pot ser el preu final? Perquè el preu, com sabeu, no ens el deixen negociar a nosaltres. I, per tant, quina és la proposta que fa el ministeri per a un finançament específic? Sigui quin sigui aquest preu acordat, a nosaltres ens preocupa que no serà prou reduït perquè el pressupost del Departament de Salut no ho noti. Per tant, té la intenció, el ministeri, de dotar-nos de més recursos perquè els metges puguin prescriure aquest tractament? Els ho ha reclamat, conseller?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Vergés, crec que a través de tots i cada un dels regidors dels ajuntaments del Vallès, que estan prou informats del brot de legionella en el Vallès, també s'hi arriba, als ciutadans; però en prenc nota. I sap molt bé que a principis del mes de setembre ens vam comprometre a venir, que fa quinze dies el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va demanar la compareixença del secretari de Salut Pública perquè fes la part tècnica de l'explicació, al qual jo acompanyaré. Per tant, en això estem més pendents d'un calendari de la Comissió de Salut que no de la voluntat del conseller.

Per altra banda, he de dir-li que en el Consell Interterritorial no es va parlar en cap moment de l'hepatitis C. Ens en vam assabentar al sortir, per unes declaracions que havia fet a la premsa la ministra. Per tant, aquesta és la realitat.

I la realitat permanent és que el principi de lleialtat institucional que regeix el finançament o l'assumpció dels costos de noves prestacions per part dels serveis de salut de les comunitats autònomes no es compleix, en cap dels casos. I no solament ho reclama Catalunya, ho reclamen els altres consellers. Tota nova prestació que indueix un nou cost ha d'anar acompanyada de la seva partida pressupostària oportuna, i fa molts anys, molts, que això no es compleix. I aquest és un dels elements que anem arrossegant a la motxilla del dèficit crònic del sistema nacional de salut, del conjunt de l'Estat, i especialment de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, potser el ministeri no té pressa, però nosaltres sí. Amb una efectivitat superior al 90 per cent, al cap d'unes setmanes de tractament l'hepatitis C pot desaparèixer de la teva vida, i això és meravellós, i pot canviar la vida de moltes persones, i aquestes persones són les que tenen pressa.

L'anunci deia que podia ser inclòs a la cartera pública avui, 1 d'octubre, i que serà prescrit per al grup de pacients definit per l'Informe de posicionament terapèutic, que n'estableix els criteris. Catalunya ha participat en aquest informe? Els hi han convidat?

A Catalunya ja tractem els casos més urgents, però la voluntat manifestada també en aquest Parlament és d'arribar a tot en el menor temps possible. Conseller, reclami una altra vegada a Madrid un finançament just. És un deure que tenim respecte als nostres pacients i al nostre sistema sanitari. Fins i tot la gent més entusiasmada amb la notícia diuen que s'ho miren amb certa desconfiança respecte a l'anunci de la ministra i reclamen que políticament actuem. I aquí hi entra el seu paper, i també el nostre: que ho fem ja i que ho fem bé.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, diputada. Com sap molt bé, és una reivindicació permanent del sistema nacional de salut de Catalunya ser finançat adequadament. Hem fet l'esforç –ho hem explicat sempre–, hem pogut fer un esforç, gràcies a molts sacrificis, respecte a la crisi econòmica; el que va impactar la crisi econòmica al sistema nacional de salut és el màxim que hem pogut admetre des del punt de vista de la situació, i ja no podem anar més enllà, perquè ara ja estem tocant al subfinançament crònic. I això ho estem explicant reiteradament a Madrid, allà on toca, per escrit, a la ministra, al ministre Montoro..., a tothom. I sí que, en tot cas, jo de-

manava, en una interpellació fa pocs dies, que tota la cambra i tots els grups donessin suport a aquesta petició de finançament adient de la sanitat de Catalunya i, si escau, del sistema nacional de salut de l'Estat.

Jo em vaig comprometre, com sap molt bé, fa uns quants mesos, que, amb independència del que es pogués resoldre a Madrid, aquí faríem els tractaments de l'hepatitis C a tots aquells malalts que, d'acord amb el criteri establert pel Departament de Salut i la Societat Catalana de Digestologia i les associacions que agrupen tots aquests tipus de malalts..., que això ho faríem.

En aquests moments estem tractant ja 177 pacients...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...157, i tot això... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller de Salut i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la represa de la campanya institucional per a la consulta del 9 de novembre (tram. 317-00212/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Avui és dimecres 1 d'octubre, però és dia 2 de la desobediència civil, és dia 2 de la imposició política vinguda una altra vegada d'un tribunal de la inquisició, de dotze jutges que dictaminen què pot fer i què no pot fer tot un poble, què pot decidir i què no pot decidir tot un poble. Malgrat les amenaces de Camacho d'enviar-nos a tots a tribunals per sediciosos, els sediciosos en aquest país som majoria, vam omplir les places ahir i les continuarem omplint el temps que faci falta, perquè no ens fan por ni les seves amenaces ni les seves lleis. Estem decidits, estem autodeterminats, ens estem autodeterminant per ser lliures per poder votar i per poder escollir independència.

Però aquesta desobediència civil que s'està mostrant a les places, que està determinada, no serà la mateixa si les institucions no l'acompanyen, si les institucions no són conseqüents amb el camí polític emprès. I les institucions és el Govern de la Generalitat.

Vostè, president, sabia que arribaria el dia en què hauria de triar, per una vegada, entre l'obediència a la gent o l'obediència a l'Estat espanyol, és a dir, al Partit Popular, és a dir, a l'«achanta la boca y háblame

en cristiano» de tota la vida. Vostè sabia que arribaria aquest dia, i, en canvi, davant de la suspensió cautelar de la consulta, ha suspès cautelarment la campanya. Pensa o no pensa reprendre la campanya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, vostè parla d'una «decisió del Tribunal Constitucional»; li vull recordar que no és del Tribunal Constitucional, aquesta decisió, és del Govern espanyol. Perquè el Tribunal Constitucional –i hem de parlar tots amb propietat, per ser correctes en l'anàlisi que estem fent– no té més remei que suspendre aquest decret i aquesta llei si el Govern espanyol li ho demana. Per tant, focalitzem-ho en el Govern espanyol, que és el responsable d'aquesta suspensió.

L'altre aspecte a tenir en compte és si el Tribunal Constitucional va actuar massa de pressa o no en la seva reunió; això sí que és discrecional del Tribunal Constitucional. I, efectivament, va actuar amb una celeritat immensa, la qual cosa ens fa sospitar que la presidència del Tribunal Constitucional, com aquest Parlament va tenir ocasió de dir en la seva recusació, doncs, està en mans d'una persona que no deu ser un àrbitre massa imparcial, i parlo del president. I per això aquest Parlament el va recusar en el seu moment.

I, a partir d'aquí, doncs, la nostra posició és: les mesures que prenem són cautelars perquè la decisió del Tribunal Constitucional no és una decisió sobre el fons. I el que ens toca fer a tots ara és pressionar el Tribunal Constitucional correctament, perquè de la mateixa manera que ha anat tan de pressa a reunir-se, ara torni a anar molt de pressa a reunir-se per aixecar aquesta suspensió, perquè hi ha arguments de sobres per poder-ho fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat. *(Remor de veus.)* Demano silenci, si us plau.

Quim Arrufat Ibáñez

De la politització o no dels òrgans judicials espanyols, d'això, en sabem prou. De la militància política del president del Tribunal Constitucional i de la seva opinió sobre la Constitució fa uns trenta anys, també ho sabem, què n'opinava. Però també sabem quins càrrecs de govern ostentaven al franquisme el president del Consejo de Estado. Aquestes vinculacions les sabem de sobres, com sabem de sobres quina era la decisió que prendrien, quina és la decisió que prendran. Vostè creu realment que atendran cap argument polític, cap argument democràtic, si la decisió està presa políticament en altes instàncies d'allò que és l'Estat espanyol, aquella barreja de banquers, església, exèrcit, alts funcionaris i hereus del franquisme? Vostè

creu que hi haurà cap mena de marge per poder reactivar la campanya, la consulta, si no ho fem nosaltres unilateralment, si no ho fan vostès des del Govern?

Nosaltres..., aquesta política de la majoria social, aquesta aposta política de la majoria social de realitzar la consulta pot tenir dos finals: la victòria i guanyar, o la derrota i tornar a perdre. I està en bona part en les seves mans, en les mans de desobeir i continuar amb la campanya i continuar amb l'organització de la consulta...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...que arribi a bon port...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, només –només– llegint una mica bé la història de Catalunya d'unes quantes dècades vostè comprovarà que no sempre la desobediència porta a la victòria. Oï que és així? *(Pausa.)* Doncs, si això ha estat així, aprenem de les lliçons de la història.

Jo no sóc contrari, personalment, al concepte «desobediència civil», perquè sé que molts drets humans i moltes conquestes socials s'han aconseguit així. Però també li dic que en aquest moment –en aquest moment– no estem en aquest punt –en aquest moment. Estem en un altre punt. Estem en el punt en què demanem al Tribunal Constitucional que vagi de pressa a reunir-se per aixecar aquesta suspensió, i nosaltres poder organitzar correctament totes les coses per al dia 9 de novembre, que és el nostre propòsit, com hem manifestat reiteradament en moltes ocasions. I, quan calgui prendre decisions definitives, perquè les que s'han pres fins ara són cautelars, quan s'hagin de prendre decisions definitives, reitero el compromís de sempre, i això serà d'aquí a pocs dies, a més a més. Jo els proposaré: tots junts, els que estem a favor de la consulta, prenent conjuntament aquestes decisions.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva actuació l'endemà del 9 de novembre si no es duu a terme la consulta (tram. 317-00211/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, la veritat és que es fa difícil de vegades intervenir i sentir coses com les que sentim aquí, no? Parlar de desobediència civil des d'un escó i cobrant un sou de l'Estat és molt maco. I arribar amb un Audi A8 al Parlament i dir que no s'està en contra de la insubmissió i desobediència també és molt rellevant. Suposo que la gent que ens està veient entendre que ser insubmisos davant dels que han de fer complir les lleis i recaptar impostos és absolutament contradictori.

Però jo, president, li volia preguntar pel final del camí a què vostè està arribant. Aquest camí que vostè ha volgut construir, un camí sense sortida; que vostè mateix ha construït, hi insisteixo: ha posat data, ha posat pregunta i ha posat resposta. I vostè sabia, des del primer dia, senyor Mas –que li ho han dit moltes vegades–, que vostè no tenia competències per convocar un referèndum separatista.

Per tant, senyor Mas, arribant al final del camí, l'únic punt que l'uneix amb Esquerra Republicana, i ja ho veurem, segons el que preguntin avui..., jo li pregunto: el 10 de novembre, què farà vostè, senyor Mas? Què farà el 10 de novembre, quan no hi hagi hagut un referèndum separatista? Mirarà als ulls vostè dels independentistes de bona fe que es manifesten i li demanen que posin urnes, senyor president? Els podrà mirar als ulls i dir que els ha enganyat? Senyor president, com mirarà vostè als ulls a milers de catalans, milions de catalans que no són separatistes i que fa temps que li diuen que parli vostè amb la divisió i amb la fractura? Podrà mirar als ulls vostè a aquells catalans?

Senyor president, vostè ha aconseguit una cosa bastant difícil, que és: frustrar els independentistes de bona fe i empenyar els que no ho som parlant cada dia de la independència i no gestionant el Govern de Catalunya.

Jo li pregunto, senyor Mas: què pensa fer vostè el 10 de novembre si no hi ha un referèndum convocat legalment, que és obvi que no hi serà? Si pensa dimitir, si pensa marxar, si pensa convocar eleccions o si pensa fer com que no passa res, i vostè seguirà agafat a la cadira sense mirar els ulls dels catalans que ha frustrat o que ha enganyat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, crec que té una confusió, vostè. Perquè vostè ho personalitza tot: «Vostès això, vostès allò, el senyor Mas per aquí, el senyor Mas per allà», etcètera, no? Per tant, vostè s'oblida que en aquest Parlament hi ha una majoria molt àmplia, de la qual vostè no forma part, perquè vostè és la minoria, molt evident, que està a favor del que estem fent. O no existeix aquesta majoria?

Vostè s'oblida que el 25 de novembre de l'any 2012 hi va haver unes eleccions en aquest país on moltíssima

gent va anar a votar, més que mai en unes eleccions al Parlament de Catalunya. I això no va ser el senyor Mas que va anar a votar. Jo també hi vaig anar, però hi devia anar algú més, a part de mi, no? I d'aquests milions de catalans i catalanes que van votar a favor del que estem fent, ens n'oblidem? I dels 875, o 76 o 77, municipis de Catalunya que estan a favor de tot això, ens n'oblidem? I de més de 3.000 entitats que estan en el Pacte nacional pel dret a decidir, ens n'oblidem?

Per tant, senyor Rivera, aquest no és el problema del senyor Mas. A vostè li interessaria que fos això, perquè vostè no persegueix una altra cosa que acabar amb el senyor Mas. Perquè cada dia em reclama que me'n vagi. Per tant, és evident que vostè, políticament –políticament–, vol acabar amb mi, cosa que puc arribar a entendre –ho puc arribar a entendre.

Ara, que vostè políticament vulgui acabar amb mi, no l'autoritza ni li permet pensar que aquest és un procés que acaba sent una dèria o una malifeta d'una sola persona, per molta responsabilitat institucional que aquesta persona pugui tenir.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, jo no vull acabar amb vostè políticament. Sap qui acabarà amb vostè políticament? Vostè. Vostè és l'únic responsable del seu fracàs polític. Vostè ha posat data, pregunta, resposta i ha fracassat, i ha de plegar. Perquè a mi m'agradaria veure un Artur Mas que pacta amb altres partits, i no amb els senyors que avui li estan dient que vostè no és suficientment independentista. Que no ho ha vist de les CUP? Que no va veure el senyor Junqueras la traïció en persona en el Parlament dient que què és això d'obeir les lleis, senyor president, a veure si l'haurem de treure? Aquest és el seu soci. Vostè ha triat aquest soci i aquest camí, i s'ha equivocat. És vostè un gran estratega, és evident.

Per tant, senyor Mas. La pregunta –no s'escapi, no s'empari en parlaments, no s'empari en majories–: president de la Generalitat, què farà vostè el 10 de novembre si no hi ha un referèndum legal convocat a Catalunya? Plegarà, seguirà, mirarà cap a un altre costat o culparà la resta de l'oposició, com ho fa, del que ha passat?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies. La data i la pregunta no les vaig posar jo; es van pactar –primer error seu. I diu: «I, a més a més, ha posat la resposta.» Caram, senyor Rivera, jo he posat la resposta? Ah, sí? És a dir, la gent no ha anat a votar

i la resposta ja l'he posada jo! (*Rialles.*) Jo, senyor Rivera, no entenc re de les seves perspicàcies i dots democràtics. És a dir, vostè creu que les coses es resolen perquè el president dóna la resposta a una consulta, sense que la gent vagi a votar. No cal anar a les urnes, segons vostè; la resposta ja està donada. Del que es tracta és de tenir la resposta.

I, senyor Rivera, li ho repeteixo –moltes vegades ja ho he dit i ara ho torno a dir–, en el que depengui de mi... –i no tot depèn de mi, però–, en el que depengui de mi aquest procés s'acaba votant i votant la pregunta acordada. I, per tant, tenint la resposta; però no la del president de la Generalitat, la de milions de ciutadans de Catalunya pel sí o pel no, o fins i tot pel sí-no.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el full de ruta després de la suspensió de la Llei 10/2014, del 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, i del decret de convocatòria de la consulta del 9 de novembre (tram. 317-00213/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, vostè sap que som un grup parlamentari d'oposició. Avui li podria preguntar sobre el cas Pujol, sobre la frase inquietant de «si talles la branca poden caure nius i l'arbre sencer», sobre si es personen o no... Però crec que avui el que toca és preguntar-li sobre què fem després de la decisió, de la resolució del Constitucional, després de la suspensió de la llei, amb una política d'aquesta força política i d'aquest grup parlamentari, que és unitat en el dret a decidir i no formar part del Govern, però unitat en el dret a decidir. Per tant, li pregunto el full de ruta a partir d'ara, en els propers dies i en les properes hores.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, què fem? Hi ha coses que s'estan fent perquè s'han de fer igualment per part del Govern. Per exemple, doncs –i per part del Parlament entenc que també–, presentar-se ràpidament davant del Tribunal Constitucional dient:

«Tenim molts arguments perquè aixequem la suspensió.»

A partir d'aquí, què més? Doncs, vostè sap que ahir jo vaig tenir contacte telefònic amb alguns de vostès, concretament amb vostè. No ho vaig poder fer amb tothom, però ho faré en el dia d'avui personalment amb tothom, aprofitant la sessió del Parlament –amb tothom que està a favor d'aquest procés, òbviament, de la consulta. I a partir d'aquí, doncs, jo sóc partidari que entre tots plegats, com sempre m'hi he compromès, tothom aportant les seves idees i la seva posició, es pugui trobar, com sempre hem trobat, el punt comú del que ha de ser, a partir d'ara, la resposta que es vagi donant en els dies successius a cada eventualitat que ens anem trobant.

La primera de totes entenc que ha de ser la que ja estem fent, que és dir: «Escolti'm, Tribunal Constitucional, vostès s'han reunit molt ràpidament per fer la suspensió. Ho podien haver fet més lent. Ho han fet molt ràpid, no? Doncs, facin-ho molt ràpid per aixecar la suspensió.» Que ho poden fer, perquè el termini que tenen és un màxim de cinc mesos, però és un màxim. Per tant, poden ser cinc mesos o cinc dies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, jo crec que avui tenim un problema, i el problema ve de lluny: el PP –i no és nou– es refugia en un tribunal per resoldre una demanda de política i democràtica. Aquest recurs el fa amb la complicitat del Partit Socialista Obrer Espanyol –tampoc és nou–, i en una seqüència mai vista: diumenge ho porten al Consell d'Estat, dilluns al matí decideixen recórrer-ho, dilluns a la tarda s'assumeix el recurs.

Avui hi ha al·lèrgia a la democràcia, fòbia a la democràcia. I crec que la primera demanda l'hem de fer els demòcrates a la resta de l'Estat. No tothom expressa el que representa el PP, ni la condescendència que avui es tradueix en el Partit Socialista Obrer Espanyol.

Segon element: el moment és greu –és greu–, i el que cal és resposta política; resposta política en mans de la ciutadania que ahir expressàvem que volem votar a les places de tot el país. I resposta política en les forces polítiques que defensem el dret a decidir expressant unitat. Volem una consulta democràtica, i la consulta democràtica no la determina el Constitucional, ni vostè, senyor Mas, ni jo, ni en Junqueras, ni en Fernández, la determina la llei catalana. I volem una resposta democràtica, perquè entenem que no hi ha solució sense consulta.

Estem compromesos amb la consulta, i el Govern de l'Estat el que busca és la frustració d'aquest país. Doncs, bé, avui el que cal és respondre amb unitat per garantir que no hi ha frustració, que hi ha camí, que hi ha recorregut i que hi ha futur, i que el futur es resol fent que la gent, que el país, que la ciutadania es

pugui expressar pel sí, pel no, pel sí-no; però, sobre-tot, per...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...no continuar com fins ara.

Gràcies.

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Senyor Herrera, vostè ha subratllat que vostè estava en posicions d'oposició. És evident que no sempre coincidim en molts temes. De fet, aquestes sessions de control ho posen en evidència gairebé sempre, eh? Però avui pot ser una excepció, perquè coincideixo amb la seva anàlisi.

Vostè diu: «S'està utilitzant un tribunal constitucional per deixar de fer política. A qui li correspon fer política és al Govern espanyol i als partits d'àmbit estatal i no ho fan.» Es refugien, efectivament, en el Tribunal Constitucional. Per cert, res de nou, perquè ja sabíem que seria així. No ens podem pas cridar a l'engany: sabíem que seria d'aquesta manera, estava anunciat.

I, a partir d'aquí, vostè diu dues coses amb què jo coincideixo. Això no es pot resoldre, el repte democràtic català, si no és a les urnes. És impossible fer-ho d'una altra manera. Això ha canviat substancialment respecte a altres estratègies polítiques de moltes dècades. I, segon, el concepte del consens polític és fonamental, perquè si la resposta que hi ha a Catalunya no tingués el consens polític suficient és evident que donaríem el principal argument a Madrid per dir o per pensar-se que han guanyat. I com que crec que clarament el concepte «dret a decidir» el podem guanyar nosaltres, ens cal actuar en conseqüència.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva rectificació després de la suspensió pel Tribunal Constitucional de la Llei 10/2014, del 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, i el compliment de la democràcia (tram. 317-00217/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, davant els moments greus que estan vivint Catalunya i tot Espanya enfront al seu desafiament d'incomplir la llei i d'atemptar contra la democràcia, aquest grup parlamentari li vol preguntar: pensa vostè rectificar la situació, complir la llei i complir la democràcia, o pensa persistir en el desafiament inconstitucional, com li ha dit el mateix Tribunal Constitucional?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Jo parteixo de la base, senyora Sánchez-Camacho, que no som nosaltres que atemptem contra la democràcia, i no vaig més enllà. Que cadascú reflexioni sobre qui protegeix millor la democràcia. Per mi la democràcia vol dir que en últim terme la gent és sobirana per decidir, si ho fa pels canals correctes que s'estan fent a Catalunya, i que l'estat de dret s'ha de posar al servei de la voluntat de la gent per part de les institucions. I això és responsabilitat política i democràtica de tothom que es considera demòcrata.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, jo vull dir-li que en aquests moments greus de la història hi ha molta gent a Catalunya, la gran majoria del poble de Catalunya, que estan molt preocupats. Hi ha una gran incertesa del que pugui succeir en els propers dies, en els propers mesos. I vull dir-li que la responsabilitat del que succeeixi és del president de la Generalitat de Catalunya.

Vostè pot criticar el Partit Popular, pot criticar el Tribunal Constitucional, pot fer el que vulgui, fins aquests moments, en política declarativa. Però la política real és que vostè ha suspès una campanya perquè està declarada suspesa per les estructures de la democràcia i de l'estat de dret, i ho ha fet a velocitat supersònica, en poques hores. Per tant, vostè ha rectificat i ho celebrem.

Vostè pot seguir enganyant-se, com el senyor Homs, i dir que el procés continua, que ara cridarà els partits polítics, però vostè sap que no té competències per fer un referèndum il·legal i que el poble de Catalunya mai podrà parlar –mai podrà parlar– en contra de la democràcia. Senyor Artur Mas, vostè serà responsable de tot el que succeeixi a Catalunya. Vostè portarà a la frustració col·lectiva molta gent que s'ha cregut el seu engany permanent. Vostè sap que la llei no permet que una comunitat autònoma faci un referèndum il·legal. Rectifiqui i accepti les ofertes de diàleg, aturi aquest desafiament i no s'escudi en els partits polítics catalans per prendre decisions. Vostè és el president de la Generalitat de Catalunya. No porti els catalans a la il·legalitat, no porti els funcionaris de Catalunya a la il·legalitat i a la possible comissió de delictes, no porti els ajuntaments de Catalunya a estar al marge de la llei.

Senyor president, no sé si vostè passarà a la història com un màrtir de Catalunya, el que sí que passarà a la història és com el president que ha desafiat la democràcia a Catalunya, que ha desafiat l'estat de dret i, com no va fer el senyor Ibarretxe, que va complir amb l'estat de dret, vostè ha creuat una línia vermella i vol desafiar tota la democràcia. La llei està per sobre de vostè i vostè està obligat a complir-la. Aturi aquest procés. O vostè dimiteix, o vostè avança eleccions, però vostè no pot seguir dient que hi haurà un referèndum el dia 9 perquè sap que es declararà nul de ple dret, perquè vostè no té competències. No s'enganyi ni a vostè ni segueixi enganyant milions de catalans.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ja tenim, veig, una altra portaveu qualificada del Tribunal Constitucional. En van sortint cada dia. Vostès, realment, són d'una pulcritud institucional i d'un ajustament a l'estat de dret magnífics. Vostès diuen sempre el que farà el Tribunal Constitucional. Si el Tribunal Constitucional ho acaba fent potser acabarà sent sospitós, perquè vostès van dictant totes les resolucions abans que es produeixin, cosa que, per cert, ho torno a dir, fa bastant sospitós tot el conjunt i tot plegat.

No entenc que vostè em digui «ha rectificat» i que al mateix temps em digui «digue'm si rectificarà». O una cosa o l'altra, senyora Sánchez-Camacho. Vol que li digui la veritat? Jo no rectificaré en la voluntat que aquest poble, que el poble català pugui votar i pugui decidir el seu futur. Ho torno a dir: no rectificaré en aquesta voluntat. Oi que ho han entès? Molt bé. Doncs això és el que farem, exactament això. Mentre a Catalunya es donin les condicions de consens polític, de mobilització social, de pulcritud democràtica, com s'està demostrant, d'actitud pacífica, com s'està demostrant, d'àmplia majoria de la gent que vol votar i

vol decidir el futur, mentre això sigui així el president de Catalunya actuarà d'acord amb aquesta majoria social i amb aquesta majoria parlamentària. I vostès hi posaran tots els obstacles del món –tots... *(Pausa.)* No, vostès, el Govern espanyol i el Partit Popular, i, com deia el senyor Herrera, amb l'ajut inestimable del Partit Socialista Obrer Espanyol, vostès hi posaran tots els impediments possibles. Però pensin una cosa: això es pot acabar amb el poble de Catalunya votant i vostès no ho podran impedir. M'han entès? Vostès no ho podran impedir. I això depèn del que siguem capaços de fer en aquesta cambra i en aquest país, no de vostès, aquesta vegada.

(Forts aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acatament de la resolució del Tribunal Constitucional, el full de ruta del Govern a partir d'ara i les mesures previstes per als propers dos anys de legislatura (tram. 317-00214/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. President, em disculparà la manca d'originalitat, però en nom del meu grup volia preguntar-li com pensa abordar la situació creada per la suspensió de la Llei de consultes populars no referendàries i del Decret de convocatòria de la consulta del 9 de novembre que va fer pública el Tribunal Constitucional. Des del nostre punt de vista, cal acatar aquesta decisió i demanar a tothom que ho faci, recordant que és la decisió de suspendre, no d'anul·lar, i que, per tant, caldrà esperar que el Tribunal Constitucional s'hi inclini, faci la resolució definitiva que sigui del cas.

I ens agradaria també saber com ajustarà el seu full de ruta a aquesta nova situació i com pensa afrontar els propers dos anys de legislatura.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Sobre la primera part de la seva pregunta, voldria llegir el que és la providència del Tribunal Constitucional. Acaba dient: «L'admissió a tràmit no suposa cap pronunciament sobre el fons dels recursos esmentats.» Per tant, hi ha un acte reglat, instat pel Govern espanyol, sense marge per al Tribunal Constitucional per suspendre o no suspendre. Marge sí que en tenia per reunir-se ràpidament o no, i s'ha reunit ràpidament. Estem aquí, estem exactament aquí.

Per tant, segon, què s'ha de fer? Vostè ho entendreà: com que volem votar i volem votar el 9 de novembre, tot el que calgui perquè aquesta decisió en forma de providència es revisi immediatament. I, en qualsevol cas, passi el que passi –ho he dit abans–, com a full de ruta: estratègia conjunta de les forces polítiques a favor de la consulta per anar adequant les decisions en cada moment en funció de les circumstàncies que ens anem trobant, que en aquest moment no sabem quines seran, precisament pel que acabo de llegir, entre d'altres coses.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Sí, president, jo per això li obria un flanc, ni que sigui de més originalitat, per no només parlar dels dies, setmanes que vénen, sinó dels dos anys de legislatura que queden. Però permeti'm que li digui que pot comptar amb el nostre suport en la defensa de la llei que vam votar, no així en el decret, en el qual no hem participat, i que, per tant, totes les iniciatives que prengui el Parlament de Catalunya per defensar la legalitat de la llei, doncs, per nosaltres ja hi pot comptar.

Però creiem que falten dos anys de legislatura i, per tant, convindria tenir una mirada posada en aquests dos anys. Des del nostre punt de vista, caldria aprofitar-los per a quatre objectius bàsics, i reitero la nostra disposició a col·laborar-hi. El primer és relançar l'economia i crear ocupació; el segon és defensar l'estat del benestar; el tercer és regenerar la democràcia, fer més transparent i més eficaç el funcionament de les nostres institucions, i el quart, president –i jo crec que és especialment rellevant en un dia com avui–, és recuperar la via del diàleg, la negociació i el pacte per assolir un nou acord sobre l'encaix entre Catalunya i la resta d'Espanya i per fer possible la consulta sobre el futur polític de Catalunya.

Des del nostre punt de vista va ser un error situar en el 2014 l'any en què havia de passar tot i calia haver-ho fet en el decurs d'una legislatura, a la qual encara queden dos anys. Creiem que aquests objectius són compartits per una amplíssima majoria de catalans, i volíem afirmar novament la disposició positiva, favorable, permanent dels Socialistes de Catalunya per contribuir a assolir-los.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, jo agraeixo l'actitud que vostè manifesta avui públicament; no és el primer cop que ho fa. Per tant, doncs, gràcies per partida doble, perquè ja ho ha fet altres vegades. Ens

diu «en la defensa de la llei, no del decret». Aquí tenim una discrepància de fons. Nosaltres defensarem la llei i la convocatòria, les dues coses, ho sap perfectament. Tenim una majoria molt àmplia per fer-ho d'aquesta manera, política és evident, social entenem que també, i volem la resposta a aquesta pregunta, perquè tot aquest procés sense resposta és una malifeta a la ciutadania. Si hi ha pregunta i hi ha data, com pot ser que no hi hagi resposta? És el que necessitem, precisament, la resposta.

Aleshores, vostè diu: «Hi han tota una sèrie de temes en els quals podem col·laborar.» Fixi-s'hi, en els tres primers hi estem treballant a fons: reactivació econòmica, ho he explicat diverses vegades aquí al Parlament; de tot el que és la sostenibilitat de l'estat del benestar i la seva major eficiència també n'hem parlat molt i en seguirem parlant; el que és, bé, el referèndum, per dir-ho així, la consolidació d'una millor situació democràtica i de transparència a la mateixa Catalunya, enfortiment de les institucions, i vostè me n'hi afegeix una altra, que em diu «i diàleg», entenc que també amb l'Estat. Senyor Iceta, ho hem intentat tot, amb tothom, per part de molts i gairebé sempre. I el resultat és aquest, bloqueig total. Quant més ens podem esperar?

La presidenta

Senyor president... La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les eines del Govern per a ajudar les persones afectades per la suspensió del Decret llei 6/2013, del 23 de desembre, pel qual es modifica la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, que impedeix la interrupció dels subministraments energètics a les persones en situació de vulnerabilitat econòmica (tram. 317-00216/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, recentment el Tribunal Constitucional, o el Govern espanyol a través del Tribunal Constitucional, ha intentat deixar en suspens el dret de vot dels ciutadans de Catalunya, i també ha tombat el decret sobre la pobresa energètica, intentant impedir, una vegada més, que les institucions del nostre país ajudin els seus ciutadans i especialment aquells ciutadans que més ho necessiten.

Quines eines li queden a aquest Govern que vostè presideix per ajudar les 300.000 famílies que aquest hivern tindran dificultats per fer front al seu consum elèctric? Quines eines té el nostre Govern per ajudar aquestes 300.000 famílies a les quals l'Estat espanyol imposa una de les factures elèctriques més cares d'Europa malgrat que tenim un dels mix productius elèc-

trics més barats d'Europa? Quines eines tenim per ajudar aquestes 300.000 famílies, però també les empreses i els seus treballadors, que paguen aquesta factura, una de les més cares d'Europa i que en alguns casos es veuen obligats a suspendre els seus torns de treball en horari diürn per treballar en horari nocturn i en caps de setmana perquè no poden pagar aquesta factura elèctrica? Quines eines tenim per impedir que aquesta factura es destini a pagar allò que anomenen «dèficit tarifari», de 40.000 milions d'euros, a companyies farcides en els seus consells d'administració de polítics i expolítics dels mateixos partits que nomenen els jutges del mateix Tribunal Constitucional que tomba aquest decret sobre la pobresa energètica? En definitiva, quines eines tenim? Quines eines té el nostre Govern?

I si la resposta és que, d'eines, en tenim poques, quines alternatives tenim per tenir-ne més que no passin pel compromís explícit i directe de tots plegats de posar el futur del nostre país en mans dels seus ciutadans? En què podem ajudar tots plegats, i Esquerra Republicana en particular, el Govern a convèncer aquells que, de bona fe o no, ens han dit que ens havíem d'esperar a la tercera via, ara que es demostra que la tercera via no existeix i que en els millors dels casos converteixen vies de trens d'alta velocitat en canals navegables?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, vostè parla d'eines i clarament la meua resposta és que les eines són insuficients. La pregunta és: són més insuficients ara o menors que no pas ho eren fa..., relativament pocs anys enrere, o en tenim algunes més? És a dir, com ha evolucionat l'autogovern? Aquesta és la pregunta que ens hauríem de fer.

I la resposta és clara també en aquest sentit: ara tenim menys eines que no pas teníem abans. És a dir, l'autogovern, en lloc d'anar avançant amb el pas del temps, ha anat retrocedint. Perquè la política del Govern espanyol, i especialment de l'actual, amb la seva majoria absoluta, és anar recentralitzant el poder i anar decapitant, per dir-ho així, o disminuint, o esquarterant, fins i tot, el que és el concepte de l'autogovern. I això val per a Catalunya i per a la resta de les autonomies, no només val per a Catalunya. Per tant, avui tenim menys instruments, que vol dir menys capacitat de decisió i menys diners, podent tenir com a mínim la mateixa capacitat de decisió que teníem i més diners dels que tenim, si no estiguéssim sotmesos al règim a què estem sotmesos. Aquesta és la realitat.

Aleshores, vostè diu: «Això és així?» Això és així, té tota la raó del món, vostè. Ara, per què estem fent tot el que estem fent? Precisament per això, perquè ens adonem que podríem donar una resposta molt millor a molta gent, fins i tot a gent especialment vulnerable, necessitada; podríem fer un país millor que el que te-

nim des de molts punts de vista, i ens falten a vegades eines molt elementals –d'això, en parlàvem l'altre dia en el debat de política general, no?

Per tant, estem aquí. El procés que estem seguint, polític, és un procés que, de fet, és social, sobretot és un procés social. O social i econòmic. O social, econòmic i cultural. O social, econòmic, cultural i de regeneració democràtica. Tot això junt, perquè volem un país millor.

Algunes vegades he dit, aquests darrers dies, que nosaltres no estem en competència amb els altres, no estem en competència per ser millors que els altres països, ni tan sols en competència per ser millors que Espanya –que segurament no costaria molt. Però sí que estem en competència segurament amb nosaltres mateixos per tenir una Catalunya millor. I això depèn de nosaltres. Però per poder fer això necessitem instruments que tenen molts d'altres i que nosaltres no només no tenim prou, sinó que, a més a més, tenim menys, perquè aquests anys se'ns han tret instruments, capacitat de decisió i recursos.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'economia catalana i el paper de l'Estat en aquesta evolució (tram. 317-00215/10)

I la formula l'illustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, òbviament que nosaltres compartim tot el que s'ha dit avui per part de vostè sobre el què i el com a partir de la providència del Tribunal Constitucional, i sobretot de la determinació perquè el 9 de novembre puguem votar. Ja hi han hagut moltes preguntes en aquest sentit, i per nosaltres crec que seria reiteratiu destinar els dos minuts i mig a això, més i quan nosaltres, sempre i al llarg del procés, al que ens hem dedicat és a buscar l'acord entre totes les forces polítiques, més que a marcar la nostra pròpia gesticulació.

Haig de dir que resulta curiós, però, que tots aquells que diuen estar absolutament en contra del procés i que no es farà la consulta, etcètera, estan igualment concentrats dient i anunciant les set plaques que comporta el procés i el que pot comportar una eventual independència de Catalunya: que tot és horrorós, que tot va malament, que marxen les inversions estrangeres que podien venir cap aquí, que les entitats financeres podrien marxar, etcètera, no? El que és molt curiós és que amb relació a això no aporten absolutament ni una dada.

En canvi, si agafem els números, el que veiem i cada vegada va coincidint més és que justament Catalunya, i de llarg, en molts àmbits és la que està aportant mi-

llors dades en positiu i està aportant més en aquest pas de la recessió cap a la recuperació econòmica. Parlem de dades de disminució de l'atur, parlem de dades de creació de llocs de treball, parlem de dades d'exportació de les empreses catalanes, parlem de dades de la inversió estrangera que està arribant i s'està concretant a Catalunya, etcètera. Dades que, com diem, no són per caure en el cofoisme, no són per tirar coets, són dades que conviden a l'esperança.

Ara, sí que hi ha alguna dada que no va bé i sí que hi ha algú que s'està enretirant de Catalunya cada vegada més i a marxar forçades. De totes les dades de números i econòmiques, si algú s'està enretirant de Catalunya i està aportant menys a Catalunya és justament l'Estat; aquest sí que s'està enretirant de Catalunya. I només cal veure els pressupostos generals de l'Estat –que avui ha sortit aquest tema– de cara a l'any que ve.

Per tant, de totes aquestes dades, el que veiem que sí que s'està enretirant de Catalunya –no sé si és una premonició– és justament l'Estat espanyol. Però de dades positives pel que fa a la recuperació econòmica al conjunt de l'Estat, qui n'aporta més és justament Catalunya.

I per això li volem preguntar quina és la seva opinió sobre l'evolució econòmica catalana i quin paper creu que hi té l'Estat espanyol, en aquesta evolució.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, un petit apunt a la primera part de la seva intervenció sobre el tema del conflicte jurídic, legal, etcètera, no? Recordin el que va passar en el Regne Unit ara fa molt poques setmanes: un primer ministre conservador, del mateix club que el senyor Rajoy, va dir... (*Veus de fons.*) Sí –sí, sí–; més o menys del mateix, sí. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, que són amics –que són amics–, jo ho sé. Fixi's...

La presidenta

Demano silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

...dos conservadors, un de britànic i un d'espanyol, senyor Cameron i senyor Rajoy, actuen així. El senyor Cameron diu: «Jo podia haver bloquejat el referèndum escocès» –igual que el senyor Rajoy amb el català. Però hi afegeix: «Però jo sóc un demòcrata. El podia haver bloquejat, però sóc un demòcrata. I, per tant, sé que a Escòcia, encara que ho hauria pogut bloquejar, hi ha una majoria a favor del referèndum. I, com que sóc un demòcrata, poso l'arquitectura legal al servei de la democràcia»; és a dir, un demòcrata

comme il faut. Faig aquest petit apunt simplement per centrar-nos on som exactament en aquest moment en el conjunt de l'Estat espanyol, perquè podríem estar en una situació completament diferent, fet per part de gent de mentalitat –diguem-ho així– més o menys similar en l'espectre ideològic europeu.

Dit això, certament, l'Estat, doncs, incompleix una altra llei, perquè hi ha una llei que se'n diu «l'Estatut de Catalunya», en alguna part vigent encara, que estipulava que a Catalunya han de venir les inversions en infraestructures d'acord amb el nostre pes en l'economia espanyola. Ara resulta que el nostre pes en l'economia espanyola és el 9 i mig per cent, que són les inversions que ens corresponen per a l'any que ve, o el 9,6 d'aquest any; és a dir, la meitat del nostre pes. Aquesta és la realitat.

Podria, el Govern espanyol, complir aquest precepte de l'Estatut –que si el volgués complir ho pot fer perfectament, perquè després ho ha de traduir en termes pressupostaris–, podria fer-ho? Podria tractar Catalunya tal com pesa l'economia catalana en el conjunt d'Espanya? Podria? Fins i tot té l'Estatut, que ho podria fer d'aquesta manera. I la pregunta és per què no ho fa.

O l'altra pregunta pitjor encara és: per què no ho ha fet mai? Perquè portem trenta-cinc anys llargs de sistemes democràtics a Espanya. Pràcticament mai l'Estat ha invertit a Catalunya d'acord amb el pes de la nostra economia. Això sí, a l'hora de reclamar treure diners de Catalunya per a l'aportació general, hem estat els primers.

La presidenta

Ha acabat la sessió de control.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

D'acord amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició de la Comissió d'Interior està inclosa en el dossier que tenen a mans i que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se'ns eximeixi de la seva lectura.

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Procediment

per a elegir set membres de la Comissió de Control de les Consultes Populars no Referendàries (tram. 284-00023/10)

Tal com els he anunciat a l'inici d'aquesta sessió, dono la paraula als representants dels grups parlamentaris perquè puguin exposar llur posicionament sobre el manteniment o la supressió d'aquest punt de l'ordre del dia.

I, en primer lloc, dono la paraula als grups parlamentaris que han demanat la supressió d'aquest punt. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera, per un temps màxim de cinc minuts.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers –el president suposo que ara vindrà...–, diputats i diputades, pujo a aquesta tribuna per demanar en part, lògicament, l'article 72.3 d'aquesta cambra, que deixa ben clara una cosa que sembla òbvia en democràcia i l'estat de dret: no podem desenvolupar una llei que està suspesa. La Llei de consultes –ha llegit aquí el mateix president la providència del Tribunal Constitucional– està suspesa. Espero que en això estiguin tots d'acord, com a mínim, que està suspesa aquesta Llei de consultes. Per tant, una vegada suspesa aquesta Llei de consultes, els diputats d'aquesta cambra no podem, com a poder legislatiu, desenvolupar una norma que en aquest cas està suspesa.

Per això nosaltres demanem, segons l'empara de l'article 72.3 de la cambra, que es retiri aquest punt de l'ordre del dia, perquè no podem col·laborar a desenvolupar una llei suspesa per un tribunal. Per això jo crec que els arguments són sòlids, són vàlids, són evidents. Ja ens estranya..., i per això el nostre grup no entén per què avui hem de debatre això, quan la mateixa Mesa no hauria d'haver inclòs aquest punt, atesa la suspensió del Constitucional, però bé, hem arribat fins aquí i, per tant, democràticament ho argumentem en aquesta cambra.

No els vull recordar, a més a més, que no només estem davant d'un error polític o d'una cambra, sinó que estem davant fins i tot de comissions de possibles delictes que nosaltres, ja els ho avanço, no hi col·laborarem, ni hi participarem, ni els cometrem.

L'article 405 del Codi penal..., i els el llegiré a continuació, perquè vostès mateixos jutgin el que faran vostès si voten o no voten. Nosaltres ja els avanço que no hi participarem, ni cometrem cap mena d'il·lícit en aquesta cambra. El artículo 405 dice: «A la autoridad» –els diputats– «o funcionario público que, en el ejercicio de su competencia y a sabiendas de su ilegalidad, propusiere, nombrare» –que es lo que vamos a hacer– «o diere posesión para el ejercicio de un determinado cargo público a cualquier persona sin que concurran los requisitos legalmente establecidos para ello, se le castigará con las penas de multa de tres a ocho meses y suspensión de empleo o cargo público por tiempo de seis meses a dos años.»

Nosaltres, ja els ho avanço, no pensem trepitjar la línia vermella ni de l'il·lícit administratiu, ni de l'il·lícit civil, tampoc de l'il·lícit penal. Per tant, nosaltres, ja els avanço que els diputats de Ciutadans volem que es retiri aquest punt per no arribar a un conflicte que es pot evitar tan sols retirant aquest punt. I si algú i les majories parlamentàries d'aquesta cambra volen fer el que diu el senyor Junqueras, que és anar a la insubmissió civil des de l'escó i des del cotxe oficial, doncs, escoltin, votarem, votaran vostès, i d'altres no votarem,

perquè nosaltres no serem còmplices de trepitjar la línia vermella de la democràcia i de l'estat de dret.

Hem de triar, en definitiva, entre la proposta del senyor Junqueras i de les CUP i d'alguns més –no sé si a dintre de Convergència també hi ha alguns defensors de la insubmissió civil des del cotxe oficial o no... En qualsevol cas, decidim si aquesta cambra vol utilitzar un parlament democràtic per seguir les tesis del senyor Junqueras, que són saltar-se les lleis «que no m'agraden». «Les que m'agraden sí, eh?, per això. Les que m'agraden s'han de complir.» Qui ens estigui veient que no es pensi que podem deixar de pagar l'IRPF, perquè s'ha de pagar; que no pensin que es pot deixar de pagar l'IBI, perquè s'ha de pagar; que no pensin que han de deixar de pagar les taxes que el senyor Mas-Colell ens ha posat, perquè s'han de pagar. Ara, la llei que al senyor Junqueras i al senyor Mas no els agrada, aquesta ens la podem saltar, encara que el Constitucional l'hagi suspès.

Per tant, davant d'aquesta democràcia selectiva a la carta, molt pròpia d'Esquerra Republicana –amb la seva història ho ha demostrat–, doncs, evidentment, nosaltres no volem col·laborar en aquest cop a la democràcia que es vol pretendre donar des d'un parlament. Senyors, acceptin vostès la democràcia i les regles del joc, i ens podrem entendre. Si vostès es salten les lleis que no els agraden i fan complir les que els agraden, serà impossible que els demòcrates ens entenguem entre nosaltres.

Per tant, demanem la retirada d'aquest punt, recordant, hi insisteixo, la responsabilitat d'aquesta cambra.

I, per acabar, nosaltres també els volem avançar que no només en seu parlamentària, la part legislativa, sinó que també adreçem escrit al Govern de la Generalitat perquè no gastis un sol cèntim de les partides pressupostàries destinades a un referèndum que ha estat suspès pel Tribunal Constitucional. És una suspensió, amb això estarem d'acord, hi ha d'haver una resolució definitiva; però mentre això estigui suspès no es pot destinar un sol euro a una qüestió que està suspesa i que és il·legal.

Per tant, nosaltres també demanem a l'executiu –i ho farem formalment, ho hem fet formalment, per escrit– que retirin qualsevol partida pressupostària, que potser no era inconstitucional o il·legal en el moment en què es va pressupostar, i per això nosaltres no hi vam recórrer, però sí que ho és ara en l'execució d'aquestes partides. L'executiu no pot executar partides pressupostàries il·legals.

Per tant, nosaltres, a l'empara del sistema democràtic, de les regles de joc per entendre'ns entre tots, ho farem així. Jo insto especialment el president Mas, que encara que s'esquivi en majories és vostè el president de la Generalitat, és el responsable màxim del Govern... Senyor Mas, podem estar en desacord en moltes coses, però li prego, li demano que, si us plau, no segueixi amb això. Com a mínim aquí. Espero vostè que hi hagi una resolució, però no segueixi per aquest camí. Que no anem enlloc, que no ens convé, a Catalunya. A tots: ni a vostè, ni a mi, ni a ningú. No segueixin per aquest camí. Senyor Junqueras, no cridi més a la insubmis-

sió, si us plau. Intentem respectar-nos. Serà impossible conviure a Catalunya. Seran vostès responsables de tot el que pugui passar si criden a la insubmissió o si en aquest Parlament prosseguim per aquesta línia. Per tant, des de la discrepància, però crec que com a demòcrates, senyor Mas, senyor Junqueras, si us plau, no segueixin per aquest camí mentre hi hagi una suspensió de la Llei de consultes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez. (*Veus de fons.*) Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, diputades, diputats, estem davant d'un moment greu. De fet, aquesta intervenció que estic fent en aquests moments no caldria fer-la. La presidenta del Parlament de Catalunya sap perfectament que això que avui alguns volen que votem el Parlament no ho pot votar. I la presidenta ho sap perfectament. Nosaltres ens vàrem adreçar ahir per escrit a la Mesa demanant que es tragués de l'ordre del dia un punt que és clarament el desenvolupament d'una llei suspesa. I això tothom sap que no es pot fer.

Per tant, la primera constatació que hem de fer solemnement és que el Parlament no pot votar aquest punt que consta en el punt 3 de l'ordre del dia d'avui perquè seria tant com incomplir..., per tant, seria una causa clara de desobediència d'una sentència del Tribunal Constitucional.

I apello no tan sols a la responsabilitat de la presidenta, que és la primera a qui cal apellar, perquè ella ja podria haver tret de l'ordre del dia aquest punt sense demanar una votació en el Ple, podria haver-ho fet perfectament, igual que traïem de l'ordre del dia d'un ple un projecte de llei de què hagi estat demanat informe al Consell de Garanties Estatutàries, i no cal demanar al Ple que voti si aquella llei s'ha de sotmetre a votació o no, perquè, en compliment de la llei, la presidenta del Parlament de Catalunya ja ho pot fer.

I, per tant, en aquesta primera constatació apello, no només, com dic, a la presidenta i als membres de la Mesa que fins ara no s'han pronunciat... –almenys que jo conegui el membre de la Mesa nomenat a proposta del Partit Popular, el senyor Calbó, no està tampoc d'acord en això; per tant, tampoc no seria un acord unànim de la Mesa–, no es pot fer aquesta votació.

No tan sols l'article del Codi penal que citava fa un moment el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que fa referència a les designacions; en l'article 410 del Codi penal, que fa referència a la desobediència d'una llei..., si el Parlament vota el Parlament està incorrent en una causa d'il·legalitat perquè està actuant amb desobediència amb relació a una llei, amb relació a un auto, a una resolució del Tribunal Constitucional, d'una llei que està suspesa. I no serveix l'argument que

la suspensió és cautelar; ja ho sabem això. I el tribunal no ha fet aquesta suspensió perquè li ho hagi demanat un partit, no; ho fa perquè la Constitució l'obliga –la Constitució l'obliga–, perquè quan es recorre una llei per inconstitucionalitat i es demana la seva suspensió el tribunal ho ha de fer perquè la Constitució ho diu –perquè la Constitució ho diu. Vostès s'obliden d'una cosa molt important, que la Constitució ho diu.

Doncs, bé, aquest grup parlamentari va demanar a la Mesa una resolució jurídica motivada perquè tots coneguéssim realment quin és l'efecte que té aquesta suspensió amb relació a la seva votació en el Ple, d'un article que desenvolupa una llei suspesa.

Doncs, els vull llegir tan sols un paràgraf de l'informe, que aquest informe no és meu, no és del Partit Popular, aquest informe és de la cambra, és dels Serveis Jurídics de la cambra, que saben perfectament del que estan parlant. I aquest informe diu que aquesta suspensió suposa que, a partir del moment que es produeix, no es poden adoptar actes, resolucions o mesures de naturalesa executiva o amb efectes jurídics amb fonament als preceptes impugnats. I la designació d'unes persones, encara que després hagin de ser nomenades pel president del Govern..., però la sola designació ja és una actuació que té efectes jurídics, perquè: o és que el president podria nomenar persones que no hagin estat votades aquí, en el Parlament? Oi que no? Per tant, hi ha una decisió prèvia, requisit imprescindible perquè el president pugui nomenar, que és la designació d'aquest Ple del Parlament. Per tant, aquesta és una actuació directa necessària per poder fer aquests nomenaments i, per tant, és l'incompliment d'una resolució del Tribunal Constitucional.

I l'informe segueix. No es preocupin, que no he acabat encara. Diu directament l'informe jurídic dels serveis de la cambra: «El punt tercer de l'ordre del dia del Ple, per tant, és un acte parlamentari d'aplicació directa de l'article 14 de la Llei 10/2014, que és un dels preceptes impugnats. Per tant, la substanciació d'aquest punt de l'ordre del dia també podria, lògicament, quedar inclosa dins dels efectes suspensius pel fet que és un acte parlamentari que es produirà posteriorment a haver-se conegut la sentència del tribunal.»

Fa una mica de riure que al final se'ns digui que, com que està suspesa, no passa res. Precisament perquè està suspesa està suspesa. I vostès el que han de fer és esperar-se, en tot cas, si algun dia s'aixeca la suspensió. Però mentre no es produeix l'aixecament de la suspensió...

La presidenta

Senyor diputat...

Enric Millo i Rocher

...aquestes actes no es poden fer.

I acabo novament...

La presidenta

Senyor diputat!

Enric Millo i Rocher

I acabo, presidenta, amb una apellació directa a tots els diputats, perquè aquests actes tenen conseqüències jurídiques i legals, i les poden tenir també davant dels tribunals.

I, òbviament, el Grup Parlamentari Popular, si aquesta votació es porta a terme, òbviament que la impugnarà davant dels tribunals, perquè és on s'ha de fer.

I, per tant, ja anticipem ara que demanem que, si es produeix la votació, no es produeixi amb caràcter secret. Si tenen tan clar que es pot votar, donin la cara, que es faci la votació per crida, que es cridin els diputats d'un a un i que diguin el que pensen fer.

Ja anticipo que el Grup Parlamentari del Partit Popular no participarà en una votació que implica una desobediència clara, l'incompliment d'una llei i que, sens dubte, pot tenir conseqüències legals davant dels tribunals de justícia.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'ihlustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. President, consellers i conselleres, diputades i diputades, intentaré ordenar una mica la discussió. Sabem des de fa un parell de dies que el Tribunal Constitucional ha suspès tant la Llei de consultes com el decret de convocatòria, amb la pregunta encadenada, del 9 de novembre.

Llegint la resolució del Tribunal Constitucional, crec que és evident, el mateix president de la Generalitat així ho ha dit, que qualsevol actuació administrativa, executiva o legislativa que emani de la Llei de consultes també queda en suspens fins que el Tribunal Constitucional resolgui quin és el seu parer sobre la constitucionalitat de la Llei de consultes.

El Grup Socialista, així ho ha dit al president del nostre grup parlamentari, recolza aquelles alegacions que defensen la constitucionalitat de la Llei de consultes, que el Grup Socialista va votar a favor. I també ha dit el president del grup parlamentari en la seva pregunta al president del Govern que el Govern pot comptar i la resta de partits polítics poden comptar amb el nostre recolzament en la defensa d'una consulta sobre el futur polític de Catalunya sempre que sigui acordada i legal, perquè pensem que és l'única manera de fer-la viable.

Avui, en aquest punt de l'ordre del dia, el que estem discutint és la legitimitat, en aquest cas jurídica, de la inclusió d'un punt a l'ordre del dia del Ple del Parlament sobre el desenvolupament de la Llei de consultes, que està suspesa; concretament, estem o es pre-

tén discutir l'elecció i designació dels membres de la comissió de control que aquesta Llei de consultes preveu.

És evident que se susciten, després de la lectura, com he dit, de la resolució del Tribunal Constitucional, dubtes sobre l'adequació d'aquesta discussió en aquesta cambra parlamentària sobre el punt en qüestió.

I precisament per assegurar, pel bé de tots, per la seguretat o en ares de la seguretat jurídica de tots els membres del Parlament de Catalunya, el Grup Socialista va sol·licitar un informe ahir als Serveis Jurídics de la cambra, de la mateixa manera que estem veient que molts ajuntaments de Catalunya, no només ara, sinó sempre, quan tenen un dubte sobre l'adequació legal de qualsevol discussió al Ple municipal, sol·liciten un informe al secretari o secretària de l'ajuntament.

L'informe que el Grup Socialista ha sol·licitat ha estat lliurat a les 10.00; ens l'han lliurat, ens l'han fet a mans just quan entràvem a la sessió de control al Govern, i vull fer notar tres característiques que al Grup Socialista li han cridat l'atenció sobre aquest informe.

Nosaltres hem demanat, ho he dit diverses vegades, un informe, i ens han lliurat una nota. Diu textualment la carta de la Mesa del Parlament, dels Serveis Jurídics, que ens lliuren una nota. No sé si és un tema menor, però sí que crida l'atenció.

En segon lloc, un fet sorprenent també és que és una nota no firmada, és a dir que té un cert caràcter apòcrif, cosa que també ens crida l'atenció.

I jo, que no sóc llicenciat en dret però sí que, per branca materna, provinc d'una família d'advocats, crec, a més, que de bons advocats, no havia vist mai una nota ni un informe que no contingues en el seu text conclusions, un apartat de conclusions. Doncs, bé, aquesta nota, que no informe, que va sense signatura, no té un apartat final de conclusions.

Per totes aquestes raons, i amb això acabo, presidenta, el Grup Socialista anuncia el següent. Primer, sol·licita que es llegeixi, per seguretat jurídica de tots els membres del Parlament de Catalunya..., la lectura en veu alta de la nota, que no informe, que ha estat lliurada a diversos grups parlamentaris. I, si la Mesa considerés que consumiria massa temps, sobretot perquè veig la cara enfurrunyada del senyor Turull, ens conformaríem que fos llegit en la seva integritat el punt número 3.

En segon lloc, també el Grup Socialista vol anunciar que, si malgrat la lectura de la nota apòcrifa, es decideix sotmetre aquest punt de l'ordre del dia a la votació de l'ordre del dia, el Grup Socialista votarà en contra que aquest punt estigui inclòs l'ordre del dia, perquè seguim tenint molts dubtes que crec que són evidents al fil del que he anat explicant.

I, finalment, si aquest punt de l'ordre del dia roman a l'ordre del dia i, per tant, s'inicia una discussió i una votació sobre els membres de la comissió de control de la Llei de consultes, el Grup Socialista, des del màxim respecte cap a les persones proposades per formar part d'aquesta comissió de control, anuncia que no participarà en la votació.

Moltes gràcies, presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades.

La presidenta

A continuació intervindran la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marta Rovira. (*Veus de fons.*) No; Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. En primer lloc, nosaltres apellem al Reglament del Parlament, a l'article 72.3, que determina que és el Ple qui ha d'adoptar qualsevol alteració de l'ordre del dia. Per tant, estem complint plenament el Reglament del Parlament.

Entrant en el fons de la qüestió, els oferiré unes quantes raons jurídiques, polítiques i democràtiques, dirigides als grups que volen paralitzar el tràmit de la designació de la comissió de control, a veure si els podem convèncer.

Les primeres, d'ordre jurídic. Aquesta, efectivament, és una suspensió automàtica; al Tribunal Constitucional encara no li hem ofert la possibilitat de valorar sobre el fons de la qüestió.

Segona, hi han dues suspensions, la del decret i la de la Llei de consultes. La Llei de consultes no ha estat suspesa; estan suspesos uns quants articles que han estat objecte de recurs: el títol III, íntegrament, es manté vigent i no forma part del litigi processal sotmès ara mateix al Tribunal Constitucional.

Senyors del Partit Socialista, si la seva llei no està suspesa, no poden vostès evitar que segueixi en tràmit la designació de l'únic òrgan de garanties que té la llei. Una de les funcions de la comissió de control és assumir totes aquelles funcions que es derivin de la mateixa norma, tot el títol tercer ha de tenir un òrgan de garantia, i aquest ho és la comissió de control, senyories. Això s'ha de contemplar; és una raó jurídica que tots podem compartir, perquè cal prendre decisions amb rigor jurídic. Per tant, primer punt, és perfectament necessari mantenir la designació de la comissió de control perquè en absolut el Tribunal Constitucional ha suspès la Llei de consultes, ha suspès uns quants articles.

Tercera qüestió, estem en un moment de clara irregularitat, de clara irregularitat democràtica. Ens trobem sotmesos a un recurs instat per un informe del Consell d'Estat dirigit –dirigit– i presidit per un exsecretari de Salut en temps de Franco, en la dictadura franquista. Això és una irregularitat democràtica (*aplaudiments*) que a vostès també els hauria de fer pensar en quina mesura el pols que hem de viure actualment és un pols democràtic, senyories, i en el terreny encara de la plena vigència del Tribunal Constitucional i de tot el que calgui assumir, perquè nosaltres estem convençuts que la tramitació de l'aprovació de la comissió de control avui és perfectament legal per la raó que els acabo d'expressar.

Una altra irregularitat democràtica. Un tribunal constitucional que mai altera el seu calendari –mai altera el seu calendari– de forma excepcional ha organitzat un ple únicament i exclusivament per prémer el botó de l'automatisme de la suspensió. Hem de confiar encara en el criteri, en el bon criteri jurídic d'aquests juristes que van dictar la recent sentència avaladora del dret a decidir i que el 2010 –titular de l'ABC– van avalar un estatut d'autonomia que preveia les consultes populars no referendàries com una eina perquè l'opinió de la ciutadania de Catalunya pugui ser expressada.

Senyories, el Tribunal Constitucional encara no s'ha pronunciat. Perdoni la contundència. Estem vivint temps greus. Aquí s'estan expressant amenaces dirigides directament a persones que estem aquí assegudes, o a la presidenta de la mesa del tribunal. Una mica de rigor i una mica de sentit democràtic. (*Remor de veus.*) Ens cal sentit democràtic, senyories, hem de fer un servei a la democràcia espanyola.

Tercera qüestió –tercera qüestió–, i no menys important: teníem ahir els carrers plens de gent que demanaven que continuem, que ens agafem a aquesta esquadra jurídica –que, com diu el Leonard Cohen, «les esquerdes són les que porten la llum a la foscor»–, agafem-nos a aquestes esquerdes jurídiques que tenim encara, senyories, per mantenir la nostra determinació, que el Tribunal Constitucional no ha suspès la Llei de consultes, no l'ha suspesa. Per tant, hem de mantenir, amb aquesta plena convicció d'acatament a la nostra democràcia, de plena convicció d'acatament a aquest procés tan complex del Tribunal Constitucional, però que cal llegir les providències, que la comissió de control empara el títol III, també, de la Llei de consultes. Perquè una unitat normativa com la Llei de consultes no es pot fraccionar, senyories! Hi ha la vis atractiva, la unitat normativa, i això s'ensenya a primer de carrera de dret. (*Remor de veus.*)

Demano, per tant... (*remor de veus*) –demano, per tant–, que reconsiderin... –ho reconsiderin, ho reconsiderin–, des de la pluralitat política que aquí nosaltres aglutinem –sagrada pluralitat política–, reconsiderin la seva posició anunciada en aquest torn.

Els demano que contemplin aquests arguments jurídics que els acabo d'exposar, i que encara ha d'estudiar el Tribunal Constitucional. I, també, tinguem present que s'han de tramitar dues recusacions de dos membres del Tribunal Constitucional, que, igual que el senyor Romay Beccarria, estan tatxats, perquè la llei així ho determina. S'haurien d'abstenir. No ho estan fent. Els hauran de recusar.

Senyories, fem valdre l'ordenament jurídic, però fem valdre l'ordenament jurídic sense trampa. Fem valdre l'ordenament jurídic sense voler ser el pretext d'anar defensant les nostres idees d'integritat territorial de l'Estat, de rebuig a les consultes populars no referendàries que ha aprovat aquest Parlament, i de no escoltar a tota la gent que ahir va sortir al carrer dient: «Per favor, polítics, facin la seva feina.»

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*) Gràcies, presidenta... (*Veus de fons.*) Sí...? Senyores i senyors diputats...

La presidenta

No... No he vist el senyor Millo, que demanés la paraula... (*Veus de fons.*) Però..., és que no l'entenc... (*Remor de veus.*)

Josep Enric Millo i Rocher

No, si m'ho permet, inclús podria ser...

La presidenta

Per quin motiu?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, per la contradicció que s'ha produït amb la intervenció...

La presidenta

Ho fa després.

Josep Enric Millo i Rocher

...perquè contradiu el contingut de la providència del tribunal, que parla de la suspensió de tots els...

La presidenta

Senyor Millo, senyor Millo! Ho fa després. (*Remor de veus.*) Ho fa després, en el torn d'allusions, si és que vol.

Senyora Camats, disculpi, i comenci la seva intervenció.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Simplement era per, nosaltres, ratificar que és certament aquest Ple qui pot alterar l'ordre del dia; per tant, li agraïm, presidenta, que no hagi pres aquesta decisió només vostè o només la Mesa, perquè entenem que era el Ple del Parlament qui ho ha de fer, com ara deia i defensava molt bé la senyora Calvet.

Segon, que ja anunciem el suport del nostre grup a recolzar el manteniment d'aquest punt en l'ordre del dia, tot i les advertències, per no dir-ho d'una altra manera, que, tant el senyor Rivera com el senyor Millo, ens acaben de fer als diputats d'aquest Parlament. Dic

«advertències» perquè crec que és més fi que el que en realitat han fet o acaben de fer.

Si volen, senyor Rivera, podem votar a mà d'alçada, amb urna i amb el DNI a la mà... (*alguns aplaudiments*), no tenim cap problema per part del nostre grup... (*segueixen els aplaudiments*), perquè ens sembla que és la nostra responsabilitat avui fer això. I, en tot cas, que del que som responsables –vostès també– és de no posar en perill a ningú, i de no afegir més responsabilitat fora d'aquesta cambra, i molt menys a tercers. Tampoc creiem que nosaltres ens estiguem posant ni en perill ni sota cap tipus d'advertència, com vostè ens feia.

Certament, pot semblar inèdit, el que anem a fer en aquesta cambra. Té un punt d'inèdit perquè no hem hagut de fer-ho mai abans –té un punt d'inèdit. Però, crec que sent un acte d'un parlament escollit democràticament, és molt més legítim i coherent el que farem, que és aprovar d'una manera cautelar, en el marc d'una llei suspesa, però que no anul·lada, que té els recursos vigents demanant que, a més a més, aquesta sentència sobre una llei suspesa es faci amb la mateixa celeritat amb la qual s'ha suspès, deia, crec que és molt més legítim i regular el que farem en aquest Parlament que el que ha passat fins ara, i que l'excepcionalitat, la intencionalitat política i la persecució legal que han acompanyat la suspensió d'aquesta llei fins ara.

Excepcionalitat, intencionalitat política i persecució legal que demostra la convocatòria d'un consell d'estat un diumenge al vespre. Excepcionalitat i persecució legal la que demostra reunir un consell de ministres de forma excepcional un dilluns al matí. Excepcionalitat i persecució legal la que es demostra quan el Tribunal Constitucional també es reuneix de forma inèdita, de forma exprés i suspèn de forma exprés una llei. I intencionalitat política i persecució legal i excepcionalitat quan, a més a més, també, de forma inèdita, aquest Tribunal Constitucional no només suspèn la llei, sinó que, a més, actuant sense precedents, suspèn amb caràcter retroactiu tots aquells actes i resolucions que emanen de la llei. Quanta por que demostra, honestament, tanta excepcionalitat!

Creiem, a més a més..., que no fa riure, senyor Millo..., a nosaltres ens provoca una enorme tristesa la banalització, la utilització política que fan dels instruments de l'Estat. El seu és un atac polític. Em sembla que l'excepcionalitat de tots aquests fets ho demostra. I, per tant, la nostra és una defensa política, ja li ho admeto. El que farem en aquest Parlament és un acte polític, de defensa política davant del seu atac, que és polític, emmascarant-se en instruments legals. I és, sobretot, un acte preparatori; és un acte preparatori, com admet la mateixa sentència del Tribunal Constitucional sobre la Declaració de sobirania, com admet en altres precedents del mateix Tribunal Constitucional, és un acte que prepara un acte executiu.

Ens sembla molt més legítima aquesta interpretació, molt més honesta aquesta interpretació –que, d'altra banda, senyor Millo, també està en la nota dels serveis jurídics del Parlament–, que aquest Parlament té aquest marge, i, per tant, és la que avalarem –és la que

avalarem. Una nota dels serveis jurídics que, d'altra banda, senyor Lucena, nosaltres fem nostra, per si no ha trobat encara qui se la vulgui apropiari o qui la vulgui signar.

Nosaltres entenem que aquest acte que aprovarem prepara l'execució que representaria, que representará l'aprovació d'aquesta comissió, és a dir, quan se signi el decret per crear aquesta comissió de control, i que, per tant, aquest Parlament no és només legítim i està legitimat per prendre aquesta decisió, sinó que ho fa en defensa política d'un atac, hi insisteixo, que és polític.

Gràcies, presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. S'han dit moltes coses. Òbviament, hi estem en contra. Per posicionar la CUP: votarem a favor de la comissió de control. Una, és obvi que això no és Escòcia. A Escòcia hi havia urnes i hi havia debats televisats i hi havia debats al carrer. Hi havia convivència i diàleg i hi havia resultats; per cert, respectats per tots. Aquí ja ho sabem que hi ha codis penals i amenaces de suspensió de l'autonomia i tambor de guerres.

Nosaltres no entrarem avui en el debat metafísic sobre què va ser primer, si l'ou o la gallina, la llei o la democràcia. Pensem que és la democràcia la que fa la llei per crear marcs de convivència, de llibertats polítiques, de respecte mutu i de justícia social, i som conscients que ens cal molta calma, molta audàcia, molta intel·ligència, molta serenitat i molta fermesa democràtica, perquè els que estan realment atabalats i no saben què fer és aquest búnquer que és l'Estat espanyol: insistència, consistència i persistència democràtica. En aquesta conjuntura crítica –ho és–, tots voldríem un escenari britanicoescocès, no aquesta anomalia excepcional que és l'Estat espanyol, presó de pobles i de pobres, també, però sí que serem sincers i sempre ho hem intentat ser.

A la poca credibilitat que ja tenia, cal afegir que nosaltres no li reconeixem cap autoritat política, jurídica, legal o moral sobre aquest poble al Tribunal Constitucional. És així. Som sincers i entenem que és la corretja de transmissió d'una imposició de poder, que si no és un cop d'Estat, sí que és l'Estat de cop contra els anhels majoritaris d'aquest país d'avançar cap a la llibertat política. I, *de facto*, una suspensió de la democràcia. Nosaltres no acceptarem cap suspensió, i tampoc acceptarem que s'acati cap suspensió.

Amb tota honestedat, doncs –ho hem dit sempre–, ens declarem obertament insubmisos, insubordinats i desobedients al Tribunal Constitucional, al Govern i a l'Estat espanyol i als qui en nom de la llei volen em-

mordassar la democràcia, als qui empen un tribunal únicament per escometre contra urnes.

Per tant, avui, amb completa responsabilitat democràtica, acatarem, obeïrem i farem respectar la lliure voluntat de la ciutadania del nostre país, l'autodeterminació catalana, la legitimitat democràtica i la legalitat catalana.

Aquí obeïm, aquí acatem i aquí fem respectar els nou-cents onze ajuntaments d'aquest país que ja estan a favor de la consulta, al 80 per cent de la societat que està a favor de la consulta, al 88 per cent de la societat que està a favor dels resultats de la consulta i al 79 per cent d'aquesta cambra, d'on ha nascut la Llei de consultes no referendàries.

És veritat que la conjuntura és crítica, que el búnquer és el búnquer, que no hi ha sortida britanicoescocesa, hi insistim, però sí que hi ha unes quantes reflexions a fer, o com a mínim una, no? Si vostès amenacen i tiren de beta del Codi penal, i ens diuen que serem denunciats, inhabilitats o condemnats, nosaltres ho assumim. Ho assumim obertament, perquè pitjor és que no passi res, i pitjor és tornar enrere. I enrere ja sabem què hi ha, i, per tant, cal continuar endavant. Nosaltres ho assumim des del que significa la desobediència civil, que és pública, és social, és pacífica, és no-violenta i és democràtica.

Però, en tot joc dialèctic en la vida i en la lluita, assumeixin vostès les seves, les seves responsabilitats repressives i inquisitorials, i a veure com s'ho fan. A veure com s'ho fan per aturar tot un poble en moviment, per aturar la major mobilització en clau democràtica del sud d'Europa i de tot el continent per exigir un país independent, que no és res més que un país diferent on sigui possible eradicar la pobresa, eradicar la corrupció i eradicar tantes i altres coses.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta comissió de control. I, hi insistim –ho vam dir crec que el primer dia que vam arribar a aquesta cambra–: nosaltres no pensem demanar permís per ser lliures ni perdó per ser-ho. Visca la terra!

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, com deia el senyor Fernández, s'ha dit pràcticament tot, però la conclusió és que nosaltres tenim un informe jurídic, un informe jurídic que permet fer allò que volem fer, que és aprovar el punt de l'ordre del dia que està en discussió.

Senyor Lucena, no és apòcrif. Apòcrif vol dir «no autèntic, fingit», etcètera. Vostè l'ha rebut amb una carta de la presidenta, per tant, determina molt clarament qui..., determina molt clarament qui l'ha fet, no? El que passa és que jo crec que vostès amb aquest in-

forme jurídic em recorden aquell que va dir allò, no?, diu: «He estat tan ocupat escrivint la crítica que no he tingut temps de llegir-me el llibre, no?» Perquè, clar, vostès diuen: «És un informe que no té ni conclusions ni res de tot això.» Miri, l'informe diu: «El caràcter excepcional no permanent de la suspensió, també ha permès al Tribunal Constitucional matisar en alguna ocasió els efectes de la suspensió. Aquesta doctrina i la lògica que la inspira permetria considerar la possibilitat d'adoptar actes i acords de naturalesa preparatòria; és a dir que no siguin directament executius. En conseqüència...» –normalment, quan posa «en conseqüència» és una conclusió, almenys quan jo estudiava dret, no?, diu– «l'acte parlamentari de designació no és un acte que produeixi plens efectes, ja que és imprescindible l'acte posterior de nomenament per tal que els membres de la comissió adquireixin de forma plena i efectiva la seva condició legal.» Es pot dir més alt, però no es pot dir més clar, no? Per tant, escolti..., aquest acte el podem prendre perfectament, perquè, hi insisteixo, hi ha un informe jurídic.

Hi ha una altra lògica que també ens permet prendre aquest acte, no? Clar, si el Govern de l'Estat com a fonamentació jurídica per al recurs fa servir recull de premsa..., cosa que jo vaig quedar absolutament parat... Abans la senyora Calvet parlava del que ens ensenyaven a primer de dret, i som de la mateixa promoció, i ens deien allò de que les fonts del dret és la llei, la costum i els principis generals del dret, i mai havien dit que era el recull de premsa... (*veus de fons*), doncs, si l'Estat pot tirar del recull de premsa, a mi em permetran que jo tiri del *Costumari Català*. Crec que s'acosta més al costum. I el *Costumari Català* diu allò que feina feta no té destorb. I, per tant, feina feta. I quan aixequin la suspensió, nosaltres ja ho tindrem fet, no? Per tant, tampoc entenc massa a on està la discussió.

Que no participin de la votació? Bé, senyor Rivera, senyors del PP, això, per si mateix no és cap novetat. Ja ens hi comencen a tenir acostumats, que quan es produeix una votació important en aquest Parlament que a vostès no els agrada, doncs, en pla, allò, *éste es mi momento*, doncs, vostès agafen i abandonen el ple i abandonen l'hemicicle. I, per tant, això per a nosaltres no és cap novetat, de la mateixa manera que no participen en aquelles comissions que crea el Parlament de Catalunya que a vostès no els agraden. D'això se'n diu «deixadesa de funcions» –d'això se'n diu «deixadesa de funcions»– que és el que vostès, en tot allò que no els agrada, vostès fan, no?

I, per tant, entendran que nosaltres, senyor Millo, senyor Rivera, fem més cas... –i senyor Lucena–, fem més cas als lletrats del Parlament que han fet aquest informe, que no pas a vostès. Potser algun membre del Tribunal Constitucional fa més cas al que diuen vostès que al que diuen els lletrats, però aquest, hi insisteixo, no és el nostre cas.

Ara, sí que els demanem que en l'acte que farem avui, amb totes aquestes amenaces i subtils que van dient, quan es vegi que no és cap illegalitat el que farem avui, doncs, que també pugin aquí i que ho reco-

neguin. I nosaltres podem votar de la forma que vostès vulguin.

I, finalment, un comentari personal: de les decisions del grup parlamentari, quan un és president del grup parlamentari, per a les bones i per a les dolentes n'assumeix totes les conseqüències. I, per tant, els demano que no perdin el temps en fer coses per a cinquanta persones, sinó que, per estalviar temps a la justícia, si és que han de fer alguna cosa com han anunciat als mitjans de comunicació, personalment assumeixo totes les conseqüències de la decisió del grup parlamentari.

Res més, i moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments. Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó?

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Demano la paraula per al·lusions del senyor Millo directament...

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

...i del senyor Rivera en general. *(Remor de veus.)* Espero que no em compti aquest temps, deixem que facin la rialla, ja direm el que direm.

Miri, des del respecte institucional i personal que li professo, senyora presidenta, i a la resta de membres de la Mesa, però, alhora també, des del convenciment personal i des de la fermesa en les conviccions, davant la gravetat de l'acte que ens proposen fer, jo vull manifestar, com a secretari de la Mesa del Parlament de Catalunya que sóc –i que és una responsabilitat que li dic que m'honora, però alhora també, en aquests moments tan greus, m'exigeix–, que no comparteixo la decisió de la presidència, del que ens proposen fer, de la votació que ens proposen fer, ni d'aquesta Mesa ni del nombre de diputats que es manifestaran en aquest sentit, perquè, en definitiva, seguir amb aquest debat i votació esdevé un acte il·legal contrari a una resolució judicial.

I, per acabar en el temps que vostè m'ha donat, vull anunciar també que en el cas que com a secretari de la Mesa del Parlament em correspongués, per l'ordre que està establert, la signatura d'aquest acord, no la signaria per ser il·legal i per les responsabilitats jurídiques i polítiques que se'n poguessin derivar.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments. Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta, per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Sí. A la senyora Calvet dir-li que es llegeixi la província, que no sé quina part no ha entès entre l'article 3 i el 39. És el 14, senyora Calvet; són matemàtiques, vostè i jo som de lletres, però fins aquí hem d'arribar. Entre el 3 i el 39, hi entra el 14, per tant, està suspès també l'article 14. Llegeixi-ho, si us plau, tot, i no faci el que ha fet en aquesta tribuna, que és bàsicament no assabentar-se'n o dir mentides.

I, per altra banda, deixin-me que els digui una cosa: no es preocupin vostès, que no els donarem cap dia de glòria. En aquest país democràtic, als que incompleixen les lleis no han de ser els diputats, els qui facin complir les lleis, són els tribunals, aquests tribunals que vostès desobeeixen. I fa molta gràcia veure senyors polítics que s'erigeixen per sobre de la llei i de la justícia. Els països on els polítics es posen per sobre de les lleis i de la justícia acaben malament. Espero que no sigui el cas, ni de Catalunya ni d'Espanya en el seu conjunt.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet...

Gemma Calvet i Barot

Sí, senyor Rivera, no sé si m'he expressat malament. Quan jo li he esmentat l'argument jurídic...

La presidenta

És per al·lusions, suposo?

Gemma Calvet i Barot

Sí, per al·lusions. Sí, clar.

La presidenta

Trenta segons.

Gemma Calvet i Barot

Sí, m'acaba d'esmentar. Perdoni, presidenta. Miri, senyor Rivera, l'esment d'un article que remet a d'altres, i, per tant, també a un títol que segueix vigent, a això se li diu «remissió». Normativa dintre d'una pròpia norma implica que la comissió de control és un

òrgan necessari per a garantir la plena vigència de tota la llei, i també d'aquella part que no ha estat objecte de recurs.

No sé si en aquesta ocasió m'he explicat, la gent ens entén. Aquesta comissió de control es designa perquè cal garantir la continuïtat de la norma, i cal també esperar que el Tribunal Constitucional es posicioni sobre el fons de la qüestió, que encara no ho ha fet. I, si no, també continuarem, perquè hi han nou-cents municipis de Catalunya que així ho han acordat... (*remor de veus*), i que a més a més estan esperant aquesta llei, perquè també la volen aplicar en el seu àmbit.

(*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, gràcies, presidenta. Per al·lusions directes de diferents portaveus en aquest debat. Hi han... El que és realment trist és haver d'escollar algunes intervencions que avui hem escoltat en aquest Parlament, no? És a dir, la legalitat democràtica –i crec que en això hauríem d'estar d'acord tots en aquest Parlament– és la base de la convivència. Enfrontar legalitat i democràcia és pervers, i intentar suposar que la legalitat democràtica no és vigent, això és pervers. I tots coneixem el que significa tenir lleis sense democràcia, perquè n'hi poden haver; són règims absolutistes, totalitaris i dictatorials, però democràcia sense llei no n'hi ha. I el que el Parlament no pot fer és incomplir una il·legalitat. I per aquest motiu, nosaltres no participarem en un acte de desobediència com el que sembla que alguns grups ens volen obligar a participar.

I una cosa: recordar la llei i recordar les conseqüències penals que pot suposar per a qui la incompleix no és una amenaça, és el recordatori de l'existència de la llei i el recordatori que la immunitat parlamentària no permet incomplir la llei. No confonguin els termes i no confonguin l'opinió pública: la llei està per complir-la, i els diputats i les diputades són els primers que han de donar exemple de compliment de la legalitat democràtica vigent, que és la que en aquests moments regeix aquest país.

Acabo, senyora presidenta, advertint i dient, òbviament, que aquest grup parlamentari no tan sols no votarà, no participarà d'aquesta votació, perquè seria tant com participar en un acte de desobediència il·legal, sinó que, a més a més, òbviament, si es porta a terme, ho posarà en coneixement de la fiscalia i impugnarà davant dels tribunals aquest acord.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments. David Fernández i Ramos demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Fernández...

David Fernández i Ramos

Per contradiccions, presidenta, molt breument. Al senyor Millo dir-li que el que acaba d'explicar li podia explicar al senyor Bauzá, que no suspèn el TIL, però la segona dir-li que estic molt d'acord amb el que ha dit: si és perillós confrontar legalitat amb democràcia, deixin de fer-ho, si us plau.

La presidenta

Passem ara a la votació. Procedirem... (*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*) Senyor Lucena?

Maurici Lucena i Betriu

Sí, presidenta. M'agradaria saber si la Mesa accepta la nostra sol·licitud de llegir l'informe íntegrament, o el tercer punt de l'informe?

La presidenta

Jo entenc, senyor Lucena, que no forma part de la votació, no és cap proposta, no és cap resolució, i, per tant, jo considero, com a presidenta, que no cal la seva lectura, ja que el tenen tots al seu abast.

Maurici Lucena i Betriu

El tenen tots...? Perdó, ho pot repetir?

La presidenta

Ho tenen, tenen l'informe al seu abast. Per tant, considerem que no entra en la possible votació.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, presidenta, perdoni... Jo crec que, atesa l'hora en què s'ha entregat aquet informe, s'ha entregat en mà, com a mínim al meu grup se m'ha entregat a mi, crec que hi ha dubtes raonables sobre que tots els diputats l'hagin pogut llegir, però si vostè ho considera, m'agradaria que aclarís si se'n fa vostè responsable de...

La presidenta

Em faig responsable de la no-lectura, no forma part de la votació que anem a fer. (*Remor de veus. Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Ho dic perquè com que ha tornat a haver-hi una ronda d'intervencions, que no sigui allò que una mentida dita moltes vegades quedi com a veritat. És a dir, nosaltres..., hi ha un informe jurídic dels lletrats del Parlament de Catalunya que diu que nosaltres podem prendre aquest acord i no cometem cap irregularitat ni cap il·legalitat. Per tant, que quedi clar. Això és el que hi ha, la resta són imaginacions.

(*Remor de veus. Albert Rivera Díaz i Maurici Lucena demanen per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rivera i senyor Lucena, i s'han acabat les al·lusions. (*Remor de veus.*) No, no..., s'han acabat.

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta. És una qüestió d'ordre –és una qüestió d'ordre. El senyor Turull ha dit una cosa que no és certa, que és que l'informe diu que sí que podem votar això. El senyor Lucena ha dit una altra cosa que comparteixo, per tant, per què no llegim aquest punt número 3, perquè el senyor Turull i jo no ho compartim però podem saber què diu l'informe. Perquè és que el senyor Turull acaba de dir que podem votar i no és cert, no diu això l'informe.

(*Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Iceta?

Miquel Iceta i Llorens

Presidenta, jo he respectat sempre, quan era a la Mesa i quan no, l'autoritat de la presidència de la cambra, i no voldria que s'hagués de fer enrere sobre una decisió, però formalment li demano un recés de deu minuts perquè tots els diputats que vulguin puguin llegir personalment aquest informe.

(*Marta Rovira i Vergés demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Rovira...

Marta Rovira i Vergés

Per contradiccions, presidenta. Perquè hi ha qui fonamenta tota la seva exposició criticant una suposada nota, perquè l'han qualificat de nota i no d'informe jurídic, i sospitant de qui l'ha elaborat, per després demanar-ne lectura quan no pertoca, en una votació que és absolutament ordinària, d'acord amb el Reglament del Parlament.

Per tant nosaltres, els diputats i el Grup d'Esquerra Republicana, demanem que es procedeixi a la votació d'acord amb el Reglament del Parlament, i votarem conforme la convicció que tenim, que ha exposat la nostra portaveu, en aquest cas, la Gemma Calvet, que el que estem fent és absolutament legal, sense suportar-ho en una nota que també hem rebut a les deu i set minuts d'aquest matí, senyor Lucena, en igualtats de condicions amb la resta de grups.

Moltes gràcies.

(*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Presidenta, reconeixent que és potestat seva decidir si es pren o no lectura del que s'ha demanat, també afegiríem la petició del nostre grup que si es llegeixi una part de l'informe es passi a llegir-ho tot, també les conclusions... (*Remor de veus.*) Totes les conclusions que diu aquesta nota o informe jurídic, és a dir que es doni possibilitat a què la gent pugui llegir-lo en la seva totalitat i no pas en el que demana només una part.

En tot cas, per a nosaltres no és necessària aquesta lectura. Nosaltres, com es deia ara, hi votarem a favor, amb els arguments que ja s'han exposat, i amb la convicció que estem fent el que toca.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, senyor Millo, ja s'han acabat les al·lusions –s'han acabat les al·lusions.

Crido a votació.

(*Pausa llarga.*)

(*Remor de veus.*) És que no li va el micro...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, sí... Hi ha una petició que es produeixi la lectura d'aquesta nota, i el nostre grup parlamentari senzillament vol donar suport a aquesta petició, o bé al recés perquè cadascun dels diputats la pugui llegir. I, sobre tot, per recordar que la nota no empara legalment cap diputat, que el diputat respon davant la llei, amb independència del que diu la nota, però és convenient que es conegui el que diu la nota.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Bé. No *ha lugar* el recés de deu minuts. Aquesta presidència considera que no cal, que s'ha debatut prou aquest punt, i que passarem ara a la votació i no a la lectura, perquè no forma part del que anem a votar. (*Remor de veus.*)

Per tant, procedirem a la votació per saber si mantenim aquest punt de l'ordre del dia o no el mantenim.

S'entén que els vots afirmatius són favorables al manteniment, i que els vots negatius són contraris.

Per tant, comença la votació.

(*Pausa.*)

Ha estat aprovat el seu manteniment per 86 vots a favor i 44 en contra.

Per tant, ara passarem a substanciar aquest punt referent al procediment per a elegir set membres de la Comissió de Control de les Consultes Populars no Referendàries.

Crido a votació.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

Senyor Millo?

Josep Enric Millor i Rocher

Vejam, ens agradaria demanar la votació per crida i que la Mesa del Parlament lliuri la relació dels diputats que voten, si és secreta; si es fa per crida, no caldria.

I, en tot cas tornar a reiterar el que ja he dit abans, que el Grup Parlamentari Popular no participarà en aquesta votació.

La presidenta

La proposta és fer la votació electrònica com qualsevol altra votació, electrònica –electrònica.

Per tant, els candidats presentats pels grups parlamentaris són: Mercè Barceló i Serramalera, Quim Brugué i Torruella, Alfonso González i Bondia, Miquel Martín i Casals, Marc Marsal i Ferret, Jordi Matas i Dalmaes, Benet Salellas i Vilar.

Passem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

Queden designats els candidats esmentats anteriorment com a membres de la Comissió de Control de les Consultes Populars no Referendàries per 86 vots a favor.

Projecte de llei

de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera (tram. 200-00016/10)

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera.

Començarem amb la intervenció dels grups parlamentaris que tenen esmenes reservades i per la defensa de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries en un únic torn de paraula.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(Pausa.)

Marc Sanglas i Alcantarilla

Presidenta, conseller, membres del Govern, en tot cas, iniciarem aquesta intervenció en suport i per posicionar el Grup d'Esquerra Republicana al Projecte de llei d'impostos ambientals. Ja durant l'inici i el debat a la totalitat que es va produir ja fa alguns mesos vam manifestar el suport i la voluntat d'Esquerra Republicana que aquest projecte de llei tirés endavant. Ens semblava que era una bona fórmula, ens semblava que era un bon moment d'adaptar-nos, d'ajustar-nos, de seguir el que havien fet altres països en aquest sentit, i, per tant, entràvem en una d'aquestes democràcies, diguem-ne, que tenen com a interès la protecció i tenen en el frontispici la protecció del medi ambient. Ens semblava que era una fórmula del tot necessària per anar dotant-nos d'una estructura no només, diguem-ne, de lleis protectores sinó que també amb unes eines clares en defensa d'aquest medi ambient; per tant, ens repetíem el que en anys anteriors i en els anys setanta i els anys vuitanta havien encetat les democràcies occidentals. I ens semblava que, amb aquesta normalització i amb aquesta entrada d'aquesta tipologia d'impostos a l'ordenament jurídic català, ens feia ser molt més moderns.

Entenem que qualsevol societat moderna ha de tendir i es fa necessària, també, la protecció del medi, no només, hi insisteixo, des del punt de vista de la mateixa legalitat, sinó també dotant-lo de mecanismes que permetin fer-los eficaços a través d'uns tipus impositius. Ens sembla que és la finalitat d'aquesta llei, del projecte que formava part inicialment del Pacte d'estabilitat parlamentària entre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Esquerra Republicana; ens semblava que era una fórmula que havia d'anar trobant la seva entrada. Per tant, ens vam alegrar, ja, en aquell moment, quan el projecte de llei va començar a caminar en aquest Parlament; ja vam dir, d'entrada, que hi donaríem suport, amb algunes esmenes en el tràmit parlamentari, com així va ser.

Ens sembla que és evident que, a més a més, requereix, la imposició de certs impostos, i més en aquest cas, una certa finalitat, una certa complicitat social. També és evident que no pot ser l'aplicació simplement, diguem-ne, de normatives que tendeixin a la recaptació d'impostos, sinó també amb una finalitat mediambiental molt clara.

I aquest és el que volem fer amb aquesta llei, amb aquest Projecte de llei d'impostos ambientals, que esperem avui ja vegi la llum de manera definitiva. Ens sembla que és evident que el procés, diguem-ne, de «qui contamina, paga» ha de ser un principi regulador de tota l'activitat legislativa i governamental, com, hi insistim, ha passat en els darrers anys.

Pensem, també, que un país..., i en aquest cas veiem també, després ho veurem, en l'informe del Consell de Garanties Estatutàries, les dificultats que tenim com a país de configurar una cistella d'impostos pròpia, a causa de les limitacions competencials que tenim..., ens fa que estiguem limitats en aquest àmbit. Però insistim que cal anar buscant aquestes vies que ens permetin crear una cistella impositiva basada no tant en els impostos personals, en els impostos de via perso-

nal, sinó que en tot cas hem d'anar a gravar a través d'aquells impostos les empreses que puguin ser contaminants, en aquest cas, però que ens permetin configurar, hi insistim, una cistella impositiva que no només gravi els rendiments dels treballs.

Entenem l'economia verda, també, com un ens dinamitzador, diguem-ne, de l'economia catalana. Per tant, també introduint..., i, dintre del factor dels impostos mediambientals, hem d'intentar activar..., i ens permet i ens ha de permetre, també, amb aquesta preocupació per part del Govern, per part del Parlament, en el seu conjunt, sobre els temes mediambientals, el que fa i el que ha de permetre, també, és activar al mateix temps una economia, una economia verda en el sentit que desenvolupi mecanismes que permetin..., ho han anat permetent en els darrers anys, però encara de manera molt més acusada, que permeti, doncs, el desenvolupament econòmic i tecnològic d'aquestes economies, intentant buscar aquells mecanismes que ens permetin que les empreses, que les indústries emetin cada vegada menys contaminació.

Ens sembla que, i com plantejàvem ja inicialment, l'element de gravar amb tres impostos, que després desenvoluparem o variarem, no ha de ser l'única via. Entenem –i, de fet, en el darrer debat de política general, alguna proposta de resolució ja anava en aquest sentit, i també ho van apuntar alguns membres que van comparar durant la tramitació de la llei a la comissió– que cal estudiar també la possibilitat de gravar altres activitats que siguin contaminants. Estudiem, i, per tant, també mandatem i esperem que el Govern també vagi treballant en aquesta línia..., ens sembla que cal que hi hagi també l'estudi d'altres línies, també, que vagin aconseguint també majors recursos i destinar aquests recursos al medi ambient.

El Govern plantejava inicialment tres figures impositives. Una primera, de les emissions contaminants d'òxids de nitrogen de l'aviació comercial, que, en tot cas, i, fruit del debat, i com vam poder veure, és evident i això, hi insisteixo, també té a veure amb allò, amb les dificultats que tenim. Segurament, ens veien a dir alguns representants de companyies aèries, que això, aquest tipus impositiu, no existia en altres aeroports. Però és evident que les aeronaus també paguen altres tipus impositius a països on tenen la seva situació normalitzada, i que, segurament, nosaltres ho podem fer d'aquí a uns anys també..., recullen aquests tipus impositius que graven la contaminació, ho recullen en un altre tipus impositiu.

Però, en tot cas, nosaltres el que hem hagut de buscar..., hem hagut d'articular aquesta zona. Insistim que a nosaltres ens sembla una bona línia de treball. Hauria anat més enllà, hi insistim. També pensem que l'exclusió en el projecte de llei d'algunes tipologies d'enlairament o d'atterratge d'alguns avions de tipus comercial..., ens sembla que hauríem pogut, també, introduir-ho aquí, però que, en tot cas, insistim que ens sembla, la llei, un bon punt de partida, que ha d'anar més endavant. Hem de ser ambiciosos, en un futur. Creiem que aquest és un bon punt de partida, hi insisteixo, i que del que es tracta és que de mica en

mica anem encetant i anem engrandint aquesta cistella dels impostos mediambientals.

Després ens hem trobat també..., el Govern plantejava, planteja la creació en aquesta llei de dues tipologies impositives més: el tema de la producció d'energia elèctrica d'origen nuclear, que ha estat objecte, diguem-ne, d'esmena per part del Consell de Garanties Estatutàries, amb un dictamen que avalava la totalitat i avalava el conjunt de la llei en general, però que, en tot cas, pel que feia i pel que fa referència al tema de l'energia termonuclear, que és com s'havia plantejat inicialment en el text i en el projecte de llei que va entrar en el Parlament, ens semblava o semblava al Consell de Garanties Estatutàries que podia ser objecte de doble imposició respecte a les figures tributàries que té el Govern de l'Estat.

Per tant, el que hem fet, i fruit, hi insisteixo, d'aquest dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, ha estat que, per part d'Esquerra Republicana, hem presentat un seguit d'esmenes per tal de modificar aquest projecte de llei en la línia apuntada, només en l'àmbit de la producció de l'energia elèctrica d'origen nuclear.

Vam introduir en aquest impost una qüestió que ens sembla vital i que s'ha anat produint, ha anat produint un debat des de fa ja alguns anys en aquesta cambra parlamentària, que era la necessitat de crear un fons per reorientar l'equilibri territorial. És evident que els municipis, si em permeten l'expressió, els municipis anomenats «nuclears», situats en una banda molt concreta del país, és evident que pateixen un monocultiu econòmic i que, per tant, el que cal..., i aquells que pensem que l'energia nuclear ha de tendir a la seva desaparició és evident que hem de fomentar altres mecanismes que permetin en aquests municipis també anar explorant altres vies d'explotació econòmica que no siguin només les centrals nuclears.

Per tant, ens sembla que la introducció d'aquesta esmena que ha mantingut, i el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries manté també, com una fórmula vàlida i viable, la creació d'aquest fons destinat que una part de la recaptació de l'impost vagi destinat a crear aquest fons que permeti crear noves expectatives als municipis més enllà de les mateixes nuclears, ens sembla que és un gran avenç, i, per tant, ens sentim contents i satisfets.

Finalment, l'impost de l'emissió de gasos a l'atmosfera, que ens sembla, doncs, que també va en la línia de gravar aquelles activitats que siguin..., que malmetin el medi ambient, i que, per tant, sembla que també han d'estar gravades. També, hi insistim, hem presentat en aquest àmbit una esmena ja a l'articulat, amb la qual creàvem, també, un fons ambiental i que, per tant, una part dels recursos ingressats per aquest concepte anessin destinats, també, a una activitat de foment, diguem-ne, d'aquesta educació mediambiental.

Ens sembla que, si no ho féssim així, estaríem malmetent la finalitat última d'aquests tipus impositius. Els tipus impositius o aquests nous impostos no poden anar destinats només a la recaptació i a l'increment de recursos del Govern de la Generalitat, sinó que és evident que han de tenir com a finalitat unes polítiques

mediambientals tendents al fet que aquelles activitats gravades a través d'aquests impostos vagin a la seva reducció. És a dir, es tracta que no només el Govern ingressi..., i, per tant, si em permeten l'expressió, en la finalitat última, aquesta llei o aquests impostos haurien de tendir a l'ingrés zero, que segurament al Departament d'Economia se m'enfadaran, però és evident que la finalitat última d'aquests impostos hauria de ser aquesta, gravar de tal manera que les empreses es vegin compellides a introduir aquells elements que permetin, doncs, introduir alguns elements en el seu procés de producció que no contaminin tant.

Insistim, també, que el dictamen, el mateix dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, ens ha marcat molt clarament que les limitacions que tenim com a país, les limitacions competencials, i que, per tant, diguem-ne, l'arquitectura jurídica que s'ha hagut de seguir en l'elaboració d'aquesta llei per evitar que trepitgessin cap ull de poll, si em permeten l'expressió, competencial, per part del Govern de l'Estat. Segurament no ens escaparem d'una altra qüestió. Recordin que el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries va ser demanat pel Partit Popular, amb aquella estratègia tan, tan, tan clara, diguem-ne, que té el Partit Popular, d'intentar evitar que qualsevol cosa que surt d'aquest Parlament pugui entrar en vigor de manera immediata. I, per tant, aquesta actitud obstruccionista del Govern de l'Estat l'hem pogut trobar, per exemple, en la impugnació de la Llei de creació de l'impost dels dipòsits bancaris; per tant, aquesta actitud constant i aquesta actitud obstruccionista del Govern de l'Estat i dels seus parlamentaris en aquesta cambra, que intenten de totes totes amb la finalitat última que el Govern de la Generalitat no pugui dotar-se d'uns elements, diguem-ne, recaptatoris que ens traurien en part –només en part–, diguem-ne, d'aquesta dictadura econòmica a la qual ens ha sotmès el Govern de l'Estat constantment, en qualsevol activitat i amb l'escanyament, com s'ha pogut veure en la proposta de pressupostos del 2015, on la inversió en infraestructures baixa fins a aquest 9 i mig per cent.

Ens sembla que segurament –i segurament el representant del Partit Popular ens ho explicarà clarament quan tingui el seu torn d'intervenció– aquesta llei, per desgràcia, segurament acabarà passant el sedàs d'aquest Tribunal Constitucional, en la qual segur –segur, segur– que com a mínim no tindrà la celeritat que ha tingut la Llei de consultes, perquè, com ja hem pogut veure, per a segones quines qüestions el Tribunal Constitucional té molta rapidesa, però per a segones quines qüestions queda dormint el somni dels justos.

Ens sembla que, com en altres qüestions, el tribunal o, en tot cas, el dictamen que ha emès el Consell de Garanties Estatutàries ha passat el sedàs de constitucionalitat i d'estatutarietat d'aquesta llei, exceptuant-ne alguns punts, als quals hem fet unes esmenes per tal d'ajustar-los. Però, en tot cas, ens sembla a nosaltres que aquesta llei ja supera amb escreix qualsevol impugnació del Tribunal Constitucional.

Ens agradaria..., i demanem una vegada més al Partit Popular que eviti aquesta voluntat obstruccionista d'evitar que el Govern de la Generalitat, amb meca-

nismes limitats, pugui tendir a la creació d'aquests mecanismes que ens comporten, diguem-ne, uns certs ingressos.

Però és que, a més a més, aquesta actitud obstruccionista per part del Govern de l'Estat i dels seus parlamentaris en aquesta cambra el que està evitant..., al final acabem perjudicant, en definitiva, els ciutadans que diuen representar. Perquè és evident que en el moment en què aquesta llei entri en vigor el que permeirà també..., obligarà també que les empreses objecte d'aquest impost també incorporin alguns mecanismes en el seu procés de producció que vagin i tendeixin a eliminar aquelles conductes tendents..., o que estiguin produint contaminació. I, per tant, ens sembla que això, en definitiva, redunda i millora la qualitat de vida dels nostres ciutadans.

I finalment, ja que el senyor Millo demanava el llistat de diputats i diputades, doncs, segurament encapçalo..., en tot cas, com que tinc el dret de paraula, ja, senyor Millo, o els representants dels senyors populars, prenguin-ne nota: hi hem votat a favor, hi votarem a favor, i no ens sotmetrem a aquestes consideracions del Tribunal Constitucional.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, el nostre grup parlamentari comparteix l'objectiu que semblava inspirar la llei: posar èmfasi en la millora ambiental a través de la fiscalitat; impostos ambientals que haurien de tenir per objecte la preservació o la millora de la qualitat del medi ambient.

L'objectiu, per nosaltres, els socialistes, no hauria de ser la recaptació estable que pensem que pretén el Govern amb aquesta llei. De fet, creiem que la llei que avui s'aprovarà no constitueix un instrument real d'estímul i incentiu a la reducció de la contaminació atmosfèrica, ni de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, ni de millora ni d'estalvi de l'eficiència energètica del teixit productiu del país. Creiem que el Govern no té objectius clars en aquesta matèria.

Aquesta normativa que avui s'aprovarà, que pretén internalitzar els costos negatius d'aquelles activitats que tenen un risc d'afectació ambiental, es queda a mig camí. Seguim legislant a pedaços.

Estem –en això crec que pot haver-hi una coincidència majoritària– en nous temps i, malgrat les dificultats de les cimeres convocades per Nacions Unides, la majoria hauríem de ser conscients –jo crec que ho som– de les greus conseqüències per al planeta –per a Catalunya també– dels gasos d'efecte hivernacle i de la contaminació de l'aire. Canvi climàtic i contaminació formen part de la mateixa equació. Veurem si l'any que ve, a París, els governs –també els governs regionals–

són capaços d'arribar a acords més vinculants del que hem estat capaços de fer-ho fins avui.

El debat al voltant de la fiscalitat verda ha d'anar més enllà de modificar comportaments. El principi que el senyor Sanglas parlava abans, no?: el principi que qui contamina paga. Perquè desenvolupament sostenible, una economia baixa en carboni, noves oportunitats, una economia verda, hauran d'anar acompanyats, a més, d'un debat sobre un nou model de fiscalitat, segur. Hauran d'entrar i aprofundir en el que vol dir «un debat de fiscalitat verda», que no és només gravar tal o qual activitat: és donar la volta a l'actual model de recaptació que tenim al nostre país, al conjunt de l'Estat, a les economies modernes. Mitigar el canvi climàtic ha de generar obligacions, però, tanmateix, és una oportunitat que no podem deixar passar; és una gran oportunitat per dinamitzar l'activitat econòmica a Catalunya i, sobretot, de certs sectors industrials del país.

Al Govern li hem reclamat noves polítiques que passen per incentius, per polítiques pressupostàries –que no veiem per enlloc–, per iniciar un canvi en el model productiu del país. També amb una nova fiscalitat. Ja els diem que aquesta és una proposta tímida des del nostre punt de vista, que té més finalitat recaptatòria que incentivadora de modificar conductes o d'aplicar millores tecnològiques en el sistema productiu del país, o incentivar la incorporació d'aquestes millores tecnològiques en el sistema productiu del país.

Transició cap a un nou model productiu diferent, transició cap a un nou model energètic..., al darrere el que hi ha o el que hi hauria d'haver és una aposta per una política industrial, una aposta pel lideratge tecnològic i una estratègia d'innovació. I avui, des del nostre punt de vista, estem lluny d'abordar aquest repte. La majoria governamental, que li entusiasmen les vies, en aquesta encara li ha de posar el fil a l'agulla.

Els hem proposat la convocatòria de la segona cimera catalana sobre el canvi climàtic, amb tots els agents econòmics, socials, ambientals i polítics, per abordar aquestes qüestions. Vostès, de moment, ni cas respecte a aquesta proposta. I això, aquest debat, va molt més enllà que el Govern aprovi i porti al Parlament una llei de canvi climàtic.

Tornant a l'actual llei, que hauria de ser una peça que es desagregués d'aquest debat, entenem que la tributació ecològica no ha de ser un càstig per a les empreses ni per als catalans. Justament el que ha de fer és motivar-los o motivar-nos col·lectivament per modificar comportaments i millorar també la competitivitat de la nostra economia. Estem davant d'un debat que té a veure també amb la qualitat, que té a veure amb la qualitat del territori, que té a veure amb la qualitat saludable del territori, que té a veure també amb la salut de les persones, que té a veure amb la competitivitat en termes econòmics.

En la proposta de creació de l'impost sobre emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica, nosaltres no li discutirem, com segurament pot fer algun grup

d'aquesta cambra, no discutirem al Govern que en l'exercici de les seves competències ens porti aquesta llei aquí, perquè qui l'empara és l'Estatut de Catalunya. De fet, no som els primers a legislar sobre aquesta matèria a l'Estat espanyol.

Ara, la llei catalana sí que serà de les més recaptatòries de totes, menys en un dels impostos que es pretén aplicar, l'impost nuclear –després en parlarem, eh? És una llei amb què, des del nostre punt de vista, la recaptació que es pretén fer no té tampoc un caràcter finalista en el conjunt de tots els seus ingressos. I nosaltres creiem que els impostos ambientals justament han de tenir aquest caràcter finalista.

Els socialistes hem presentat esmenes que no han estat considerades per la majoria parlamentària que formen Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres seguim pensant, opinant, defensant –avui no reeixiran, però crec que tindrem noves oportunitats per discutir aquests temes, com a mínim així ho espero, en el debat de la Llei de mesures fiscals i financeres, que espero que tinguem l'oportunitat de debatre-ho l'any 2015, és a dir, d'aquí a poques setmanes–, nosaltres seguim opinant que és necessari ampliar el ventall d'aplicació dels ingressos derivats d'aquest impost. Els nous ingressos obtinguts, per nosaltres, han de tenir un destí relacionat amb el fet que els origina, avaluable en cada exercici pressupostari. Aquesta era una esmena que nosaltres els presentàvem i que no ha estat considerada.

Destinar també una part d'aquests ingressos a noves polítiques industrials d'acompanyament en la recerca i de desenvolupament de les millores tècniques possibles. Vostès no incentiven la millora contínua dels processos industrials i, en conseqüència, de la reducció de la contaminació atmosfèrica a través de bonificacions lligades a la inversió, cosa que nosaltres els reclamàvem. I no només els ho reclamava aquest grup parlamentari: és que el teixit productiu del país els ho ha reclamat, i tampoc han estat ateses les seves peticions.

Pel que fa a l'impost sobre la producció nuclear d'energia elèctrica, tenint en compte que el parc nuclear a Catalunya està més que rendibilitzat –el de Catalunya i el de la resta de l'Estat– i que els seus beneficis no es fan servir avui per preparar el demà, que el tenim aquí a tocar, els hem proposat també, sense èxit, algunes qüestions.

Primer, que el tipus de gravamen s'elevi.

Segon, que una part de la recaptació es destini a la creació d'un fons per a l'impuls de l'eficiència energètica. Catalunya és un país altament dependent des del punt de vista energètic, i nosaltres creiem que una de les qüestions que hem d'abordar és justament no només les polítiques d'estalvi, sinó les polítiques d'eficiència energètica. Aquí tenim un camí llarg per recórrer i una oportunitat per al conjunt del país, i també per a l'economia del país.

I tercer, destinar com a mínim un 50 per cent dels ingressos que s'obtinguin d'aquesta part de l'impost a un pla de dinamització econòmica per a les comarques

catalanes on radiquen les centrals nuclears. Amb quin objectiu? Doncs, amb un doble objectiu. Primer, el tema de seguretat, afrontar aquelles infraestructures que no s'han abordat des d'un punt de vista de la protecció civil i de la protecció de les persones i dels béns que radiquen al costat de les centrals nuclears; ens ho reclamaven els alcaldes en la seva compareixença parlamentària. Però també preveure l'impacte que tindrà sobre l'activitat econòmica d'aquests territoris, l'economia local d'aquests territoris, el tancament d'aquestes, de les centrals nuclears, quan es produeixi aquest tancament, que nosaltres seguim proposant als quaranta anys de vida útil, i això està a tocar, eh?

Ens ha sorprès que l'impost sobre emissions contaminants d'òxids de nitrogen i d'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera s'hagi oblidat d'allò que ens està provocant els maldecaps més importants en aquest territori, que és el trànsit rodat. Hi ha un oblit clamorós d'aquest tema. També dels problemes que comporta el port de Barcelona respecte a aquesta qüestió.

Això entra en clara contradicció amb un paquet de mesures que el Govern ens va anunciar ara fa deu dies, coincidint amb la cimera que es va fer a Nova York de Nacions Unides per parlar de canvi climàtic, que alguns d'aquests oblidats, des del seu punt de vista, importants a la llei..., resulta que ens van anunciar que ara tirarien endavant un seguit de mesures. Tenim els dos consellers del Govern que ens acompanyen..., que hauran, suposo, d'impulsar concretament aquesta qüestió..., que és el conseller de Territori i Sostenibilitat, el conseller que haurà d'implementar les mesures obligatòries, eh?, perquè aquí de mesures voluntàries tots en fem moltes, eh? Seguirem amb atenció com aquest pla que el Govern ens ha anunciat s'acaba implementant, algunes d'aquestes mesures, en la Llei d'acompanyament, en la Llei de mesures fiscals i financeres, que, els ho torno a repetir, espero que es pugui discutir, espero que el Govern ens expliqui quan pensa aprovar els pressupostos de l'any 2015 i els porti a aquesta cambra, i la llei subsegüent, i per tant tinguem ocasió de debatre aquestes propostes més enllà de la voluntarietat..., que algunes haurien de tenir reflex pressupostari.

En definitiva, i torno a acabar d'esgotar tot el temps, perquè els arguments han estat donats, els anuncio que el Grup Parlamentari Socialista en aquesta llei farà un vot d'abstenció, perquè considerem que cal avançar en mesures de fiscalitat ambiental, però seguim opinant que aquesta és una proposta que es queda a mig camí i que és una proposta tímida.

Gràcies, presidenta, consellers, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, avui el Govern de la Generalitat, presidit pel senyor Artur Mas amb el suport, i mandat inclús, d'Esquerra Repu-

blicana de Catalunya, hi han dos aspectes en què no descansa mai: un, a intentar trencar Espanya; dos, a apujar impostos. I ara tenim un exemple més de l'asfíxia d'impostos autonòmics a què ens té sotmès el Govern d'Artur Mas amb el suport, o mandat, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En aquest cas, amb aquesta llei que vostès sotmeten a votació en el tràmit final, qui vulgui anar amb avió, el català que vulgui viatjar amb avió, el bitllet de l'avió li costarà més car per decisió del senyor Artur Mas i Esquerra Republicana de Catalunya. Si els catalans ja paguem l'IRPF més car de tot Espanya, l'impost de transmissions patrimonials més alt de tot Espanya, l'impost d'actes jurídics documentats més alt de tot Espanya, paguem l'impost de successions i donacions i paguem les taxes i preus públics més alts de tot Espanya per decisió del senyor Artur Mas, des d'avui amb l'impost sobre l'electricitat també serem els catalans els que paguem l'electricitat més cara de tot Espanya, per decisió, com no, de l'expert a apujar i posar-nos impostos, el senyor Artur Mas.

Els catalans ja paguem prou impostos sobre l'electricitat com perquè hagin de venir el senyor Junqueras i el senyor Artur Mas a posar-nos encara un nou impost. Per això demanem, i controto al senyor Sanglas, que no ignorin el que els va dir el Consell de Garanties Estatutàries, que no donin l'esquena a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix entre una de les seves institucions el Consell de Garanties Estatutàries, que s'ha pronunciat clarament..., que una part d'aquest impost, gairebé un terç d'aquesta llei, és inconstitucional, perquè genera doble imposició. No sé què faran vostès en una Catalunya separada. Però a Espanya, democràtica i constitucional, la doble imposició és il·legal. No es pot gravar dues vegades el mateix fet imposable, que és el que vostès fan amb aquesta llei, incomplint clarament el que estableixen les lleis amb relació a figures tributàries.

I per si no n'hi hagués prou amb un nou impost sobre els avions i amb un nou impost sobre l'electricitat, Esquerra Republicana i Convergència i Unió també ens proposen un impost sobre l'activitat industrial. M'imagino que com que el senyor Oriol Junqueras deu pensar que un 20 per cent d'atur no és gaire, o potser perquè vol aturar l'economia catalana, doncs el que proposa i el que fa és fer possible que hi hagi un impost sobre l'activitat industrial, que el que generarà serà més atur i menys activitat econòmica.

Vostès diuen que volen posar aquests nous impostos per lluitar contra la contaminació, la qual cosa és absolutament falsa. El Partit Popular estem a favor de l'economia verda. Però el que defensem és que quan es lluiti contra la contaminació es faci de forma efectiva. I això significa que aquest tipus d'impostos, igual que el de les transaccions bancàries, es facin d'àmbit continental. Quan ho fem des d'una comunitat autònoma, l'únic que produïm és que persones jurídiques o persones físiques el que optin és per marxar a l'Aragó o a València, o a altres zones on no paguin aquest impost. Per tant, no es pot pensar que des d'una comunitat autònoma, amb un territori limitat, s'aconseguirà lluitar contra la contaminació. Contra la contaminació

s'hi lluita des de l'àmbit europeu. I per això nosaltres proposem fiscalitat verda i proposem també un impost sobre les transaccions bancàries que es produeixi, com torno a reiterar, en l'àmbit continental, per tal que sigui efectiu i aconsegueixi en aquest cas, en el cas de la contaminació, lluitar-hi en contra.

Senyores i senyors diputats d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, aquests tres nous impostos que volen imposar l'únic que faran és que més empreses, com els deia, abandonin Catalunya i que més atur es provoqui a Catalunya.

Catalunya, senyores i senyors diputats, no té un problema de dèficit fiscal. El que té és un problema d'evasió fiscal. Per això, com la seva voluntat és estrictament recaptatòria, perquè han generat vostès, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, el deute més elevat del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya, amb 62.000 milions d'euros, incompleixen constantment el dèficit públic i s'han inventat 2.318 milions d'euros en els últims pressupostos d'ingressos extraordinaris que no tenen, des del Partit Popular i aquest diputat els fem una proposta de vies alternatives que no passin sempre perquè tots els catalans paguem més impostos.

Senyores i senyors diputats, sense cap tipus d'acritud: ha pagat la família Pujol l'impost del patrimoni de la fortuna que suposadament té en paradisos fiscals? Ha pagat Jordi Pujol l'impost sobre successions de l'herència del seu pare, que ha tingut evadida durant trenta-quatre anys? Han pagat els membres de la família Pujol els impostos de transmissions patrimonials dels béns que han adquirit, com poden ser més de mil oficines bancàries? Existeix Warren Buffett, existeix George Soros i existeix Oleguer Pujol, que amb trenta-cinc anys és capaç de comprar més de mil oficines bancàries amb 2.178 milions d'euros. Per cert, posant com a domicili social la casa del seu pare, Jordi Pujol Soley. Per cert, de la Fundació Jordi Pujol, on el senyor Mas-Colell era conseller assessor..., d'aquesta fundació, ja desapareguda. Ha pagat la família Pujol els impostos d'actes jurídics documentats de tots els béns mobles i immobles que han adquirit en els últims trenta-quatre anys? Ha pagat la família Pujol la ITV de la bateria de cotxes de luxe que tenen? Han pagat els germans de Felip Puig, també imputats per evasió de capitals, tots aquests impostos? I atenció a les notícies que apareixen, respectant absolutament la presumpció d'innocència, sobre el fet que el senyor Artur Mas pugui tenir negocis, activitats i diners a Liechtenstein. Perquè si això és veritat és de traca. I si això fos veritat, que espero, esperem, que no, desitgem que no, el que hauria de fer Convergència i Unió és anar-se'n al Registre de Partits Polítics i dissoldre's, perquè això seria d'una gravetat absoluta.

Per tant, fixin-se... Escolti, em diu el conseller de Foment el cas Bárcenas. Miri, el cas Bárcenas és un senador de sis-cents, entre diputats autonòmics, diputats al Congrés i senadors, que, per cert, està a la presó. Vostès tenen el fundador del seu partit –el fundador del seu partit– i president de la Generalitat durant vint-i-tres anys que ha evadit una fortuna milionària, i està, com vostè pot comprovar, i ho comprova, i ho vam poder veure el passat divendres, al carrer i amb

total impunitat. (*Veus de fons.*) I amb la seu embargada, efectivament.

Per això, fixin-se si tenen, senyores i senyors diputats d'Esquerra Republicana, capacitat de recaptar diners sense haver d'apujar tres nous impostos com volen fer ara. Però m'imagino que per a Convergència i Unió és més fàcil que la majoria de catalans paguem tres nous impostos que no pas que una, dues o tres famílies catalanes paguin els impostos que deuen. Per cert, vinculades, aquestes tres famílies catalanes, a Convergència i Unió.

D'altra banda, vostès van completament en contra del cicle econòmic. En un moment on no hi ha increment de preus, on estem en pràctica deflació a la Unió Europea, mentre el Banc Central Europeu el que fa és polítiques monetàries expansives, mentre el Govern d'Espanya el que fa és imposar una rebaixa fiscal que permeti que els contribuents tinguin més diners a les seves butxaques per poder consumir i invertir més, vostès el que fan és incrementar els impostos, és dificultar la capacitat de consum i inversió en la nostra economia, és castigar l'estalvi. Vostès, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, són un fre per a la sortida de la crisi. Vostès van en contra direcció, van en contra direcció d'abaixar els impostos i de fer polítiques monetàries expansives, com fa el Banc Central Europeu.

Senyors d'ERC, d'Esquerra Republicana, i Convergència i Unió; de Convergència Republicana, per resumir-ho: no volen vostès que l'aeroport del Prat sigui un *hub* internacional? Vostès creuen que posant un impost sobre els avions comercials, que farà incrementar els bitllets dels avions, es fomenta que Catalunya disposi d'un *hub* internacional?

Avui, possiblement, estem, senyores i senyors diputats, a l'últim o penúltim Ple d'aquesta legislatura, d'un govern amb un president de la Generalitat que està a les últimes, completament desbordat pels esdeveniments i sense idees, d'un president de la Generalitat que fins a l'últim moment seguirà fent el que millor sap fer, que és apujar impostos i posar nous impostos, impostos que només serviran per tapar els seus forats. En aquesta llei no es compromet ni un euro a la lluita contra la contaminació.

Una altra política econòmica, senyores i senyors diputats, és possible. Els catalans no estem condemnats indefinidament a seguir amb la política d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió en matèria econòmica, que és vigent des de fa trenta-cinc anys, que ha provocat que Catalunya l'any 1980 fos la regió més pròspera d'Espanya i que ara s'hagi convertit en la burocràcia més cara d'Europa; una política econòmica que té un paper secundari en la política del Govern de la Generalitat, igual que també la té la política sanitària, la política del benestar social o la política d'ensenyament. Prometen ser el Govern dels millors, però en realitat són el Govern dels mediocres; un Govern de la Generalitat de Catalunya on la meitat del seus membres van formar part dels governs de l'evasor fiscal Jordi Pujol; un govern que mai fa cap autocrítica;

un govern, com deia, superat completament pels esdeveniments.

Però que sàpiguen els contribuents catalans que aquests no són els tres últims impostos. De fet, si la legislatura no acaba en aquests propers dos plens hi haurà un nou impost: un impost sobre internet, sobre l'ADSL, que també ens vol introduir el Govern de Convergència i Unió amb el suport, o mandat, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vostès fa quatre anys, Convergència i Unió, es van presentar a unes eleccions prometenent abaixar els impostos que va posar el tripartit. Quatre anys després, no solament no han abaixat cap impost, sinó que els han pujat, i encara han creat desenes de noves figures tributàries, entre impostos i taxes. Artur Mas fa bo José Montilla, i mirin que és difícil.

Com deia, senyores i senyors diputats, una altra política econòmica és possible. És possible no gastar més del que s'ingressa, com fan la gran majoria de famílies catalanes cada mes. El senyor Mas-Colell fa quatre anys que és conseller d'Economia. Temps de sobres ha tingut, senyor Mas-Colell, per equilibrar els comptes públics. Si no s'equilibren els comptes públics, difícilment es podrà disminuir el deute públic. El senyor Mas-Colell va començar finançant la Generalitat amb bons patriòtics. Després, aquests bons patriòtics només servien per pagar els anteriors bons patriòtics. I com que ningú al món li volia finançar un euro, el Govern d'Espanya va haver d'anar al seu rescat i prestar-li, fins ara, 45.000 milions d'euros.

Per cert, es parlava abans dels pressupostos generals de l'Estat. La inversió a Catalunya s'ha incrementat un 13,5 per cent; a la comunitat de Madrid, per exemple, un 8,2 per cent, només. Per tant, no hi ha cap conspiració contra Catalunya, senyor Santi Vila. Imagino que vostè està fent mèrits –com que fa molts anys que es porta bé amb la ministra de Foment, i ara veu que els esdeveniments també l'estan superant, doncs– ha d'intentar fer gestos atacant el Govern d'Espanya i dient barbaritats sobre Espanya, imagino que per intentar mantenir la seva cadira de conseller, que Esquerra Republicana no el faci cessar com a conseller del Govern de la Generalitat. Els pressupostos generals de l'Estat estableixen un fons de liquiditat de 21.000 milions d'euros, dels quals 7.000 milions aniran a Catalunya, el 33 per cent, quan Catalunya només representa el 16 per cent en població i el 18 per cent en producte interior brut. Per tant, això, evidentment, vostès ho tapen.

Mirin, fixin-se, el que cal, com els deia, és canviar les prioritats que estan portant a terme fins ara de només pujar impostos, malgastar i endeutar-se. La seva gestió és pèssima, senyores i senyors diputats. En lloc d'assumir responsabilitats, en lloc de ser capaços d'equilibrar les despeses amb els ingressos, en lloc de generar confiança i aconseguir que els mercats financers els financin –que no sigui només el Govern d'Espanya qui financi el Govern de la Generalitat–, el que fan és mantenir la bola de neu que els comentava, de més despesa, de més dèficit públic, de més deute públic, de més interessos a pagar i de més impostos autonòmics, i això es va retroalimentant. I qui aca-

ba pagant aquestes factures, com sempre, com ha fet els últims dos anys i mig el Govern d'Espanya, amb 45.000 milions d'euros concedits en préstecs –per cert, ja a l'1 per cent, si vostè se suma a la plataforma de facturació digital–, qui ho acaba pagant? El Govern d'Espanya.

Per això exigim, senyores i senyors diputats, senyor Mas-Colell, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que facin cas al Consell de Garanties Estatutàries i retirin la totalitat d'aquesta llei, perquè en un terç és anticonstitucional, com els he dit, i no acabin aquesta legislatura amb un nou atac a les butxaques dels contribuents catalans creant tres nous impostos.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Consellers, diputats, diputades, molt bon dia. En primer lloc, voldria reiterar dues idees que sempre ha mantingut el nostre grup: la fiscalitat verda és imprescindible, i és imprescindible que Catalunya disposi d'una fiscalitat ambiental avançada i moderna. I per què és imprescindible? Mirin, segons dades del mateix Govern, de l'Estratègia per al desenvolupament sostenible de Catalunya, el cost de la gestió de les externalitats que generen moltes activitats econòmiques cap a la societat és d'uns 8.000 milions d'euros. Contaminar no pot sortir gratuït, perquè aleshores el cost ambiental i per a la salut pública l'assumeix el conjunt de la societat, mentre el benefici queda a mans privades. Perquè la contaminació sempre l'acaba pagant algú.

El mercat, pel seu compte, no pot corregir els efectes, les externalitats que generen les activitats industrials, la mobilitat o la producció d'energia. Però la fiscalitat ambiental no es pot aïllar del conjunt de la política del Govern. En aquest sentit, compartim les reflexions de la Plataforma per una Fiscalitat Justa sobre aquesta llei, quan deia que l'objectiu establert en el preàmbul, «orientar el comportament dels agents econòmics afectats», per no ser una afirmació gratuïta ha d'anar acompanyada d'una política integral, d'un pla econòmic de transició cap a una economia verda, cap a una economia baixa en carboni. Una política que impulsi les energies netes, els incentius a les empreses menys contaminants i aquelles que estan canviant els seus processos més productius per fer-los sostenibles. Una política que, malauradament, en aquests moments, ara, a Catalunya i en el conjunt de l'Estat no s'està realitzant. Modernització ecològica és, sens dubte, el futur i un dels grans reptes del país.

I, miri, fiscalitat ecològica no genera un problema per a la competitivitat, si es fan bé les coses, no?, com creu el Partit Popular, sinó que és una necessitat per a l'eficiència econòmica. Els països que posin en el cen-

tre de les seves preocupacions la lluita contra el canvi climàtic i la modernització ecològica seran països avançats i moderns. Els països que no ho facin seran països obsolets, i això és una decisió estratègica que també s'ha de prendre com a país i que ha de prendre Catalunya.

Cal deixar clar, però, que la fiscalitat ambiental només és un dels instruments possibles per reduir la contaminació i canviar el comportament ambiental dels agents econòmics. Contaminar, malgrat que es redueixi el nombre d'emissions, o que es compleixi amb la legalitat, o que es compleixin les normes, no pot sortir gratuït a qui està contaminant. I sovint és necessari intervenir normativament per evitar comportaments lesius mediambientals. El «qui contamina paga» no es pot convertir en «qui pot pagar contamina», no? Això és un dels riscos que cal evitar. I també són insuficients els acords de caràcter voluntari amb empreses de sectors, no?, de sectors econòmics –com hem vist, el químic, el vidre o el ciment–, perquè, malgrat tot, s'acaben superant les emissions de gasos contaminants i, per tant, a vegades cal una política més decidida, més ferma en aquest sentit.

I és veritat que aquests impostos també poden tenir una finalitat recaptatòria, atesa la situació econòmica de la Generalitat. I els asseguro que això no ho menystenim, eh?, coneixem la situació econòmica de la Generalitat i ens sembla –sempre ho hem reivindicat– que cal una política fiscal, una nova política fiscal que millori la política d'ingressos, en lloc de retallar per les despeses. Però també és veritat que l'objectiu principal de la fiscalitat verda no ha de ser recaptatori, sinó incentivar el canvi de comportament i internalitzar els costos ambientals de l'activitat econòmica. Aquest és el principal objectiu. I en tot cas, també, impulsar les polítiques ambientals amb els recursos recaptats, no?

Nosaltres considerem –crec que és força objectiu, això– que la fiscalitat verda arriba tard tant a Catalunya com a l'Estat espanyol. La Unió Europea ho ha denunciat moltes vegades, en nombrosos informes. I fins i tot les darreres mesures que s'han aprovat, les que ha aprovat el Govern de l'Estat, l'impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica el 2012, o sobre els gasos fluorats d'efecte hivernacle, tenen un objectiu recaptatori més que de canviar els comportaments dels agents econòmics, objectiu claríssim d'incrementar la recaptació.

Aquests impostos, també en una o altra forma, es van aprovar a Aragó, a Castella - la Manxa, a Múrcia, a Galícia, a Andalusia, per no parlar d'altres països d'Europa. El senyor Coto deia: «Marxaran empreses a altres comunitats autònomes.» Doncs, bé, si marxen a altres comunitats autònomes es podrien trobar que també aquests impostos hi siguin, i no d'ara sinó des de fa uns quants anys.

A Catalunya, en aigua i residus tenim tributació, però no fins ara pel que fa a la contaminació atmosfèrica o a la producció d'energia termonuclear. Per tant, ho reitero, els impostos ambientals són imprescindibles. Valorem que arribin, però arriben tard. El nostre grup

ha presentat, en diferents proposicions, mesures de fiscalitat verda –les lleis de mesures dels darrers anys–, per gravar el CO₂ o les emissions contaminants de diòxid de sofre, de diòxid de nitrogen... I així també vam presentar, conjuntament, en el debat a la totalitat d'aquesta mateixa llei, vam presentar la creació d'un impost sobre el CO₂, com tenen algunes comunitats autònomes, precisament com Andalusia o Aragó, que malauradament i finalment va ser rebutjat per la majoria de govern. Podríem anar més enllà, en impostos, gravant l'ús del sòl de caràcter especulatiu –l'ús del sòl de caràcter especulatiu–; gravant activitats extractives, també, com fan altres comunitats autònomes. No hem d'inventar massa. Només cal mirar el que fan altres comunitats que estan molt més avançades que nosaltres.

Però la qüestió, l'interrogant que ens planteja aquest projecte de llei és si la majoria de govern, si Convergència i Unió i Esquerra Republicana aprofiten tots els marges possibles, si van tan enllà com seria necessari i si el que ens proposen té el criteri finalista que nosaltres creiem que ha de tenir aquesta política ambiental. Doncs, no, la resposta és que no, no de forma suficient. Malauradament, no és així, i és una llàstima. Hem notat una certa –jo diria– desgana i manca d'entusiasme per part del grup majoritari, de Convergència i Unió, i fins i tot de la majoria de govern, per impulsar amb la força necessària aquest projecte de llei, amb una orientació que realment s'adeqüés a les finalitats de caràcter mediambiental que hauria de tenir una llei d'aquest tipus.

Creiem, com els deia, que no s'aprofiten tots els marges possibles, i que és veritat que hi ha un debat sobre el fet que no tota la fiscalitat mediambiental necessàriament ha de ser finalista, però també és cert que el caràcter finalista d'aquestes polítiques fa que guanyin en transparència –aquests recursos no han de servir per pagar els interessos del deute o per pagar altres coses– i guanyen en legitimitat social, també a ulls de qui paga l'impost. Es coneix exactament on van a parar els seus recursos. I són d'alguna manera, també, aquest tipus de qüestions les que hem volgut corregir amb les nostres esmenes. Dir també que no hi ha hagut massa voluntat o possibilitat de diàleg amb la majoria de govern a l'hora de negociar esmenes, i creiem que ha estat una llàstima, això, perquè pensem que alguna cosa s'hauria pogut millorar.

Anant als diferents impostos, l'impost sobre la contaminació d'òxid de nitrogen de l'aviació comercial, que és cert que és un impost que hi ha en altres països, amb les nostres esmenes hem volgut eliminar alguns dels elements que limiten les potencialitats d'aquest impost, per exemple, que es gravin tots els vols comercials, no només els de passatgers, també els de mercaderies; que afecti no només..., afecta l'aeroport del Prat, que afecti el conjunt d'aeroports; hem volgut eliminar el límit màxim de vint mil vols, que creiem que no es justifica per criteris ambientals. Pensem, com va denunciar algun dels compareixents, que hi ha una prima, no a les companyies que més utilitzen l'aeroport del Prat, sinó una prima a les grans companyies i que en aquest cas hauria d'haver primat el criteri més

de caràcter ambiental. I hem volgut precisar també la seva finalitat, d'aquest impost, que és que la recaptació estigui vinculada al Pla d'actuació per a millores de la qualitat de l'aire, que, per cert, només té un pressupost d'1.600.000 euros, no?, molt reduït.

Hi han mesures imprescindibles, com la renovació de la flota d'autobusos, la creació d'una xarxa de transport en bicicleta, la millora d'eficiència de calefaccions, etcètera, que requereixen ser finançades per millorar la situació de la contaminació atmosfèrica a l'àrea metropolitana de Barcelona. Una contaminació de la qual l'aviació comercial només és una petita part, el 4 per cent. El port, el transport marítim representa el 16 per cent, i el transport per carretera, en termes grans, el 80 per cent. Per tant, és clar on és el problema. El problema és molt reduït pel que fa a l'aviació comercial, tot i que creiem que aquest impost és sens dubte necessari. Tenim un problema gravíssim, a l'àrea metropolitana; estem denunciats al Tribunal de Luxemburg, i creiem que el Govern de la Generalitat no fa totes les polítiques, no empra tots els mitjans que té al seu abast per fer front a aquest gravíssim problema de salut pública.

Per tant, hem volgut introduir una disposició transitòria que insta el Govern a impulsar un projecte de llei que gravi les emissions contaminants produïdes per l'activitat portuària a base d'una taxa en funció de les estades en port dels vaixells hotel, que haurien d'anar, aquests recursos, a un vell projecte que encara no s'ha implementat, que és l'electrificació del port, que seria un dels temes pendents. I també proposem que el Govern faci front a les emissions contaminants del transport terrestre presentant mesures tributàries més adients per gravar aquestes emissions, que, com deia abans, són en aquests moments el gruix del problema.

En el segon dels impostos, l'impost sobre emissions de gasos i partícules a l'atmosfera, les nostres esmenes van en el sentit que creiem que aquí s'han passat de frenada, per exemple, pel que fa a les bonificacions i que creiem que el gas natural i el biogàs, pel que fa a l'òxid de carboni, és igual que el dièsel o la benzina, és a dir, és contaminant també. És veritat que no genera partícules en suspensió, però sí que té un efecte contaminant.

I en el que crec que ens hem d'aturar amb més insistència, que ens hi hem d'aturar més, és l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica, que el PP ja ens ha avisat... Avui el PP ens està amenaçant amb moltes coses, no? Doncs, ara ja han avisat que també aquest el portaran al Tribunal Constitucional. Deixin descansar una mica el Tribunal Constitucional, perquè, sens dubte, no ens resoldrà cap dels problemes que tenim sobre la taula, ni els nacionals ni, probablement, els ambientals. A més, reconec que s'ha fet un esforç d'adequació al que diu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, tot i que pensem que en algunes coses s'hauria pogut fer diferent, però, bé, jo crec que hi ha un esforç en aquest sentit.

Aquest impost és el que aporta el gruix de la recaptació, i sempre que parlem de nuclears i elèctriques cal recordar els ingents beneficis caiguts del cel, o, millor

dit, del *Butlletí Oficial de l'Estat*, amb normes reguladores que afavoreixen les grans companyies elèctriques. Les nuclears són cares, són perilloses, tenen un enorme risc ambiental, i les que tenim a Catalunya encara ho són més. Són les que acumulen més accidents i més incidents i no compleixen les especificacions –els estàndards de seguretat, per entendre'ns– de Fukushima. I, a més a més, desertitzen els territoris on estan implantats. On hi ha una nuclear, no es genera una altra activitat que no la mateixa nuclear. Per tant, i més tractant-se de centrals nuclears amb un límit temporal en la seva vida útil, i en la perspectiva del seu necessari, per nosaltres, tancament, el Govern de la Generalitat ha de tenir una política pròpia de transició cap a un nou model energètic, eh? Per això, hem proposat la creació d'un fons en el qual el 70 per cent de la recaptació ha d'anar a la implantació d'un nou model energètic, finançant els programes de foment de les energies renovables i netes i els programes de foment de l'estalvi i la reutilització energètica, per preveure i per impulsar aquesta transició cap a un nou model.

I proposem també que una altra part vagi destinada al territori afectat, a la diversificació de l'activitat econòmica i a la millora de la protecció civil. El que ens van explicar els alcaldes dels municipis afectats és escandalós: falten mesures molt elementals de protecció civil, bons sistemes de megafonia, hi ha carreteres que depenen de la Generalitat estretes i amb colls d'ampolla que són necessàries per a l'evacuació, si fos el cas.

Cal, doncs, que hi hagi recursos tant en els plans de protecció civil, que no són responsabilitat directa del Govern de l'Estat ni de les empreses, així com promoure iniciatives de diversificació de l'activitat econòmica en aquests territoris.

Mirin, el que ens proposen Convergència i Unió i Esquerra Republicana és totalment insuficient. Diuen: «Una part» –no diuen quina part– «de la recaptació pot» –eh?, per tant, discrecional– «ésser destinada, per mitjà de la llei de pressupostos de la Generalitat, a crear un fons destinat a fomentar el reequilibri territorial, amb despeses pròpies de la Generalitat.» I, a diferència de la nostra proposta, no comprèn o no hi ha participació, en aquest cas, dels ajuntaments.

Nosaltres també proposem incrementar el gravamen de l'impost sobre la producció nuclear, perquè pensem que és massa moderat; com a mínim, l'hauríem pogut adequar, l'hauríem pogut adaptar al que tenen altres comunitats autònomes. I especialment, això, si tenim en compte els ingents beneficis que generen les nuclears. És lògic pensar que una part d'aquests beneficis anés al sector públic especialment; com els deia abans, és una tecnologia amb gravíssims riscos ambientals i que té, per exemple, una responsabilitat civil per danys molt baixa.

Quan no es paguen els riscos ambientals, quan no es paga el cost real de la transició, quan no s'assumeix la necessitat de diversificar el territori, d'alguna manera, quan les nuclears s'estalvien tot això, és una forma indirecta de subvencionar les centrals nuclears, no? Per tant, pensem que això no pot ser i, en aquest sentit, que aquest impost és molt poc ambiciós.

Per totes aquestes raons, doncs, a la votació final d'aquesta llei ens abstindrem. Considerem que és una passa endavant –tenim llei, abans no en teníem–, però que és insuficient i, d'alguna manera, aquesta és una oportunitat perduda que lamentem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, señores diputados, estamos debatiendo un proyecto de ley mediante el cual se crean tres nuevos impuestos: el impuesto sobre la emisión de partículas contaminantes que provoca la aviación comercial, un impuesto sobre la incidencia en el medio ambiente de la producción term nuclear de energía eléctrica y el impuesto sobre la emisión de partículas y gases a la atmósfera por parte de la industria.

Desde nuestro grupo, la posición de partida es una posición favorable a la introducción de este tipo de impuestos ecológicos en la línea de la política de protección medioambiental que se viene impulsando desde la Unión Europea.

Dentro de esta política, se encuentran las iniciativas relacionadas con la fiscalidad energética, que se basan, entre otros, en el principio de «quien contamina, paga». Obviamente, en la protección del medio ambiente no pueden ser únicamente realizadas sus políticas mediante políticas fiscales, pero también las políticas fiscales deben formar parte de estas políticas de protección del medio ambiente.

Desde nuestro punto de vista, este tipo de impuestos deberían tener al menos dos objetivos prioritarios. Por un lado, un objetivo de corregir conductas, en el sentido de incentivar el cambio en las actividades contaminantes, fomentando la introducción de medidas que disminuyan la contaminación causada por dichas actividades. Y, por otro, un objetivo de compensación, en el sentido de que el sujeto cuya actividad implica efectos nocivos para el medio ambiente, lo cual implica un coste para la sociedad, al tener que luchar contra esos efectos nocivos..., pues, el sujeto que realiza esta actividad compense económicamente a la sociedad por dichos efectos.

En esta categoría de impuestos ecológicos se deberían incluir los tres impuestos que ahora discutimos. El problema que tenemos es que este Gobierno y la mayoría que lo sustenta pretenden aprobar estos impuestos cuando nunca ha creído en la fiscalidad ecológica. Nos encontramos ante un gobierno que no cree ni en el principio de «quien contamina, paga» ni en la necesidad de adoptar medidas en el ámbito de la fiscalidad energética. Y, cuando un gobierno pretende introducir impuestos supuestamente ecológicos sin creérselo, pues le sale una chapuza como la que se ha perpetrado con esta ley.

Detrás de la introducción de estos impuestos o de la voluntad de introducirlos, no hay una planificación que tenga como finalidad la modernización del sistema tributario catalán –antes se hacía referencia–; una modernización que sería deseable y en la que se deberían introducir figuras más avanzadas y modernas como son estos impuestos ecológicos. Ni hay planificación, ni hay modernización, ni se creen este tipo de impuestos.

Una vez más, lo que hay es un gobierno desesperado, un gobierno que no llega a fin de mes y que intenta rapiñar unos cuantos millones, en este caso creo que los cálculos hablaban de 43, en la primera versión del impuesto, en esta última versión no sé a cuánto pretenden llegar, pero al final la última, la única finalidad es intentar cubrir o tapar el agujero provocado por su mala gestión. (*Pausa.*) Sí, su mala gestión, su incapacidad para gestionar correctamente un presupuesto.

Ya le admitimos que parte del agujero no es responsabilidad suya, se lo generó su actual socio de gobierno, Esquerra Republicana, y sus socios del tripartito. Pero es que, desde que gobierna Convergencia, en lugar de corregirse la situación, en lugar de corregirse el incremento de la deuda, hemos ido agravando año tras año esta situación con una gestión económica que está resultando nefasta para Cataluña y para todos los catalanes.

En conclusión, ustedes tienen que tapar este agujero, porque, entre otras cosas, parece que la partida tram-pa presupuestaria de 2.300 millones que se había inventado el *conseller* Mas-Colell parece que no se va cubrir en su totalidad, aunque estamos a expensas de que el *conseller* nos explique cómo va el tema, y esto provoca un agujero. Antes, el señor *conseller* nos daba clases de la diferencia entre problemas presupuestarios y problemas de tesorería, pero yo que no hice primero de económicas, solo estudié derecho, sí que aprendí que, si tienes un agujero en el presupuesto, irremediablemente vas a tener un problema de tesorería. Y ese es el problema con el que se enfrenta este Gobierno: tiene un agujero de 2.300 millones en una partida presupuestaria inventada y, por lo tanto, es imposible que pueda cubrir las obligaciones de tesorería que se le presentan.

Como he dicho, ante esta creación de nuevas figuras tributarias, esta creación de nuevas figuras tributarias no responde a ninguna planificación previa donde se han diseñado unos determinados cambios de sistema fiscal para obtener unos objetivos a medio plazo, ni mucho menos. Aquí, solo hay improvisación, precipitación y, derivadas de esta improvisación, ustedes pretenden aprobar normas que son auténticas chapuzas.

Como decíamos antes, este Gobierno nunca se ha creído la existencia de los impuestos ecológicos, lo pudimos observar en la tramitación de los propios impuestos, en las discusiones en la comisión, y, fruto de ello, tampoco se aprobaron las enmiendas presentadas por los partidos de la oposición que iban encaminadas a profundizar este carácter ecológico de estos impuestos.

Estas enmiendas, entre ellas las presentadas por mi grupo, por Ciutadans, iban dirigidas a intentar evitar

incoherències, a introduir modificacions en el tipus impositiu, a eliminar exempcions i bonificacions que no se entenen i que solament distorsionen l'objectiu de la llei i del impost, i a incrementar la afectació dels recursos obtinguts per via d'aquests impostos per aplicar-los a polítiques de millora del medi ambient.

Totes les enmiandes o el 90 per cent de les enmiandes foren rebutjades i suposo que, avui, en el tràmit tornaran a ser rebutjades en aquest Plen. Entre altres, una enmianda, que s'ha fet també menció abans, perquè és una enmianda també presentada per Iniciativa, Ciutadans també la presentava, en quant al primer dels impostos, l'impost sobre l'emissió de partícules contaminants sobre l'aviació comercial, que era destinada, l'enmianda, a eliminar el límit a que solament tributen els primers vint mil vols, no solament perquè és un element de distorsió al impost, sinó perquè és una exempció *ad hoc* que té nom de companyia aèria, i no creiem que aquesta sea una bona forma de legislar.

Pero és que ara aquesta afirmació de que aquest impost tal com s'estava tramitant, és, era una chapuza, no acabava de ser el que tenen que ser els impostos medioambientals, no solament ho diu Ciutadans o no solament ho diuen altres grups de l'oposició, sinó que ho diu el propi Consell de Garanties Estatutàries. I leo textualment: «En suma, de acord amb l'estudi detallat que acabem de efectuar sobre el caràcter ambiental dels diferents elements del impost objecte del dictamen, no queda acreditada la finalitat ambiental.» Més clar no pot ser.

I d'aquí se deriva, llavors, que es considera que aquest impost, com no es pot diferenciar del impost estatal, és, es incurre en la doble imposició que es mencionava abans. I és greu que es incurre en doble imposició, però és greu que un suposat impost medioambiental no compleixi les característiques mínimes per ser considerat tal, insisto, no ja segons aquest diputat o aquest grup parlamentari, sinó segons el Consell de Garanties Estatutàries.

I ara nos trobem davant el últim número, que és el que podríem anomenar «la chapuza», que és arreglar la chapuza prèvia canviant tot el impost mitjançant unes enmiandes subsiguents al dictamen del Consell de Garanties.

Ustedes, en una nova pirueta en l'àmbit fiscal, nos pretenen canviar totalment el impost sobre la producció termoelectràica d'energia elèctrica. No canvien o afinen cap dels elements del impost, nos canvien l'objecte del impost, nos canvien el fet imposable, nos canvien la base imposable i nos canvien el tipus impositiu; és dir, nos canvien, mitjançant aquestes enmiandes subsiguents, tots els elements nuclears del impost, canviant-nos, per tant, per un impost diferent.

Aquestes enmiandes subsiguents al dictamen, insisto, no afinen cap aspecte determinat o aspecte de matís que permeti adequar cap tipus d'irregularitat que hagués estat de manifestar el Consell de Garanties, sinó que ells nos canvien el impost

to, nos pretenen canviar el impost, mitjançant la introducció d'aquestes enmiandes en aquest moment del tràmit parlamentari. És dir, després de que arriba una proposta de llei, que surt el dictamen de la comissió, després de haver sentit a tots els comparexents, surt un dictamen, surt una llei, i ells, una vegada el Consell de Garanties Estatutàries surt el seu informe, en lloc de fer el que tenien que haver fet, retirar aquesta llei i portar-nos una llei acorde amb la legalitat, lo que fan és retorcer la chapuza i intentar subsanar-la mitjançant una sèrie d'enmiandes que nos canvien totalment la naturalesa del impost.

Pero, ja se ho adelanto, jo crec que ho hem comentat alguna vegada discutint algun altre impost, les pressions i la desesperació són males conselleres a l'hora de governar, i les pressions i la desesperació són males conselleres, sobre tot, a l'hora de legislar i especialment a l'hora de legislar en matèria tributària, perquè ells han deixat la porta oberta a que posteriors recursos, i jo no estic referint únicament al possible recurs davant el Tribunal Constitucional, no, sinó a possibles recursos de particulars..., han deixat la porta oberta a que aquests recursos dels particulars a les que afecta o pot afectar aquest impost deixin en nada aquesta figura tributària.

Senyors diputats, des de Ciutadans estem a favor de la creació d'impostos ecològics, a favor de la modernització del sistema fiscal mitjançant la creació de noves figures tributàries en la senda que recomana la Unió Europea, però no podem votar a favor d'aquest projecte, no podem votar a favor d'unos impostos que, en realitat, no són impostos ecològics.

Senyors de la majoria, fan els seus deures. Traïen a aquest Parlament instruments eficaços per avançar en la fiscalitat ambiental i abandonen la improvisació i la chapuza.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta... Senyors consellers, senyores i senyors diputats, fa una estoneta, quan abordàvem el punt anterior, alguns diputats –diversos– parlaven –i crec que ho feien amb fonament– del moment greu que el país viu, parlaven d'això; jo he sentit algun portaveu del Partit Popular referint-se a la gravetat del moment que el país està vivint. Jo això ho comparteixo. I, en funció del moment en què vivim, alguna intervenció que s'ha produït aquí, segurament ben intencionada però amb un plantejament que jo crec absolutament inadequat, no la respondré en absolut. I ho faig des del punt de vista de la gravetat del moment que viu. I miri que un és molt donat a la bronca i al cos a cos; jo hi sóc donat, a això, a la bronca i al cos a cos. Doncs, ara no toca fer això. I algunes de les coses que hem sentit en aquest

debat, bàsicament referides per algun grup parlamentari, home, fan que això no hagi de ser abordat ara d'aquesta manera. Estem en una hora completament diferent, i no entraré en aquest tipus..., que jo penso que són provocacions, segurament ben intencionades, però provocacions.

La segona cosa que vull dir és el següent. Què substanciem ara? Un debat que l'hem enllestit, i ara no estem reobrint el debat. M'ha semblat que alguna de les intervencions que s'han produït, amb tot el dret, eh?, singularment les darreres, i també la del diputat de Ciutadans, reobre tot el debat. Aquest és un debat, senyores i senyors diputats, que hem mantingut en ple, aquí, i a la comissió. I coneixem els arguments de tot-hom, els respectem, els valorem, i han influït finalment en el redactat final; no en tinguin cap mena de dubte. No només això; els podem dir que les abstencions que alguns grups produiran, crec que són possibles perquè hem tingut aquesta mena de debat. El que no podem és posar-nos d'acord en algunes de les qüestions. I tant és així, que no és el moment de reobrir el debat, que jo personalment, amb tots els elements que han configurat durant aquest debat..., els elements dels grups parlamentaris, els dono per reproduïts. Si són tan amables, podem llegir el butlletí en què vam discutir això, concretament és el butlletí del 9 d'abril d'enguany, i allà queden reproduïts tots els arguments. Ens estalviem reobrir el debat una altra vegada. Conec, per exemple, els seus arguments, Vendrell, i els conec i els respecto, i vostè sap que a més ho faig seriosament; ho respecto. Com també els del Partit Socialista, i també els de Ciutadans, i també els d'Esquerra, amb les matisacions que vostès han introduït durant tot aquest debat. Ara no és el moment de reobrir aquest debat. És el moment de poder dir a la cambra i de poder explicar a la ciutadania, si segueix tenint interès en els debats que nosaltres estem formulant, les següents consideracions de tipus general –tres i només tres.

La primera és: vostès ens han acusat reiteradament, sense desig d'obrir el debat, de ser propensos a posar nous impostos i a incrementar els impostos que teníem de gust, d'una manera natural, perquè som un punt perversos. Doncs, no. Vostès ja saben i la ciutadania ha de saber –si és que encara tenen algun interès els debats que aquí tenim per a la ciutadania– que és justament l'asfíxia de les nostres finances –i ara em seria fàcil a mi fer un llarg i extens recorregut de per què estan asfíxiades les nostres finances– el que ens obliga, entre altres coses, a buscar elements en l'àmbit de la recaptació. Veig aquí la senyora Artadi, veig aquí la senyora Ferran..., siguin vostès molt benvingudes, i vostès saben de què estem parlant. No els he vist mai, ni tampoc al conseller Mas-Colell, una propensió perversa a crear impostos per crear-los. Però sí que els he vist patir molt amb l'estat absolut de la tresoreria del nostre departament i de la nostra Generalitat, i han hagut de donar molts de tombs, fins i tot plantejant figures que ens agradaria plantejar-les d'una altra manera, però que les hem plantejat com les havíem de plantejar.

Això va acompanyat d'una segona consideració: ho hem fet en un àmbit on crec que podem progressar

junts les forces parlamentàries; és en l'àmbit dels impostos verds. Crec que podem progressar junts. És satisfactori tot el que vostès han fet en aquest àmbit? Segur que no. Hem avançat en part? Segur que sí. És per vostès del tot, del tot acceptable el plantejament que fem? Segur que no. Però la pregunta que hem de fer justament a aquesta cambra i que volem traslladar als ciutadans: caminem, progressem en aquesta direcció. Perquè finalment crec que és universal el plantejament següent: «Els mou a vostès un ànim recaptatori?» Doncs, escolti'm, que puguem recaptar més..., què volen que els diguem? És important que ho puguem fer, perquè haurem de pagar, justament en la línia que apuntava el conseller Mas-Colell aquest dematí, els deutes que justament aquest país té. Ara bé, hem buscat figures que puguin anar generant consciència en l'àmbit verd a tota la ciutadania. Això és el que hem fet. Hi insisteixo: del tot? Segurament no. Però m'agradaria que ens poguessin concedir, senyores i senyors diputats, senzillament el benefici del dubte. Hem creat impostos, hem creat impostos verds, tenen bàsicament unes finalitats clarament observades des de la concepció de l'impost, ho hem fet d'acord amb el dictamen que el consell consultiu ens ha suggerit i esperem que donin una modesta recaptació, que estíem –també ho diem– al voltant dels 40 milions, que ja sé que per alguna formació tot això són *peanuts*, però tinc la impressió que per al Govern de Catalunya 40 milions en l'àmbit de la recaptació són molt, molt importants.

Dit això, per tant, voldria fer-los avinents les tres consideracions clau per les quals nosaltres hem impulsat aquests impostos: crisi, dèficit, política fiscal, un avanç en el capítol dels impostos ambientals, la voluntat de la recaptació i de la reducció de les externalitats –molt important– i, finalment, seguir tot una línia d'argumentació que ve recomanada per Europa i que socis correligionaris de partits que ataquen durament aquests impostos les apliquen a les seves comunitats. Ja està. O sigui, no li volem donar..., tampoc ho critiquem. Només diem que correligionaris d'algun grup parlamentari que legítimament ens acusa de tot les apliquen a les seves comunitats, en el seu dret, i ens sembla bé que ho facin; no és el nostre moment de criticar ningú per fer això, al contrari, ho expliquem com un precedent més en el l'àmbit de la política que segueix el nostre Govern i en l'àmbit dels relatius però intensos suggeriments que des de la Unió Europea s'han fet sobre aquesta qüestió.

De manera..., algun canvi en aquest debat, senyor conseller, senyores i senyors diputats? No. Dels arguments que s'han emprat, algun obliga a repensar els nostres plantejaments? No. Ens sentim tocats amb algun tipus d'argumentació? –vostè no en fa la cara, conseller, jo tampoc. No –no. Què fem? El que fem és: el consultiu ens ha enviat un conjunt de recomanacions i, sense voluntat de retòrrec, com deia un diputat, re de re, ens ajustem a les recomanacions del consell consultiu. Se'ns ha acusat que ens ajustem a les recomanacions del consell consultiu. Doncs, què hem de fer? S'imaginen que no ho féssim? –el Consell de Garanties. S'imaginen que no ho féssim? Ens diu: «No, com és possible que vostès segueixin fil per randa el que diu

el Consell de Garanties?» Doncs, perquè no ens queda més remei, si volem tenir una llei que tingui el màxim de garanties possible.

I què hem fet? Senzillament el que segueix. I m'agradaria, en tant que és aquesta l'única novetat, l'única del debat que varem tenir, el que tenim, fer unes últimes consideracions al respecte.

La primera. Ens hem ajustat a la pretensió del text original, que guarda tantes i tantes similituds amb la legislació europea i amb la legislació espanyola.

Dos. Hem celebrat –i així ens ho ha reconegut el departament, ho ha reconegut el conseller i ho reconeix aquest grup parlamentari– un dictamen per part del consell molt i molt pedagògic, que ens ha fet reflexionar sobre alguns dels elements que formaven part d'aquest tercer impost.

Tres. Home, és veritat, algú ens ha acusat d'això, diu: «És que vostès han fet un esforç perquè no haguesin de començar amb tot el tràmit parlamentari d'ajustar-se al que deia el consell.» Doncs, evidentment –el tribunal de Garanties, eh?–, evidentment que ho hem fet, per no suscitar cap polèmica més enllà de la mínima polèmica que tenim. I naturalment hem trobat el concurs aquí d'Esquerra Republicana de Catalunya de Catalunya –que ho saludem, diputat Sanglas, i ho agraïm–, de poder presentar un conjunt d'esmenes que permeten ajustar-nos a, justament, l'informe tal com se'ns ha plantejat.

I hem fet dues coses clau. Per esvair qualsevol dubte respecte a l'àmbit ambiental de l'impost que situàvem, hem millorat el preàmbul i hem variat el fet imposable en la línia que se'ns demanava, i hem millorat el concepte de base imposable en la línia que se'ns demanava. Que, així com en el preàmbul hem explicat millor els elements de l'impost perquè fos un impost estrictament ambiental, en l'àmbit del fet imposable i la base imposable seguim parlant de producció d'energia elèctrica d'origen nuclear, però ho lliguem a l'autorització de combustible nuclear, que és el que crea el risc en l'àmbit del medi ambient. I crec que salvem l'objecció natural que, des del punt de vista del dictamen del Consell de Garanties, havíem de salvar.

Una qüestió molt important que també volem referir a tota la cambra. Nosaltres vam ser molt sensibles a una cosa que ens ha recordat el diputat Vendrell: a les reclamacions dels alcaldes. Vostès deuen recordar, en les compareixences, si més no la meua modestíssima intervenció en el sentit de reconèixer que el que ens deien els alcaldes..., tenien raó. Així ho vaig dir, així ho vaig fer, de dir: «Escoltin, el que ens expliquen els senyors alcaldes respecte al que estan patint, com i de quina manera..., tenen raó.» I ens vam posar d'acord a través del grup parlamentari, del nostre president del grup parlamentari i del conseller Mas-Colell, per tractar de fer una fórmula que permetés que una part ajudi en les preocupacions que els nostres alcaldes tenen en l'àmbit del territori. Perquè és veritat –ho deia vostè, diputat Vendrell, i jo ho corroboro– que algunes de les qüestions amb què han de lidiar els nostres alcaldes són molt, molt difícils de lidiar-hi.

I en qualsevulla hipòtesi, amb energia nuclear o sense, amb les centrals o sense, necessitem mesures de protecció del nostre territori. En les dues hipòtesis, una que vostè defensa abrandadament, l'altra en què jo em sento més inclinat, però en les dues hipòtesis necessitem que el territori se senti defensat, se senti protegit. I part d'aquests diners, parts –això ho haurà d'acabar de decidir el departament–, aniran, com ens hi vam comprometre directament a la comissió, s'hi va comprometre el Govern..., ho hem introduït en la línia que hem pogut, i els nostres alcaldes estaran protegits. I quan dic «els nostres alcaldes» vull dir els nostres territoris i els nostres conciutadans. I això també ho hem fet palès aprofitant, justament, l'afectació als programes de prevenció.

Per acabar, la nostra visió és, senyores i senyors diputats, que el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries millora aquest impost que estava en discussió. I el Govern ho accepta encantat. La voluntat d'aquest Govern és enviar a la cambra, perquè pugui legislar, un projecte que puguem legislar segurs, sobre la base de la constitucionalitat del text que proposem, per començar, i que resolgui els problemes que tractem de resoldre, i fer-ho, si podem, amb el màxim de concurs de grups parlamentaris. Bé, hem aconseguit que no hi hagués massa bel·ligerància al respecte; no és poca cosa en els temps greus que corren. Hi ha alguna bel·ligerància que absolutament..., en fi, n'exulta, però en general hem aconseguit que això a poquet a poquet anés progressant. I ho hem aconseguit amb el treball que hem fet en comissió, Sanglas, i crec que a poc a poc tenim un instrument amb validesa.

En definitiva, agraïm, i ho fem en nom del nostre grup parlamentari, a tots els portaveus la feina que han fet; agraïm a tots els grups parlamentaris les facilitats que hem tingut per tractar en la mesura possible que tot aquest impost o aquests tres impostos progressessin adequadament. I ara demanem, si vostès són tan amables i poden modificar algun sentit del vot... –tant de bo–, i, si no, haurem donat una passa, senyor conseller, per la qual aquest grup parlamentari els felicita a vostè i al seu departament.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva...

La presidenta

Finalment, per posicionar-se té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Començo? (*Pausa.*) Bé. D'entrada, abans de posicionar el grup de la CUP volíem, òbviament, fer explícit que nosaltres no hem participat d'aquesta comissió, per raons d'ocupació temporal; hem seguit, en tot cas, els resultats que ha produït en forma d'esmenes reservades, i, en tot cas, sí que ens pronunciarem ara sobre les esmenes que han quedat reservades i que, òbviament, són les que no han estat aprovades en la ponència.

Primer de tot, volíem dimensionar de quin impost estem parlant i quines són aquestes quantitats, perquè

el portaveu que abans ha parlat, d'un dels grups que ha parlat, ha dit que volíem..., que tot això ho carregàvem sobre els consumidors, no?, que això alentiria el consum i que això eren polítiques que no afavorien l'expansió monetària, ha dit, o, en tot cas, l'expansió del consum i la reactivació econòmica.

I, clar, volem especificar que un impost sobre l'aviació comercial en virtut de la seva contaminació atmosfèrica, que preveu recaptar 3,8 milions d'euros sobre 35 milions de passatgers que passen per l'aeroport del Prat, malgrat que hagi establert, doncs, limitacions a partir dels vint mil vols, és a dir, una sèrie d'excepcions, dóna més o menys, i, òbviament, variarà perquè hi ha aquestes excepcions, uns onze cèntims per vol i persona, és a dir per passatger, i que no entenem nosaltres, doncs, la bel·ligerància a l'hora d'exposar com això alentiria el consum i la recuperació econòmica si estem parlant d'un impost que significa onze cèntims per passatger i vol. I, per tant, no ens sembla que afecti enormement el consum.

Tampoc ens sembla que hagi d'afectar enormement el preu de la tarifa elèctrica, disparat a l'Estat espanyol, el fet de posar un impost sobre l'energia, a la producció d'energia termonuclear, en un mercat que no és català, que és espanyol, de companyies, que justament és un mercat únic espanyol, liberalitzat, i en el qual, òbviament, dubtem molt que el petit impost que s'introdueixi a Catalunya alteri de forma tan substantiva els preus de la tarifa elèctrica, justament aquest impost, no totes les altres penalitzacions que reben els consumidors a l'Estat espanyol per consumir energia elèctrica, justament aquest impost ho alteri tant perquè alteri el consum i la condició de vida de les persones. I, a més, que ho digui un mateix partit que acaba de recórrer contra el decret, justament, que intentava encarar la pobresa energètica, és a dir que intentava, al nostre entendre, de forma absolutament insuficient, però que intentava evitar que es quedessin sense subministrament elèctric durant l'hivern aquelles famílies que no arriben a un mínim d'ingressos i que, per tant, no hi poden fer front. Justament el mateix partit és el que després des del Govern fa això, i aquí, al Parlament, ens diu que, per culpa d'aquests impostos sobre l'energia termonuclear, bé, doncs, desaccelerarem el consum, apujarem les factures elèctriques i serà una mica un caos tot plegat.

Anem a pams, també, a l'hora de dimensionar què entenem nosaltres que s'està fent amb aquest tres impostos. Nosaltres entenem que són impostos molt poc recaptatoris, és a dir que no alteraran enormement les finances i els ingressos públics de la Generalitat; tenen la dimensió que tenen, no són més importants del que són, i hi veiem una finalitat –ens sap molt greu, ho vam dir a la presentació, ho diem ara en veure el resultat final–, eminentment recaptatòria; ens sembla correcta, però molt poc ambiental.

Nosaltres entenem com a central, en el món contemporani en què vivim, independentment que passi per crisis, o no, econòmiques, que hi hauria d'haver estructurada una fiscalitat verda, una fiscalitat ambiental, que ha de tenir una sèrie de característiques centrals. La fiscalitat ambiental ha de tenir l'objectiu de

minimitzar la idea d'impost i maximitzar la idea de finalitat, reduir les activitats contaminants, per avançar cap a un nou model productiu respectuós amb el medi i autocentrat energèticament. Aquest hauria de ser l'objectiu prioritari. És a dir, s'avalua si un impost té finalitat ambiental o no d'acord amb si és capaç o no de provocar canvis de comportament en el sentit desitjat, com apuntava. Òbviament, onze cèntims sobre cada passatger per taxar la contaminació atmosfèrica de l'aviació comercial no és una fiscalitat verda que porti a grans canvis de comportament cap companyia, cap operador.

Per tant, d'ambiental, en té poc; en tot cas, intenta taxar coses ambientals per recaptar diners. Però hi podem estar d'acord, perquè en allò que sí que no estem d'acord és a retallar serveis públics, a retallar drets socials, a fer decrets contra la pobresa energètica que no exempten les famílies sense recursos d'haver de pagar un consum bàsic d'electricitat i d'energia, sinó que ho posposen i els generen un deute.

Per tant, com que estem d'acord en això, també estem d'acord que es busquin aquestes oportunitats per generar més ingressos públics i, per tant, blindar o intentar salvar els drets socials més bàsics que estan en absolut perill i en retirada a la nostra societat.

I diem que tampoc no és una aposta per la fiscalitat ambiental, que a Catalunya escasseja, bàsicament perquè totes les qüestions que de l'atmosfera es podrien gravar, és a dir, de l'afectació a l'atmosfera es podrien gravar, la més important, el CO₂, és a dir allò que produeix el trànsit, és a dir allò que hauríem d'estar eradicant amb més velocitat, en això no ens hi fiquem, d'això no se'n parla i això no es grava a través d'aquests impostos, ni de la fiscalitat en general de la Generalitat, malgrat que té les competències per fer-ho.

Òbviament, entenem nosaltres que per a fiscalitat ambiental té una altra característica bàsica que aquí també es reflecteix, que és que ha de comptar amb una estratègia de llarg abast, que accions aïllades sense coherència amb les altres, que afecten tan poc i que, per tant, no canvien el comportament d'aquell que contamina, no tenen cap incidència en el comportament ambiental. I, per tant, en tot cas, ho repetim, aquests impostos taxen coses que tenen a veure amb el medi ambient per generar ingressos a la Generalitat, però no és una fiscalitat verda, ni és una fiscalitat ambiental. I és bo que no se li digui així –i és bo que no se li digui així–, perquè, si no, desprestigiem i devaluem les paraules i confonem tothom.

D'acord amb això, també volíem fer esment de quin és el quadre que hi ha a Catalunya en tant que fiscalitat ambiental. Hi ha moltes comunitats autònomes que tenen molts impostos ambientals. De fet, Catalunya no és, ni molt menys, pionera en això, ni molt menys; està a la cua d'Europa i a la cua de l'Estat espanyol en fiscalitat ambiental, i aquí només tenim fiscalitat, podríem dir, ambiental en allò que té a veure amb els residus, com a la resta de l'Estat espanyol, d'altra banda, eh?, amb els residus. No tenim impostos que tixin qüestions que incideixen sobre la qualitat de l'aire, com ara es comença a proposar amb aquests petits im-

postos sobre aspectes molt concrets. I tampoc tenim impostos que taxin ni la producció elèctrica, ni la producció elèctrica nuclear, ni l'emmagatzematge de residus nuclears, ni elements del transport d'electricitat, com pertocaria fer per la seva afectació en el territori i el cost que ens genera a tots nosaltres haver de vetllar per la seva afectació al territori. I tampoc tenim molts altres impostos sobre moltes altres àrees que afecten el territori.

Per tant, partim de molt per sota de zero en la fiscalitat ambiental, de molt per sota de la mitjana europea en fiscalitat ambiental. Això són passos que no tenen a veure, els que s'estan aprovant avui, amb l'inici de cap acció política de fiscalitat i de treball ambiental sinó que tenen a veure més aviat amb una necessitat urgent de recaptació. Hi estem d'acord, hi ha necessitat urgent de recaptació; no estem d'acord que s'anomeni «fiscalitat ambiental».

I, per tant, votarem a favor d'acord amb aquest plantejament, conscients de què votem i què no estem votant. I també votarem a favor d'una sèrie de..., bé, votarem, vull dir, estaríem a favor d'una sèrie d'esmenes reservades que han arribat avui al Ple, que m'imagino que..., no sé si es voten o no finalment. Si es voten, doncs, sí que n'hi ha algunes que hi votarem a favor, com, per exemple, que no es limiti a les zones de protecció especial l'afectació dels aeròdroms que han de ser taxats amb aquesta taxa sobre l'aviació comercial o que no hi hagi límit de vols per companyia a vint mil, sinó que es taxin tots els vols i tots els passatgers per igual, perquè, òbviament, no té cap mena de sentit si es vol tenir una mínima coherència amb el nom d'«ambiental» o de «fiscalitat verda» que s'havia assignat a aquests impostos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem les votacions d'aquest projecte de llei, que vénen ordenades per grups parlamentaris.

En primer lloc, votem les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem les esmenes número 1, 3, 4 i 22.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 25 vots a favor, 89 en contra i 19 abstencions.

Votem ara les esmenes número 9, 12 i 42.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 88 en contra.

Votem les esmenes números 17 i 18.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 25 vots a favor, 89 en contra i 18 abstencions.

Votem l'esmena número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 108 en contra.

Passem ara a votar les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans. Els faig avinent que s'ha demanat a darrera hora una votació separada de les tres esmenes.

Per tant, votarem en primer lloc la número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 89 en contra i 19 abstencions.

Votem ara la número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 109 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 83 en contra i 22 abstencions.

Iniciem ara la votació de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Votem les esmenes número 5, 11, 19, 21, 24, 29 i 33.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor i 114 en contra.

Votem ara les esmenes número 7, 8, 26, 41 i 46.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 28 vots a favor, 86 en contra i 19 abstencions.

Votem ara la número 45.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, i votem la número 28.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 73 en contra i 41 abstencions.

Votem les esmenes número 14, 34 i 49.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 41 vots a favor i 92 en contra.

I votem les esmenes número 20 i 30.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 32 vots a favor, 89 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de la número 1 a la número 14, i les esmenes subsegüents del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la número 1 a la número 14.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 70 vots a favor, 19 en contra i 44 abstencions.

A continuació, votem ara les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de l'esmena número 1 a la número 11.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 27 vots a favor i 105 en contra.

I per acabar, votem ara el text del dictamen.

Comença la votació.

El projecte de llei ha estat aprovat per 70 vots a favor, 19 en contra i 44 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió.

I, encara que ara els anunciaré una alteració de l'ordre del dia, ho repetiré després, perquè se n'assabentin la major part dels diputats. El Grup Parlamentari Socialista ha retirat el punt 7 de l'ordre del dia.

Projecte de llei

d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida al llibre cinquè del Codi civil de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00022/10)

I, per tant, el que es farà després d'aquest punt sisè, que és el Projecte de llei d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida, serà el debat del punt 10, referent a l'informe de la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hi-

drocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Hauria de demanar si aquesta alteració es pot aprovar per assentiment, però, atès el nombre de diputats i diputades, doncs, ho faré al final d'aquest punt.

Per tant, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, demano que, en nom del Govern, l'honorable senyor Germà Gordó vingui a la tribuna a presentar-ne el debat de totalitat.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, secretari, director general, senyores i senyors, comparec davant de tots vostès per presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei d'incorporació de la propietat temporal i la propietat compartida en el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals.

L'habitatge constitueix una necessitat bàsica de la persona, a la qual els poders públics hem de respondre creant les condicions oportunes i establint les normes adequades per garantir-hi l'accés. Per això, el dret a l'habitatge esdevé un element essencial, tant a la Constitució –article 47–, com en l'Estatut d'autonomia –article 26–, com en la normativa internacional, d'entre la qual destaquem el Pacte internacional dels drets econòmics, socials i culturals de les Nacions Unides, de 1966, en el seu article 11, i la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, de 2010, en el seu article 34.

Avui a Catalunya al voltant del 80 per cent del parc d'habitatges ha estat adquirit en propietat. L'acte d'adquisició de domini comporta el pagament del preu total i, en conseqüència, la necessitat d'acudir, en la majoria de casos, a un finançament mitjançant préstecs hipotecaris que poden generar un endeutament excessiu. Aquí s'hi afegeix l'escassetat de lloguer com a força de tinença. Cal remarcar que les institucions jurídiques tradicionals no han donat una resposta suficient per a les necessitats actuals.

Aquest projecte és fruit de la col·laboració entre el Departament de Territori i Sostenibilitat..., mitjançant l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, que va sol·licitar al Departament de Justícia, a través de la Comissió de Codificació de Catalunya, que elaborés el text que avui presentem davant d'aquesta cambra.

Com a antecedents immediats d'aquest projecte, cal fer esment que l'article 71 de la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge, va establir les bases d'altres formes de propietat, especialment de la propietat compartida. Així mateix, l'article 531-16 del Codi civil de Catalunya ja admet formes de propietat temporal, com és el cas de la donació.

En aquest projecte es proposa regular dues formes d'accés a l'habitatge: la propietat temporal i la propietat compartida, alternatives a les tradicionals opcions d'arrendament i de propietat indefinida, amb la finalitat de dinamitzar el mercat immobiliari, alleugerir els costos d'adquisició i facilitar l'accés a l'habitatge a un major nombre de persones.

Pel que fa a la propietat temporal, la seua característica més rellevant envers la propietat indefinida és que la persona que adquireix ho fa per un termini de temps concret i determinat, que s'estableix en el moment de l'adquisició, i es fa especial èmfasi en el fet que, durant la seua vigència, qui l'adquireix n'és l'únic i exclusiu propietari. Una vegada transcorregut el termini pel qual es va adquirir, el bé retorna al propietari inicial –el venedor– o als seus successors, sigui *inter vivos* o *mortis causa*.

Aquesta forma de propietat pot permetre a l'Administració mantenir un parc d'habitatges socials i, d'aquesta manera, garantir les necessitats de futures generacions sense haver de fer front a les despeses de gestió i manteniment pròpies dels contractes de lloguer. Hem de tenir en compte que l'Administració, quan finalitza el termini pel qual va vendre l'habitatge, recupera el bé, i el pot tornar a destinar als usos que siguin necessaris en cada moment. Alhora, dona al Govern més instruments per executar les seues polítiques en matèria d'habitatge.

A tall d'exemple, el Govern pot elaborar una política d'habitatge en la qual imposi un topall en els ingressos de què disposin les persones, de forma que obri la possibilitat d'accedir als habitatges oferts a les persones amb els ingressos més baixos i excloure'n les que disposin d'ingressos més elevats. Per tant, podem afirmar que aquest projecte té la finalitat d'abaratir, facilitar i agilitar l'adquisició d'habitatges a persones que, pel seu nivell d'ingressos, no poden accedir a adquirir-ne un en les condicions del mercat.

La possibilitat de transmetre la propietat de forma temporal permetrà flexibilitzar el sistema de preus i, amb això, es dinamitzarà el mercat i es facilitarà que les persones puguin trobar un habitatge en les condicions i dins dels límits recomanats per a l'endeutament familiar. La persona que compra té la possibilitat d'adquirir a cada etapa de la seua vida l'habitatge que millor s'adapti a les seues necessitats sense que li calgui desemborsar el preu corresponent a la propietat indefinida, sinó el corresponent al temps que vulgui o necessiti aquest habitatge. El venedor en rep immediatament el preu convingut i no ha de fer front a despeses de manteniment, la qual cosa li comporta una rebaixa de costos i la característica que manté la possibilitat de recuperar el bé.

El termini mínim de durada de la propietat temporal es fixa en sis anys per als béns immobles per tal que el dret tingui contingut patrimonial i marqui una relació amb certa estabilitat, alhora que s'eviten confusions en el període de durada dels arrendaments urbans. Pel que fa al termini màxim, seguint la tradició jurídica catalana, comuna amb els sistemes jurídics continentals, s'estableix en noranta-nou anys, un període prou ampli com per satisfer les necessitats dels adquirents i donar flexibilitat al mercat.

La segona aportació important d'aquest projecte és la propietat compartida, que és una forma d'adquisició gradual de l'habitatge fins a arribar a la totalitat de la propietat. És a dir, l'adquirent des del primer moment exerceix com a propietari únic i exclusiu: en aquesta

opció el que es comparteix és el dret a la propietat, no el gaudi del bé. A més del pagament inicial i els successius pagaments que es puguin anar fent, d'acord amb el que es pacti entre les parts, el comprador ha de fer efectiva una renda que complementarà el pagament inicial i que anirà variant en funció de les quotes de propietat que vagi adquirint.

L'avantatge que representa aquesta figura és la possibilitat d'accés a la propietat amb un mínim desemborsament inicial, de tal manera que la hipoteca, si és el cas, no s'ha de constituir sobre el valor total del bé, sinó només de la part inicial que se n'aboni. Aquesta figura permet renegociar els préstecs hipotecaris per convertir la propietat indefinida en propietat compartida, de forma que el deutor hipotecari mantingui l'ús del seu habitatge.

Una altra de les finalitats d'aquesta figura és dinamitzar el mercat immobiliari i permetre que els promotors o entitats financeres puguin reduir el parc d'habitatges buits. És una forma d'accés a l'habitatge que es presenta com a alternativa al finançament mitjançant hipoteques a càrrec de les entitats bancàries, model que, com s'ha posat de manifest, presenta certes deficiències.

La quota mínima inicial es deixa a la voluntat de les parts, i l'adquisició de les quotes restants ha de representar, en defecte de pacte, un mínim del 10 per cent de la propietat de l'immoble que manca per adquirir. Tenint en compte l'experiència comparada, l'adquisició gradual podria respondre bàsicament al següent esquema orientatiu: 5 per cent del bé que s'adquireix amb capital propi; 20 per cent del bé que es pot adquirir amb finançament, i el 75 restant que roman a mans del venedor i s'anirà adquirint de forma gradual d'acord amb els pactes. És inherent a aquesta figura el dret a adquirir gradualment més quota. Així, a mesura que n'adquireix més, també es redueix progressivament la quantitat que satisfà com a renda. Per altra banda, res no impedeix que la renda s'imputi al preu d'adquisició de les successives quotes sobre l'immoble.

En síntesi, i per finalitzar, el Govern creu que amb aquesta iniciativa legislativa podrà ajudar a paliar el problema sorgit en el si de la nostra societat com a conseqüència d'un endeutament excessiu per l'adquisició d'habitatges mitjançant la contractació de préstecs hipotecaris en els darrers vint anys.

Aquest fet, unit a les actuals circumstàncies socials, econòmiques i també jurídiques, que no han propiciat ni el lloguer privat ni el lloguer social, ha donat lloc a un estancament en el mercat de l'habitatge, alhora que fins ara no s'ha donat resposta efectiva a les necessitats actuals per tal de facilitar l'accés a aquest. Tenim la confiança que amb aquestes dues figures jurídiques millorarem aquesta situació.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, señor *conseller*, la finalidad de la norma que nos ocupa es fijar el estatuto jurídico propio y mínimo de dos formas de propiedad, la temporal y la compartida, que hasta la fecha no estaban reguladas expresamente en el Código civil de Cataluña. Se pretende facilitar el acceso a la propiedad de la vivienda y conferir la máxima estabilidad a la situación jurídico-real de quien adquiere en estas condiciones.

La propiedad temporal se configura como un derecho que otorga la plena propiedad a su titular con una duración mínima de uno a seis años, según se trate de bienes muebles o inmuebles, y máxima de noventa y nueve años, momento, en este caso, en el que la plena propiedad revierte al anterior titular o aquel a quien este último haya transmitido su derecho.

En lo que respecta a la propiedad compartida, se configura, en el texto que se somete a nuestra consideración, como un derecho real en cosa ajena que implica la adquisición gradual y por cuotas del dominio del bien por el propietario material, con una cuota inicial mínima del 10 por ciento en ausencia de pacto, mientras el resto del dominio subsiste en poder del propietario formal, que recibe una contraprestación dineraria salvo pacto en contrario. Ello implica la cesión de las facultades de uso y disfrute al propietario material, a cuyo pago queda afecta con carácter real su cuota.

Bien, hechas estas consideraciones para situar lo que son los dos conceptos que aborda la ley, el Grupo Parlamentario del Partido Popular de Cataluña presenta, y ya lo saben ustedes de antemano, enmienda a la totalidad de la norma en cuestión por las siguientes razones.

Mire, *conseller*, bajo la excusa de promover el acceso a la vivienda, y amparándose en el supuesto fracaso del mercado de alquiler e inmobiliario, se están creando figuras jurídicas hasta ahora exentas de regulación que no responden, en verdad, a necesidad social alguna, pues las personas, señor *conseller*, quieren adquirir viviendas y no derechos difusos sobre las mismas. No existe raigambre social en relación con estas nuevas figuras caracterizadas por cierta intangibilidad que las hace poco atractivas para los ciudadanos; eso es «abordar» la realidad social en una cuestión tan delicada.

La normativa en cuestión prescinde, además, de las garantías necesarias para los consumidores y usuarios que están presentes en regulaciones similares. ¿Dónde están los consumidores y usuarios en el texto legal? No aparece ninguna referencia a los consumidores y usuarios, que son los verdaderos destinatarios de esta norma. Y, claro, lo que en verdad puede suceder es que esta normativa favorezca el fraude de ley y dé paso a posibles estafas, alguna de las cuales, y en otros ámbitos de la contratación, hemos vivido recientemente.

Tenemos el convencimiento de que no coadyuvarán en la mejora del mercado inmobiliario ni evitarán el excesivo endeudamiento de las familias; al contrario: darán lugar al encarecimiento del precio de la vivienda y a la merma de garantías procesales y sociales de los compradores, pues adquirirán menos derechos por más precio.

Esta nueva regulación supone un cambio de visión del disfrute de inmuebles en régimen de tiempo compartido, ya que se pasa de una regulación relativa a estos productos en su vertiente turística y de defensa de los consumidores, a utilizarla como un medio de ingeniería social –no tengo ningún empacho en utilizar esta expresión; como digo: medio de ingeniería social– con lo que ello supone, porque se pretende solucionar el problema de acceso a la vivienda, tiene como fin servir al derecho a la vivienda, y mucho nos tememos que no lo logrará.

En principio, no existe problema, tanto des del derecho común como del catalán, para regular esta materia en cuanto al derecho civil y a la contratación de estos productos. Ahora bien, es conveniente recordar que, si bien las comunidades autónomas tienen plena competencia para regular la ordenación del territorio y del urbanismo, debo recordarles que, de acuerdo con lo señalado por el Tribunal Constitucional en la sentencia de 20 de marzo de 1997, corresponde al Estado la fijación de las condiciones básicas para el ejercicio de dicha propiedad en pie de igualdad –y eso nos parece fundamental recordarlo, porque esta norma se aleja con creces, porque, de hecho, este tipo de figuras jurídicas no están reguladas en el derecho civil común–, por lo que en ningún caso, como iba diciendo, las políticas que se desarrollen en Cataluña en materia de vivienda podrán perjudicar a los catalanes en cuanto al acceso a la propiedad definitiva de una vivienda en comparación con el resto de los ciudadanos españoles, como consecuencia, como digo, de figuras jurídicas que se crean de espaldas a las necesidades sociales a las que trata de responder.

A mayor abundamiento, la legislación estatal en el ámbito del tiempo compartido ha respondido siempre a la finalidad del derecho europeo de crear un marco adecuado para los consumidores. ¿Dónde está esa referencia en el texto a los consumidores? No la encontrarán, porque no existe... De modo, como digo, que esa normativa europea lo que pretende es proteger suficientemente a los consumidores y usuarios la adquisición de estos derechos.

Tanto en este como en otros ámbitos –así ocurre también, como bien saben, con los arrendamientos urbanos, o recientemente se ha puesto de manifiesto en la cuestión de las cláusulas abusivas de las hipotecas ofrecidas por algunas entidades bancarias–, se observa que este tipo de normas han de confeccionarse, como digo, en todo caso en consonancia con el derecho de los consumidores y usuarios, de gran y profusa regulación, debido, sobre todo –y esto no es un capricho de quien les habla–, a los abusos que el consumidor final sufre en el proceso de adquisición de la vivienda; de todos es bien conocido.

En la regulación ahora presentada no se observa ningún tipo de referencia, estudio o coordinación con la normativa estatal o autonómica catalana de consumidores, lo que llama la atención, teniendo en cuenta que es una normativa que pretende proteger al consumidor final de la vivienda como habitual, solucionar el problema de la vivienda y evitar el excesivo endeudamiento de las familias. Ni siquiera en la exposición de motivos hay referencia alguna a este derecho de los consumidores.

La norma cuya aprobación se pretende es parca, indefinida y difusa. Permite la compatibilidad entre la propiedad temporal y el tiempo compartido, cuando hasta ahora se habían tratado de diferenciar claramente estas figuras jurídicas para que no se llamara a engaño a los consumidores. Confunde la adquisición gradual de la propiedad con el arrendamiento financiero de inmuebles o plan *leasing*, que no ha sido diseñado ni en la normativa ni en la jurisprudencia para favorecer el acceso a la vivienda, sino para desarrollar el ejercicio de la actividad mercantil, que busca el ánimo de lucro y es ajena, como digo, a la necesidad social de vivienda habitual. No se prevé en la contratación la existencia de un régimen de publicidad precontractual ni garantías de ningún tipo para el consumidor, como hace la legislación estatal para el tiempo compartido. Tampoco hay referencias a las posibles cláusulas abusivas, o cómo han de interpretarse, o a favor de quién, ni tampoco contiene regulación alguna sobre prohibición, admisión o límites en materia de pago de cantidades adelantadas por parte de los propietarios materiales o adquirentes de propiedad temporal. Confunde las facultades del propietario material en tiempo compartido, que es un derecho real en cosa ajena, con las del pleno propietario. No mejora por el hecho de que se permita la compatibilidad y coexistencia de estos dos regímenes sobre el mismo bien. La falta de un adecuado régimen de previsión del contenido de la escritura, ausente en el texto legal, y la inscripción registral provocará, con toda seguridad, problemas a la hora del acceso de estos derechos al régimen de seguridad jurídica preventiva.

Es absolutamente innecesario, una vez se ha establecido una afección real del bien al pago de la contraprestación dineraria, dar preferencia crediticia, como hace la ley, para el pago del precio de adquisición sobre dicha afección, ya que suponen dos garantías ejecutables de forma sumaria sobre el adquirente; esto es, para que me entiendan: queda en peor situación procesal incluso que un deudor hipotecario. Y, por último, permite el tanteo y retracto en casos de enajenación de las cuotas por los respectivos propietarios, formal y material, pero hete aquí que no fija el plazo, dejando estos derechos en una indefinición incompatible, como decía anteriormente, con la escrituración e inscripción de los mismos. Son detalles técnicos que nos causa asombro que hayan sido plenamente olvidados por el redactor del texto; nos parece increíble y, por supuesto, falto de rigor jurídico.

Una regulación tan genérica y deficiente, desde un punto de vista técnico, sobre todo en un ámbito de tanta importancia social como se ha puesto de ma-

nifiesto durante esta crisis económica en el mercado inmobiliario, se convierte inevitable y desgraciadamente en una puerta para el fraude: se producirán constantemente fraudes de ley y estafas por parte de los operadores económicos que estén dispuestos a ello; se les facilita, debido a la complejidad de estas figuras jurídicas.

La finalidad del consumidor y del ciudadano, cuando adquiere una vivienda, es alcanzar una estabilidad en sus ámbitos personal, familiar y económico, y no complicarse la vida, que es lo que este texto puede causar. Es evidente que, con esta regulación, como decía anteriormente, y esta es la idea fuerza que quiero destacar, se acabaran adquiriendo menos derechos por más dinero –insisto: menos derechos por más dinero–, y es muy importante que la ciudadanía lo sepa. En consecuencia, se encarecerá el precio de la vivienda, se favorecerá la especulación, y difícilmente eso podrá suponer una mejora del mercado inmobiliario, dada la dificultad actual ya existente para las familias a la hora de acceder al mercado de la vivienda.

Por todo ello, a la vista de lo expuesto, nuestro grupo parlamentario solicita de esta cámara la devolución del texto presentado, y, en consecuencia, el voto favorable del resto de las fuerzas políticas aquí representadas a la enmienda a la totalidad que hemos presentado.

Creo firmemente que son poderosas y argumentadas las razones que justifican nuestro posicionamiento, porque el legislador que pierde la perspectiva social cuando de regular derechos esenciales se trata no cumple con su función constitucional y estatutaria, y demuestra –que es lo más grave– no aprender de los errores del pasado, vistas las lagunas advertidas en el texto sometido a nuestra consideración. En esta tesitura, el Partido Popular solo respaldará aquellas normas que promuevan las condiciones necesarias para hacer efectivo el derecho a disfrutar de una vivienda digna y adecuada, y este proyecto de ley, a nuestro juicio, no lo facilita.

Quiero concluir, señor Gordó, recordándole –no solo a usted sino a los grupos que apoyan la acción de gobierno– que, como en todo lo que están haciendo, están muy mal asesorados. Este texto es buena prueba de ello, y no lo dice este diputado, lo dicen muchos profesionales conocedores de la norma, conocedores de las figuras jurídicas de la propiedad compartida y de la propiedad temporal, que han tenido ocasión de emitir una opinión, aunque sea breve y somera, en las comparencias que han venido realizando en la Comisión de Justicia sobre la reforma, sobre la modificación de los títulos que afectan el Código civil catalán.

No obstante, considero que perseveran en el error, y están convirtiendo la política catalana en un auténtico laboratorio, actuando como verdaderos aprendices de brujo. Practican, como decía anteriormente, la ingeniería social en todos los ámbitos –eso es muy grave–, y no miden las consecuencias. Este texto es buena prueba de ello, es buena muestra, este texto. Es algo idéntico a lo que está sucediendo con el proceso separatista, que no resultará, entre otras cosas, efecti-

vamente, porque no lo creemos, y porque no nos conviene.

Esta ley no conviene, este texto está muy mal concebido, pero como tantas otras cosas. Yo lo digo porque quiero que ustedes hagan ese examen de conciencia, que creo que tienen, para rectificar posiciones que son absolutamente maximalistas y que están alejadas –alejadas– de un buen gobierno.

Seguramente –seguramente–, señor *conseller*, usted ya lo sabe, pero si no, en este caso yo se lo voy a recordar: los experimentos, por favor, de verdad, se lo digo con toda sinceridad, mejor con gaseosa.

Nada más. Gracias, presidenta, diputadas, diputados.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, esta cámara debe tomar en consideración si se admite a trámite el proyecto de ley por el que se pretende incorporar al Codi civil de Catalunya la regulación de la propiedad temporal y de la propiedad compartida.

El Grupo Parlamentario de Ciutadans se opone a la admisión a trámite de este proyecto en base a razones políticas, pero también a razones técnicas; razones políticas fundamentadas en que la figura de la propiedad compartida y temporal que ustedes pretenden tramitar ni siquiera –ni siquiera– responde a un genuino modelo de tradición catalana. Se han ido ustedes a buscar un modelo de acceso a la propiedad regulado en el derecho anglosajón, en una tradición anglosajona, introduciendo una figura absolutamente no ya nueva, como ha alegado el señor Santamaría, sino que no ha tenido nunca raíz en nuestro derecho civil catalán. Pero es que tampoco se han preocupado de prever ni hacer factible la pretendida función social de facilitar el acceso a la vivienda, a la que no se hace mención en la exposición de motivos; se ha hecho mención en la exposición del *conseller*, pero es que no está ni en la exposición de motivos de la ley ni en las medidas que se proponen ya dispositivas de la ley.

Así, en las distintas leyes que regulan este tipo de propiedad en diversos países europeos, se establecen una serie de requisitos, de tutelas por parte de la Administración, como son ingresos mínimos de los futuros propietarios de viviendas a adquirir en esta serie de modalidades, a las que ha hecho referencia el *conseller*, pero que brillan por su ausencia en este proyecto de ley. Y todo ello, para garantizar esta función social y fundamental, y evitar un sobreendeudamiento de los adquirentes en estas modalidades, lo que aquí no se ve de ninguna manera. O sea, un plan dotado económicamente y la implicación decisiva de la Generalitat en lo que se pretende: hacer que las personas jóvenes, las personas que pasan por unas circunstancias económicas adversas, puedan hacer efectivo el derecho a una

vivienda digna, y en condiciones de llegar a adquirir la misma; pues, en todos esos países de Europa en los que hay reguladas estas nuevas formas de acceder a la propiedad, está implicado decisivamente el Gobierno de cada uno de estos países, lo que en esta ley, vuelvo a repetir, brilla por su ausencia.

Es por estos motivos expuestos, de falta de arraigo o tradición catalana... En Francia, *conseller*, acceder a la propiedad a través de esta figura se descartó por falta de arraigo, porque la sociedad francesa no entiende esta forma de acceder a la propiedad. Dudo –dudo– que la ciudadanía catalana lo entienda, porque es difícil de entender. Y por razones que diré ahora también, no creo que tenga éxito.

Entonces, por ello solo podemos concluir que estas dos fórmulas especiales de propiedad propuestas en esta reforma legislativa, según creemos, no son más que mecanismos para que las entidades de crédito puedan ir introduciendo en el mercado sus voluminosas bolsas de inmuebles, sin que ello les suponga una salida de líquido para financiar a los adquirentes de los mismos, pues únicamente vemos que esta medida se ha adoptado para este fin. Es lo único que nosotros vemos: a quién puede favorecer esta medida.

Así pues, *conseller*, nos encontramos ante unas instituciones jurídicas que afectan las bases de la economía, y, por tanto, su regulación, en todo caso, correspondería a las Cortes Generales, en virtud del artículo 149.1.13 de la Constitución.

Pero junto a estas razones de naturaleza política, existen otras de carácter técnico que, por sí solas, deberían conducir a la devolución de este proyecto al Govern de la Generalitat, y es que se pretende modificar el Codi civil de Catalunya, es decir, la ley fundamental que regula las instituciones jurídicas en el ámbito del derecho privado, la ley que se aplica a todos los ciudadanos en múltiples aspectos de su vida personal, familiar, patrimonial, contractual o sucesoria, y que, por ser de aplicación a todos y, en ocasiones múltiples, resulta esencial para la seguridad jurídica.

Y es que, señorías, *conseller*, un código civil es una norma con vocación de permanencia, y no es el lugar para la regulación de situaciones coyunturales, por mucho que estas situaciones coyunturales afecten un problema tan importante como el acceso a la vivienda. El proyecto que remite el Departament de Justícia carece del contenido normativo necesario para su incorporación al Codi civil de Catalunya, y así lo reconoce su propia exposición de motivos, que establece: «A excepció d'allò referit als elements de tipificació de les institucions, les normes que es proposen són de caire dispositiu, de manera que es dóna un ampli marge a l'autonomia privada.»

Como ven sus señorías, vamos a modificar el Codi civil de Catalunya para incluir dos definiciones, que es eso exactamente lo que establece esta ley. Y aquí lo que ocurre es que ni hacemos derecho civil, ni hacemos política de vivienda.

Para hacer derecho civil hay que regular instituciones con cierta vocación de permanencia, que no requieran

inmediatas modificaciones cuando cambie la coyuntura, y con un contenido regulatorio concreto. Para hacer política de vivienda, no bastan las leyes, como lo demuestra la ineficacia de la Llei 18/2007 –de 28 de diciembre– del dret a l'habitatge, o la Llei 9/2011 –de 29 de diciembre– de promoció de l'activitat econòmica. Si todavía hoy el alquiler social representa no más del 1 por ciento del total, no es por falta de instrumentos conceptuales del derecho civil, es pura y simplemente por falta de acción de gobierno.

Por otro lado, habida cuenta que los vínculos jurídicos generados por estas fórmulas especiales de acceso a la propiedad se van a dar entre un gran agente económico –las entidades de crédito, porque esto acabará así– y un consumidor –el cliente bancario–, echamos de menos, en este proyecto de ley, el establecimiento de mecanismos de protección a este último –al consumidor–, como parte débil del contrato. A título de ejemplo, y siguiendo el dictamen de la Cámara de la Propiedad Urbana de Barcelona, conviene asegurar que el título constitutivo se formalice en documento público para potenciar la seguridad jurídica y garantizar que, mediante la intervención de notario, el consumidor tenga la debida protección y asesoramiento.

Por todo ello, pedimos, pues, que se devuelva el proyecto al Govern de la Generalitat, y para salvaguardar la calidad del Codi civil de Catalunya, y para no invadir competencias estatales que lo hagan devenir inconstitucional, y sí, en cambio, se haga una apuesta decidida y sólida, desde los ámbitos en los que tenemos plenas competencias e instrumentos jurídicos, en el propio Codi civil de Catalunya, con una garantía y apoyo por parte de este Govern, de posibilitar efectivamente el derecho reconocido constitucionalmente a una vivienda digna, de lo que hoy por hoy carece gran parte de la ciudadanía.

Es por ello que pedimos votación favorable a esta enmienda de totalidad. De todas maneras decirle, *conseller*, que no creemos, a pesar de todo y a pesar de que se apruebe este proyecto de ley, que este proyecto de ley, como tal, como ley, llegue a ver la luz, dado que nos encontramos en una situación final de legislatura que hará imposible la tramitación de esta ley.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades. Bé, vagi per endavant l'anunci del nostre vot contrari a les dues esmenes de la totalitat presentades avui. Per tant, doncs, el nostre visticplau que aquesta proposta de llei segueixi el seu tràmit parlamentari, i, per tant, continuï a partir d'avui aquest debat respecte al que ens proposa el Govern.

Tenim competències, evidentment, en matèria de codificació civil, en matèria de codi civil. I, per tant, des del nostre punt de vista no només cal aprofitar-les en el sentit del que avui se'ns proposa, sinó que fins i tot creiem que hauríem d'aprofitar aquesta obertura d'aquesta finestra, amb aquesta proposta, per anar més enllà.

I és cert que, d'altra banda, el Codi civil ha de tenir vocació d'estabilitat, vocació de perdurabilitat, però també ha de ser capaç de donar resposta a allò que passa a cada moment, i més si parlem d'habitatge, i més si parlem de Catalunya i si parlem d'aquests moments. És a dir, la situació des de la perspectiva de l'accés a l'habitatge és prou important i prou greu per molta part dels nostres conciutadans com perquè el Codi civil no es pugui modificar, no es pugui canviar, per acollir aquestes situacions. Perquè, i segons deia precisament ara la diputada De Rivera, si haguéssim de fer cas únicament i exclusivament de la tradició, únicament i exclusivament d'allò que ha succeït fins ara i ha estat palesat en el Codi civil fins ara, les relacions de propietat i les relacions en el mercat immobiliari seguirien sent les de l'època medieval, eh? Per tant, el Codi civil ha de tenir, també, la capacitat d'adaptar-se als temps.

De fet, deia que l'ha de tenir tant que ha de ser capaç fins i tot d'anar més enllà d'allò que avui ens proposa el Govern. De fet, nosaltres creiem que caldria aprofitar aquesta oportunitat per introduir figures que, per altra banda, s'introdueixen en la llei de mesures contra el sobreendeutament, que va ser tombada pel Congrés dels Diputats, i que efectivament tenia alguns dels components, des del punt de vista de la institucionalització d'algunes figures jurídiques, que podrien ser incorporats en aquest Codi civil.

Anant al detall del que se'ns proposa, diu l'exposició de motius d'aquesta proposta que el que pretén aquesta llei és coadjuvar a la solució del problema de l'habitatge. Evidentment, parlant de temes d'habitatge i en aquests moments, això és, efectivament, l'accés i el manteniment de l'habitatge per part de les famílies catalanes.

I tenint en compte aquest objectiu, tenint en compte aquesta intencionalitat de la llei, i a l'hora de valorar l'eficàcia d'allò que se'ns proposa, haurem d'estar d'acord tots plegats que l'eficàcia en la persecució d'aquest objectiu s'haurà de calibrar en el futur i en funció de, des del nostre punt de vista, dos grans àmbits, dos grans àmbits que tenen a veure amb l'aproximació a la qual ens apropem en aquesta llei: una, l'aproximació estrictament referida al mercat de l'habitatge, i, per tant, des d'una perspectiva econòmica, com a sector econòmic –el sector immobiliari com a sector econòmic del país–, i l'altra –la segona aproximació, la segona òptica– l'aproximació a l'habitatge des de la visió de les polítiques socials d'accés a aquest, i, per tant, més enfocat a la funció social de l'habitatge.

I des d'aquesta doble perspectiva, si agafem aquesta doble òptica, des del nostre punt de vista aquesta proposta té, evidentment, elements positius –per això el

nostre vistiplau, també, que segueixi la tramitació—, però també té alguns dubtes, que intentarem esvaïr en el procés que avui s'enceta.

És evident que avui el que se'ns proposa és consolidar noves figures jurídiques: la propietat temporal i la propietat compartida; noves figures jurídiques que el que pretenen és flexibilitzar les formes d'interactuar en el mercat. I, en aquest sentit, entenem que, efectivament, aquesta vocació de flexibilització del mercat probablement s'aconseguirà amb aquesta reforma. I ho fa des de la perspectiva d'intentar lligar, per una banda, la propietat, i per tant una certa estabilitat, i de l'altra, la flexibilitat que comporta el mercat de lloguer. I, en aquest sentit, també creiem que pot ser bona aquesta proposta per desencallar algunes iniciatives que en aquests moments estan paralitzades, promocions aturades arreu dels municipis del país, i que efectivament se'ls pot oferir una nova oportunitat, una nova possibilitat per poder-les desencallar.

Una altra lectura que en fem, i aquesta probablement més a llarg termini, és l'afavoriment a la mobilitat de les persones, eh?: l'afavoriment a la mobilitat —ho comentava el conseller—, amb la possibilitat, doncs, que, en cada moment de la vida de les persones, de les famílies i del país, es pugui optar per les decisions respecte al mercat immobiliari que siguin més favorables a la situació de cada un d'aquests moments.

I, finalment, respecte a alguns dels elements positius que voldríem destacar, dir que, efectivament, i com dèiem al principi, aquestes mesures es podrien ubicar en el terreny de l'àmbit de les segones oportunitats: segones oportunitats respecte no ja a l'accés originari en el mercat, sinó pel que fa al manteniment de l'habitatge per a molta gent que està amenaçada o que està vivint un procés de llançament hipotecari.

En aquest sentit, diríem que el que fa aquesta proposta, en el fons, és institucionalitzar i, per tant, donar seguretat jurídica a quelcom que ja passa a la realitat, a quelcom que ja passa socialment. Algunes d'aquestes solucions ja es donen —perquè, al capdavant, són pactes entre privats— en moltes d'aquestes situacions, i, per tant, el que faria aquesta proposta és institucionalitzar allò que ja s'està donant al mercat, allò que ja s'està donant socialment.

Per tant, aquests són alguns dels elements positius que en voldríem destacar. Ara bé, també voldríem dir que aquesta iniciativa per si sola no aconseguirà allò que marca com a objectiu, allò que marca en l'exposició de motius aquesta llei, que és, evidentment, solucionar tots els problemes de l'habitatge al nostre país. De fet, fins i tot diríem que, per si sola, tampoc solucionarà l'objectiu de dinamitzar el mercat. I encara més difícil, i encara més fonamental i encara més urgent que això, és, com deia, garantir la funció social de l'habitatge, que, per si sola, hi insisteixo, tampoc garantirà aquesta mesura.

Al capdavant, aquesta mesura allò que fa és crear unes figures jurídiques, unes noves figures jurídiques, que són neutres, que són neutrals, i que, per tant, serà en funció de com s'utilitzin —crec que en parlava la diputada De Rivera, també—..., al final, d'aquestes institu-

cions jurídiques que creem avui, l'èxit o el fracàs, dependrà també de l'acció executiva dels governs i les mateixes dinàmiques socials i del mercat. Per tant, la valoració l'hauréu de fer a futur, però en tot cas aquest instrument avui és neutre, avui és neutral, i, per tant, dependrà de la seva utilització, l'èxit o el fracàs.

Pel que fa precisament a aquesta avaluació, voldríem anticipar alguns dels dubtes que deia que anirem desgranant en el procés d'elaboració d'aquest projecte, perquè, com deia, intuïm que aquesta proposta no acabarà aconseguint la dinamització del mercat. Perquè, de fet, el problema del mercat, el problema a casa nostra de l'habitatge, no és un problema d'estoc, no és un problema que no hi hagin prou habitatges; de fet, hi ha més habitatges, hi han habitatges desocupats, hi han habitatges que no s'han posat a la venda, que no s'han ocupat, i per tant no és un problema —el problema de l'habitatge a Catalunya— d'estoc. Per tant, no és un problema de manca d'oferta.

I en aquest sentit aquesta reforma hi ajudarà, però no provocarà un increment de l'oferta, perquè ja n'hi ha, d'oferta. El problema ve, efectivament, de la demanda, de la demanda en dos sentits: una, en el preu de l'habitatge; i, per tant, les barreres de la demanda a accedir a aquesta oferta —a aquesta «sobreoferta», podríem dir-ho així, de l'habitatge— tenen una doble vessant: la primera, la manca de finançament, i la segona, el preu. I dubtem —dubtem— que aquesta mesura, hi insisteixo, per si sola —evidentment, hi ajudarà— pugui resoldre aquest problema: el problema de finançament no només per accedir a l'habitatge, sinó fins i tot el problema de finançament per poder fer noves promocions en el sentit del que ens proposa aquesta reforma, aquesta modificació del Codi civil.

Deia que aquest és un instrument neutre i que dependrà de l'acció de tots plegats si acaba funcionant, si acaba arrelant, si s'acaba fent tradicional —en termes del que deia la diputada De Rivera— al nostre país. De fet, el que fem és adquirir un exemple, una experiència que ja s'està produint en altres estats, en altres realitats, o la realitat, per exemple, doncs, anglosaxona. A la Gran Bretanya avui hi han uns 170.000 habitatges inscrits en la línia del que es proposa avui, i, en tot cas, en aquest àmbit, en el de la Gran Bretanya, aquests models han funcionat, també, perquè hi han hagut fortes polítiques socials d'accés a l'habitatge. Per tant, una cosa sense l'altra, evidentment, no resoldrà el problema de l'habitatge, tal com s'expressa en l'exposició de motius del projecte que ens arriba.

Per tant, nosaltres estem d'acord que segueixi aquest tràmit; estem d'acord a valorar aquesta proposta; estem d'acord, fins i tot, a proposar-hi esmenes i a proposar-hi algunes de les idees que aniran sortint en l'elaboració d'aquest projecte, idees i propostes en la línia, també, de garantir una major seguretat als consumidors, per tant, una major seguretat a les famílies que accedeixin a algun d'aquests habitatges en la fórmula que es proposa. I, en qualsevol cas, insisteixo en aquesta idea: aquesta reforma per si sola no solucionarà la situació del mercat immobiliari i, per tant, de l'habitatge a Catalunya, si no va acompanyada d'altres

polítiques d'extensió de l'habitatge de protecció oficial o del lloguer al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, secretari, bé, és un projecte de llei important, important perquè parlem d'un tema que és el dret a l'habitatge, un dret bàsic per als ciutadans, en un moment important de crisi econòmica en què estem veient com, malgrat el gran creixement que hem tingut del sector immobiliari, encara hi ha moltíssima gent que no té accés a l'habitatge, i molts dels que l'han tingut, fruit de no poder fer front als seus pagaments, veuen com també queden fora d'aquest dret a l'habitatge.

S'ha dit aquí –que jo crec que d'alguna manera, doncs, s'ha de posar de manifest–, el conseller deia que més del 80 per cent dels habitatges són de propietat. Segurament això també té molt a veure amb el fet que segurament no hem sigut –en el temps, els diferents governs– prou imaginatius per intentar incentivar altres fórmules de poder fer ús del propi habitatge, no? Per tant, tampoc és massa habitual que el 80 per cent del parc d'habitatge siguin de propietat. I segurament tampoc hem fet els deures per incentivar altres fórmules, no només de propietat sinó també d'ús, com és el tema del lloguer social, també.

Però és veritat que aquesta fórmula que avui ens porta el Govern pot ser útil per intentar avançar. Per tant, el nostre grup parlamentari ja diu que no donarem suport a les esmenes a la totalitat, i no perquè validem el projecte en la seva integritat, perquè pensem que en la via tràmit d'esmena es pot millorar substancialment, ni tampoc volem validar amb aquesta proposta la política d'habitatge que fa el Govern. Entenem que és una fórmula d'intentar avançar cap al que és la millora de l'accés als habitatges dels ciutadans.

No podem compartir algunes de les reflexions que s'han fet al voltant d'intentar defensar les esmenes a la totalitat. Bàsicament, s'ha dit, per un costat, «necessitat dels ciutadans»: la gent no està acostumada, els ciutadans no estan acostumats a rebre aquestes figures. L'altra eina que s'ha dit és «garantir als consumidors...», seguretat jurídica i tema competencial. Jo penso que, aquestes coses, moltes es poden corregir via esmenes. Per tant, no hi ha elements com per, a partir d'aquests elements, dir: «Escolta, tornem el projecte al Govern i tornem a començar de zero.» Jo penso que és molt millor corregir-lo des de la pròpia tramitació.

I, per tant, pensem que estem davant d'un projecte de llei, com he dit abans, que és millorable, que en el tràmit d'esmena, nosaltres, el nostre grup, millorarà, perquè entenem que persegueix quatre objectius: un primer és facilitar l'accés a l'habitatge, i jo crec que és

un dels grans reptes que tenim tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament. Un segon és la millora del finançament per a l'accés a l'habitatge. Un tercer és que és una feina més per facilitar la reordenació de les polítiques d'habitatge del mateix Govern. I un quart és que pot permetre dinamitzar el mateix mercat immobiliari. Per tant, aquests quatre elements sumats són una eina prou important com perquè el nostre grup entenguí que cal donar suport a la tramitació i, per tant, votar en contra de les esmenes.

També s'ha dit aquí que, d'alguna manera, el Codi civil ha de ser una eina, doncs, que ha de tenir una tendència que duri en el temps, poc modificable, no? Bé, nosaltres pensem que les normes, evidentment, totes han de perseguir aquest objectiu, però també s'han de modificar i adaptar als temps. Per tant, les normes no neixen amb vocació de permanència per sempre, sinó que també s'han de poder adaptar en el temps, i és obvi que en aquests moments estem davant d'una situació complexa, en què cal, segurament, trobar fórmules diferents, imaginatives, per intentar facilitar aquest accés a l'habitatge.

En aquesta línia, el nostre grup, com he dit abans, no donarà suport a les esmenes. I voldria destacar alguns dels elements que posen de manifest el nostre suport a la tramitació.

Primer, com molt bé han dit la resta de grups, i també el mateix conseller, perquè incorporem dues noves formes d'adquirir la propietat: la temporal i la compartida, dues formes que han de comportar, d'alguna manera, doncs, també, que a l'hora d'accedir a aquesta propietat, doncs, el mateix l'adquirent tingui també una certa facilitat a l'hora d'accedir al finançament. Crec que un dels temes que tenim avui pendents per resoldre, de l'accés a l'habitatge, és la seva eina de finançament, perquè recordem que, en aquests moments, la crisi econòmica ha comportat bàsicament un creixement urbanístic important, però sobretot un sobreendeutament de les famílies, que és el que està provocant, en aquest cas, el col·lapse no només del sistema, sinó també el gran perjudici que estan tenint les famílies a l'hora de poder fer front a les seves necessitats.

Per tant, amb aquesta eina entenem que es pot donar peu a facilitar aquest accés, i també a la millora del finançament i la reducció de l'endeutament en les famílies per poder intentar, doncs, afrontar totes les seves obligacions. Per tant, propietat temporal per un costat, com regula l'article número 1, que d'alguna manera, doncs, el propietari adquirent té el domini d'un bé durant un temps, diguéssim, estipulat i determinat, i, alhora, el propietari també té el dret de reversió d'aquesta propietat.

I l'altre element és la propietat compartida. També és una eina, d'alguna manera, important; d'alguna manera al propietari que adquireix li permet poder adquirir de forma gradual l'habitatge, amb les condicions òbviament mínimes que s'estipulin. I, per tant, també és una eina per intentar, doncs, donar aquesta facilitat.

És veritat que segurament en el text caldrà aprofundir en el tema de la garantia als consumidors, òbviament.

És veritat que caldrà aprofundir en la seguretat jurídica –és veritat. Però això es pot esmenar. Jo penso que, més enllà d'intentar traslladar, retornar el projecte al Govern perquè pugui corregir-ne aquests elements, el nostre grup creu que és important la seva tramitació, i deixar a part si tindrà recorregut o no: jo crec que fóra bo que tingués recorregut perquè se'n pogués acabar tota la tramitació. Però aquests elements que s'han posat sobre la taula per intentar, doncs, justificar-ne la totalitat, el nostre grup pensa que és millor esmenar-los, i via esmenes es pot fer.

I, per tant, és veritat que caldrà, en aquest projecte, doncs, escoltar totes les aportacions que hi puguin fer tots els grups, però també, diguéssim, els experts, des dels mateixos registradors de la propietat, registradors mercantils, els mateixos consells de collegis, per intentar, doncs, millorar tot el que fa referència al seu articulat.

També s'ha dit que no hi tenim competències. El mateix Estatut a l'article 129 ens diu que tenim competències per legislar sobre aquesta matèria. Per tant, més enllà d'un tema de competències, penso que hi ha d'haver un tema de voluntat política.

I, per tant, jo ja, deixant..., com he començat al principi, crec que estem davant d'un tema important, un tema que ha d'intentar aprofundir a trobar eines imaginatives diferents, segurament diferents de les que hem tingut fins ara a sobre la taula, perquè potser la necessitat era diferent; intentar trobar eines perquè el ciutadà pugui tenir una altra porta d'accés a l'habitatge, en aquest cas dues portes diferents: titularitat compartida, titularitat, d'alguna manera, en forma temporal.

I per això el nostre grup votarà en contra de l'esmena a la totalitat i farà suport al Govern per tramitar aquest projecte, amb el benentès –amb el benentès– que hi farem esmenes per garantir, bàsicament, la seguretat del consumidor, bàsicament la seguretat jurídica dels operants, i sobretot que realment aquestes dues noves eines tinguin l'objectiu que crec que el Govern té, i que en aquest cas el Grup Socialista comparteix, que és facilitar l'accés a l'habitatge a aquells ciutadans que en aquest moment ho estan passant molt malament.

Per tant, moltes gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Bona tarda, senyores i senyors diputats, conseller. El Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no donarem suport a les esmenes a la totalitat. Estem d'acord que es tramiti aquesta modificació del Codi civil, certament, des d'una perspectiva d'un cert escepticisme del que podem aconseguir amb aquesta figura.

I m'explicaré. D'entrada, ja ens ha agradat que sigui el conseller de Justícia el que ho hagi presentat, malgrat que donem les gràcies, i és evident que ha de ser-hi, al conseller de Territori i Sostenibilitat, i saludar al secretari de l'Habitatge. Creiem que ens circumscrivim més en la incorporació al Codi civil d'una nova figura certament aliena a la nostra tradició jurídica, que ve del dret anglosaxó, tot aquest tema d'altres formes de propietat, que aquí a Espanya es va introduir amb allò de les propietats compartides –que, per cert, no va tenir gaire èxit i que va ser font de molt de conflicte–, però no hi som pas contraris: nosaltres mateixos, quan en vam tenir l'ocasió, en la Llei del dret a l'habitatge vàrem contemplar aquestes possibilitats d'altres formes d'accedir a la propietat.

Per cert, i això també cal dir-ho, no n'han desenvolupat altres que també necessiten suport, i fins i tot han tingut ja un cert recorregut, com és la masoveria urbana, com és la cessió cooperativa, que tenen potser més contingut social i que s'acosten més a les necessitats de l'habitatge. I en aquest sentit nosaltres volem saludar i agrair l'informe que ha fet el Consell Nacional de la Joventut sobre models alternatius d'accés i tinença a l'habitatge, que és molt útil per analitzar aquestes figures.

Per tant, d'acord en el fet que en el Codi civil es desenvolupi aquesta figura, aquestes figures que es contemplen. És una innovació. No creiem gaire, almenys durant un cert temps, que tinguin gaire acollida entre la nostra societat, perquè la nostra societat en aquest moment no té un problema de com accedir a la propietat de l'habitatge, sinó que té un problema, primer, de no perdre l'habitatge, i després, d'accedir a un habitatge amb lloguer social. Aquest és el gran tema. I això no pot fer tapar..., i, amb aquest projecte de llei, dir: «Ja assolim aquests objectius.»

D'altra part, estem d'acord que l'aplicació d'aquesta figura requerirà, evidentment, molta protecció al consumidor. Però vull recordar a la cambra i als diputats que estem tots en un grup, en què suposo que ens entenem, i que ens comuniquem, que en aquests mateixos moments estem treballant la ponència dels drets dels consumidors i usuaris en matèria, precisament, d'habitatge. Per tant, quina bona oportunitat, ja que no s'ha acabat encara la ponència: moltes prevencions que s'han assenyalat aquí, i que són certes –la informació prèvia, el dret a la renúncia; en fi, tot això–, són més pròpies del Codi de consum que no pas del Codi civil, i, per tant, allà és on s'hauran de contemplar.

Mmm... Estava a punt de dir: «Ens ha fet gràcia»; home, amb una certa ironia, conseller. Vostè diu: «Això ens ha d'ajudar, en definitiva, a permetre que es pugui mantenir un parc d'habitatge social.» Conseller..., ara no hi és el conseller Santi Vila perquè està en altres ocupacions, no?, però és que vull recordar que és el seu mateix Govern el que ha tret el caràcter permanent dels habitatges de protecció oficial que ja teníem en la Llei del dret a l'habitatge. Era molt més fàcil. Perquè, a més a més, en ares de la iniciativa privada, són els mateixos particulars els que es transmeten els habitatges de protecció oficial, sempre amb protecció oficial, i sempre amb preu taxat. Per tant, no cal que

inventem aquestes figures, o, en tot cas, no són imprescindibles, però llavors hauríem de ser coherents i no haver suprimit la permanència de la qualificació d'habitatge de protecció oficial ni, sobretot, la zonificació urbana –zonificació urbana– en què, en determinats sectors, en determinades zones, el producte propi a fer-hi sigui habitatge de protecció oficial amb preu limitat, que és aquesta la mare dels ous. Per tant, per una part desvestim un sant i, per l'altra, en vestim un altre; una certa coherència, en aquest tema.

Deia que, a més –ho diu en el projecte de llei–, això ha d'ajudar a resoldre aquests problemes. Miri, aquests problemes no s'arreglen, ni aquestes figures podran tenir el seu desenvolupament ni la seva eficiència dintre del poc que puguin tenir, si no fem el que diu el Pacte nacional per a l'habitatge, que l'acaben de posar –s'acaba de publicar– ara per al 2016, on s'han de preveure mesures per facilitar aquest encaix, que generin un sistema públic que doni empenta a l'aplicació d'aquests temes amb les ajudes corresponents, amb la informació, amb la promoció, etcètera. El que calen són polítiques públiques en aquest àmbit –i després m'hi referiré, esgotaré els últims minuts respecte a això–, perquè, ja que parlem d'habitatge, ho torno a dir, siguem coherents; és a dir, no establím figures dient que això ens ha d'ajudar a resoldre un problema quan estem desvestint el sant i no estem fent el que es demana, que és que hi hagi tot un programa d'activitat amb la Secretaria d'Habitatge i amb el desplegament del Pla per al dret a l'habitatge, que no s'està veient per enlloc, i ara em referiré a les múltiples resolucions que hem aprovat per aquí.

Dubtem –aquí s'ha dit– que aquest sistema agradi gaire a les entitats financeres, perquè hipoteques com les que aquí es contemplen ja li asseguro jo que no se'n donarà ni una, perquè una hipoteca temporal, una hipoteca parcial, una hipoteca..., res. A part que ja la hipoteca s'ha acabat com a forma de finançament de l'habitatge –la hipoteca s'ha acabat com a forma de finançament en l'habitatge, en aquest país. Per tant, en tot cas, no sabem quin recorregut pot tenir.

Pot tenir-lo, és cert –i amb la seva intervenció ho he deduït; no està malament–, com a instrument dels promotors públics –dels promotors públics– per aproximar-se a les necessitats d'habitatge. Però creiem que és molt més simple fer el parc social de l'habitatge de lloguer i tenir habitatges de protecció oficial públics, amb sistema de lloguer garantit, social o amb preu limitat. No necessitem acollir-nos a tot això per fer-ho. Però, ho repeteixo, res a dir que es pugui desenvolupar aquesta figura més en l'àmbit del Codi civil. A més, també es diu –i no s'ha dit gaire, aquí–: «Aquestes figures també estan contemplades per als béns mobles i per a altres tipus de transaccions», és a dir, té una visió més civilista de dret de propietat, que no parc per a l'habitatge.

Ho dic simplement perquè, de cara a l'opinió pública, i coneixent especialment el triomfalisme del conseller Vila..., que em sap greu, perquè pensava: «Home, avui els tinc a tots dos», doncs, això li ho volia dir, no? El conseller Vila és molt donat a donar grans notícies fabuloses que arreglaran els problemes.

Però, la veritat sigui dita, és que a Catalunya continuem tenint el 21 per cent de les execucions hipotecàries de l'Estat, que en tenim 3.993, de les quals 3.100 corresponen a «vivendes» on vivien famílies; que en aquest moment el problema més greu és el desnonament de les famílies que no poden pagar no ja la hipoteca, sinó el lloguer, i que no tenen solució. I que, després de tres anys d'anunciar la dotació dels habitatges de lloguer social, en aquest moment el cert és que al setembre del 2014 es disposen de 1.230 habitatges de lloguer social com a resultat dels convenis amb Catalunya Caixa, Bankia i Sareb, i que, per exemple, durant els set mesos de 2014 la Mesa d'Emergències Econòmiques i Socials i el Consorci de l'Habitatge de Barcelona, amb l'ajuntament, sols han adjudicat 173 habitatges, amb un reglament per accedir a aquests habitatges socials fet o amb els peus o amb mala intenció, i que s'està plantejant urgentment a Barcelona que es canviï, perquè no hi ha manera que les famílies en situació d'emergència social puguin accedir a aquests habitatges –173 només en el cas del consorci de Barcelona i, ho repeteixo, amb una normativa, amb un reglament impossible de complir.

I aquest Parlament aprovava al desembre del 2013 que calia que el departament ens presentés l'informe relatiu a la població mal allotjada de Catalunya –desembre de 2013, secretari–; octubre del 2014: encara l'estem esperant. O que adequés els canvis legislatius necessaris, aquí sí, per assegurar el sistema de reserves per a habitatges de protecció oficial, i estem aquí... O que al cap de sis mesos –vol dir al juny del 2014– haviem de disposar de la normativa per fomentar el lloguer d'habitatges buits de titularitat d'entitats bancàries i de mesures com la redacció del reglament –se'n recorda, secretari?– de desplegament del règim jurídic d'habitatges de protecció oficial: continuem esperant. Continuem esperant, però era desembre del 2013.

I en l'última resolució del Parlament de Catalunya d'impuls, del debat de política general, diem que instem –i aprovat pel Ple amb els seus vots– que concretin i formalitzin el fons social d'habitatge de Catalunya, en el qual, a més dels 1.230 habitatges..., i està aprovat pel Parlament, que no em digui el senyor Sala que en tinc males dades, perquè vostès mateixos ho van aprovar. O que assegurem el parc d'habitatge social públic adequat a les necessitats actuals i futures necessitats de l'habitatge. O que presentem el pla territorial sectorial de l'habitatge. O que refem les mesures d'emergència social, que no hi ha manera que funcionin, que no estan solucionant la problemàtica, que el nombre d'habitatges donats... Hi és, aquesta problemàtica; per tant, hem de descentralitzar, fer un règim de funcionament més àgil en les valoracions de les emergències socials, desplegar el marc normatiu que permeti que els ajuntaments puguin actuar. Habitatge, habitatge, habitatge.

Per tant, una cosa és el Codi civil –benvingut sigui, doncs, un desplegament anglosaxó, perquè ens hem d'europeïtzar i hem d'anar confluint, les diferents formes jurídiques–, però que això no serveixi per tancar la problemàtica real, que és que tenim cada cop més gent que no pot pagar ni un lloguer, que el parc d'habitat-

ges del Fons Social d'Habitatge encara està esperant constituir-se i que necessitem desenvolupar figures d'accés al dret a l'habitatge, no al dret a la propietat de l'habitatge.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres sobre aquest projecte de modificació o d'incorporació d'aquestes dos figures al Codi civil. Nosaltres ens abstindrem en la votació de les esmenes, i intentarem explicar-ne el perquè.

Perquè sí que és cert que, d'inici, ens van resultar interessants, no?, aquestes dos figures de propietat intermèdies, que ens situaven a meitat de camí entre el lloguer i la propietat, i d'alguna manera, enteníem, doncs, que trencaven amb el tabú que suposa ara mateix el qüestionament de la propietat privada –això ara mateix és un tabú en la nostra societat. Es feia una mica, abans, per a introduir aquestes figures de propietat intermèdies, però des del nostre punt de vista s'ha resolt malament i des del nostre punt de vista s'ha equivocat o s'ha errat en els beneficiaris, i per això no donarem suport al projecte de llei o, en tot cas, ens abstenim en la votació a la totalitat, entenent que s'ha de fer un altre plantejament sobre aquestes figures intermèdies si realment volen aconseguir una de les finalitats que el Govern entenia que havia de complir, que finalment era assegurar o garantir l'accés a l'habitatge a moltes famílies que no poden accedir-hi ara.

Dèiem que..., s'ha dit, jo no entraré a explicar què suposen jurídicament aquestes figures, perquè s'ha explicat. També s'ha dit que estan basades en un model anglès, un model anglès que s'ha mal copiat o que, en tot cas, s'ha mal transposat, ja que allà, doncs, existeix un lligam clar entre les propietats compartides i l'obligació que tenen les entitats socials per a garantir, precisament, que les persones que tenen dificultats d'accés a l'habitatge puguin accedir-hi mitjançant aquesta via; per tant, aquesta propietat compartida en el model anglès està lligada a la finalitat social de les entitats de cara a garantir l'accés a l'habitatge.

I finalment dèiem que ens resultaven interessants perquè per nosaltres trencaven amb aquesta màxima del ministre d'Habitatge, ministre de «vivenda» franquista, que deia que volien «un país de propietaris i no de proletaris». Enteníem, per tant, doncs, que podia, d'alguna manera, arribar a qüestionar, no?, el que ha passat fins ara en el mercat immobiliari: el virus de l'especulació, la farsa de les hipoteques i, finalment, com s'ha inflat aquest model econòmic, que és totalment fictici.

Però no ha estat així. No ha estat així i, tot i que el Govern diu que un dels principals objectius serà garantir o facilitar l'accés a l'habitatge a aquelles famílies que deien..., aquelles famílies que no poden hipotecar-se amb 150.000 euros o 200.000 sí que poden tirar endavant amb una hipoteca de 40.000. Es deia que el segon objectiu, precisament, era dinamitzar l'estoc dels pisos buits, tant privats com públics, que existeixen. Un tercer objectiu era resoldre la via dels impagaments, les hipoteques, també el tema o la xacra dels desnonaments.

I finalment, si llegim entre línies tot el projecte, va destil·lant-se el que nosaltres ja intuïem, que era deixar en un segon terme, doncs, finalment, l'emergència habitacional, l'obligació de resoldre amb polítiques públiques i també amb modificacions legals el problema de l'habitatge, i seguir beneficiant els que se n'han beneficiat en tot aquest camí: els mateixos de sempre, sospitosos habituals; per tant, els bancs són els que acaben sent intermediaris de totes aquestes figures de la propietat compartida. Per què? I es deia abans que aquestes figures eren «eines neutres», no?, que finalment això dependria de com s'aplicava. Doncs, no, no és cert: no és cert perquè aquestes dos figures intermèdies obliguen, per a reduir la quota, a passar mitjançant una hipoteca bancària, és a dir, els bancs han de ser intermediaris sí o sí en aquestes dos figures intermèdies, amb la qual cosa s'obre un nou mercat per als bancs, que són aquestes figures intermèdies. A part d'obrir-los nous mercats, se'ls facilita la supervivència i se'ls treu aquest estoc que tenen i del qual ara mateix no es poden desfer.

Afirmem, per tant, que afavoreixen bàsicament els bancs, perquè, entre altres coses, no s'hi ha volgut, tampoc, introduir la figura de les cooperatives de cessió d'ús, que ja estan donant bons resultats a altres països, com és l'experiència Andel a Dinamarca –més de vint anys que està en marxa–, i perquè dèiem..., o ho podem resumir en quatre reflexions recordatori que entenem que centren molt bé, doncs, el debat.

La primera és que, a hores d'ara, els bancs disposen en tot l'Estat espanyol d'1 milió d'habitatges buits, ja siguin propis o traspassats a la Sareb. D'aquests, cent mil estan al Principat de Catalunya, un volum que per nosaltres és insultant atesa la situació que existeix ara mateix d'emergència habitacional. Per tant, doncs, com a mínim enteníem que s'havia de prendre alguna mesura en aquest sentit, i no suposar, donar més quotes de venda als bancs.

La segona és que aquí teníem una valuosa eina per a lluitar precisament contra aquest conflicte que suposa que hi hagin pisos buits i cases sense gent, que era, doncs, la possibilitat d'expropiació de l'usdefruit dels habitatges si no s'estava complint la funció social de la propietat; entre altres coses, un article que es derogava pel Govern de Convergència i Unió –entre altres coses, ja apuntant quins eren els seus objectius.

La tercera és que els bancs, com sempre, guanyen les partides, tenen un poder aclaparador. La prova està en l'última modificació de la Llei d'arrendaments urbans, on han aconseguit, de nou, introduir més volatilitat

sobre els inquilins; han aconseguit, de nou, doncs, reduir la durada màxima dels contractes, i introduir-hi, com sempre, mesures a la seua conveniència.

Per últim, doncs, que tenim un parc d'habitatges públics que és irrisori: trenta mil unitats, no arriba a representar un 1 per cent del parc total d'habitatges, que contrasta, doncs, amb una xifra: la mitjana dels països europeus és del 17 per cent.

Per tot això que he estat explicant, és a dir, perquè, des del nostre punt de vista, tot i que les propietats compartides poden ser una bona experiència com a tal..., entenem que no s'ha resolt bé, entenem que ha posat per davant els beneficis bancaris i l'obertura del mercat bancari a unes noves hipoteques, que en cap cas entenem que siguin la solució al problema habitacional.

I entenem que..., si tot això sembla que tirarà endavant, perquè ja així s'hi ha mostrat la majoria parlamentària, repensin-se com s'usaran aquestes figures: sobretot, que incloguin altres figures orientades també a la cessió d'ús i també al lloguer, i que, d'alguna manera, deixin enrere models que ens han situat en el moment en el qual estem.

Per nosaltres la solució també passa, doncs, perquè –ho hem dit sempre, eh?, però hi tornem a insistir– part del parc públic de propietat passi a ser lloguer social; passa per obligar els bancs que els habitatges buits que tenen es destinin a lloguer social de manera a més a més obligatòria, i justa, vol dir amb unes rendes no superiors als cent cinquanta euros; vol dir que s'han de destinar ajuts a lloguer de les famílies; vol dir, doncs, que s'ha de promoure i donar suport clarament al lloguer cooperatiu com una de les mesures més fàcilment assimilables per aquestes famílies, que realment no és que no puguin hipotecar-se amb 150.000 euros, és que tampoc poden fer-ho amb 40.000, i segurament tampoc poden fer-ho amb 20.000, no només perquè els bancs no els els prestaran, sinó perquè realment no poden quasi ni garantir la seua subsistència.

I, finalment, entenem que la política dels poders públics ha d'anar a garantir un dret real que és el dret a l'habitatge, i que ha de fer-ho amb un parc públic d'habitatges en el qual tots i totes puguem tenir una oportunitat no només de comprar, no només de propietat, sinó també de lloguer.

Per tant, si tira endavant aquest projecte, nosaltres entenem que s'hi han de fer moltes rectificacions, perquè finalment ens temem que els que ens han situat en el moment en el qual estem mitjançant les hipoteques estafar seguiran guanyant-hi, també, amb aquestes propietats compartides, i que els que vam perdre en tota aquella operació, hi seguirem perdent, també.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, companys, secretari de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, director general de Dret i Entitats Jurídiques, en primer lloc, des del nostre grup parlamentari felicitar el Govern per aquesta coordinació en l'actuació, per haver sigut sensibles a una realitat social que ens apressa a tots com és la dificultat de la gent per poder fer realitat el que és un dret fonamental, que és l'accés a una «vivenda» digna, i no només l'accés, sinó romandre en una «vivenda» digna.

Creiem que aquest és un tema que és molt sensible, que no només comporta un gran volum econòmic per a entitats financeres i per al sector immobiliari, sinó que a tots com a ciutadans ens interpella i, per descomptat, al grup parlamentari que tinc l'honor de representar, que dóna suport al Govern en aquesta legislatura, i com només podria ser..., i, a més, més en aquestes circumstàncies i en aquesta proposta que ens aporten avui.

És evident que la introducció de dos figures noves legislatives en el Codi civil, que són la propietat temporal i la propietat compartida, no solucionarà el problema del tot. Però facilita?, millora?, ajuda? Sí, claríssim –claríssim. Per què? Doncs, perquè en els llocs on tenim focalitzats els problemes, que és en la dificultat que tenen les famílies per al finançament, en la dificultat que tenen les famílies per poder retornar els crèdits, aquí es facilita... Per què? Perquè s'introdueixen unes figures jurídiques noves que...

El Codi civil català i el dret civil català, si és bo, i ho ha sigut i ho continuarà sent, és per aquesta capacitat per adaptar-se als nous temps. Que ha de copiar d'unes altres legislacions, de les quals normalment no hem begut, perquè no forma part de la tradició romànica, com el Codi civil francès? No importa. Aquest és el gran avantatge dels catalans: que ens sabem adaptar a les noves necessitats i anem a buscar el que és millor per als nostres ciutadans. En el Regne Unit ha funcionat? Sí. Doncs, i per què no ha de funcionar aquí? També al Regne Unit, ja que ha fet el símil el PP amb el procés –jo no el voldria fer–, han funcionat unes altres coses que aquí, per estar tancats, no funcionen. Doncs, en el tema de la propietat temporal i de la propietat compartida, més del mateix.

Agrair al Partit Socialista i a Esquerra Republicana que ho vegin d'aquesta manera. Hi compartim que tot és millorable; seguint el Departament de Justícia i, per descomptat, el Departament de Territori i Sostenibilitat, estem oberts a totes les millores que aquests grups, i qualsevol altre, ens puguin aportar en la fase de tràmit, i així encara avançarem molt més.

Per què estic tan convençuda i recomano des d'aquí aquestes fórmules noves? Tant de bo el poguéssim tenir aprovat ara mateix, perquè això facilitaria que moltes famílies que avui estan desnonades, que avui han d'acudir a lloguers socials –que aquest Govern, dit sigui de pas, és el de la comunitat autònoma que més fons aporta a programes socials; ja que s'ha dit que no fa res, doncs, que quedi clar que no és així– moltes famílies que es troben en aquesta situació, que

han estat pagant una hipoteca i que es veuen en el carrer, i que, potser perquè han tingut un bon advocat o perquè l'Ofideute, que està fent una bona feina de mediació, ha aconseguit una negociació amb l'entitat financera, poden continuar en el seu pis, però ja perdut tot..., a partir d'aquesta nova regulació no passarà així.

Com que la propietat temporal i la propietat compartida des d'un terme jurídic podrien escapar-se molt a la població, que no entén de termes jurídics i *leguleyos*, del que vol dir, els posaré uns quants exemples perquè vegin la bondat d'aquesta modificació.

A qui pot beneficiar aquesta reforma? Per exemple, propietaris d'habitatges que no poden pagar la totalitat de la hipoteca pendent però que poden pagar-ne una part. Podien pagar-ne una part, però, per les circumstàncies que siguin, s'han quedat ofegats econòmicament i no poden tirar cap endavant, i es veuen en el carrer, perquè han estat desnonats, o perquè els desnonaran o pel que sigui. Doncs, a través de la fórmula de la propietat compartida, poden arribar a un conveni perfectament vàlid pel qual, d'acord amb les seves disponibilitats econòmiques, conserven la propietat del que han pagat, no han de fer *datio in solutum*, no han d'entregar el seu pis a canvi, i poden continuar vivint en la seva «vivenda», pagant un lloguer que s'adequarà a les seves possibilitats econòmiques, i més endavant podran acabar d'adquirir la propietat si les seves condicions econòmiques milloren.

És bo? Sí. Soluciona el problema de l'habitatge per sempre més i per a tothom? No, però moltes famílies es troben en aquesta situació. Els ajuda? Sí. Doncs, Convergència i Unió i aquest Govern estan per aquesta mesura.

Un altre exemple: donar sortida a estocs d'habitatge, sobretot en zones on hi ha molta demanda però els preus s'han disparat moltíssim. Doncs, amb propietat temporal això és perfectament possible. El cas que més passa en l'actualitat: parelles amb pocs recursos, cap als dos mil euros entre tots dos, que tenen estabilitat econòmica, que tenen una feina contínua, que volen viure junts, que volen accedir a un habitatge i que dubten de si agafar un lloguer, perquè la llei del Codi civil espanyol ens obliga a tres anys. Als de tres anys no saben si podran continuar en aquelles condicions, necessiten una estabilitat per a la seva família. Doncs, aquest és un bon sistema, perquè, per les possibilitats que tenen, poden accedir a una propietat d'aquest tipus, que podran anar pagant en funció del que disposen per arribar a ser propietaris un dia, a compte seu.

Perquè el lloguer no ha funcionat a Catalunya perquè no tenim aquesta mentalitat, perquè tenim una mentalitat instal·lada de dècades i dècades que el que paga per a un altre està pagant per a no ningú, i que en realitat estàs tirant els diners. Amb aquesta mentalitat, als catalans tradicionalment ens ha agradat tenir la propietat, i aquells diners que paguem avui patrimonialitzar-los i col·locar-los en els nostres actius. Doncs, a aquesta parella de dos mil euros, que són molts, per desgràcia, també se'ls dona una solució, una estabilitat, la possibilitat de tenir una vida estable en un lloc

que, mentre ells vulguin, podran continuar conservant.

Perquè la propietat temporal, que al mateix temps es pot fer coincidir, també, amb la propietat compartida –mireu si som flexibles– el que permet és això: durant un temps tu tens la propietat. Parelles que, per necessitats de feina, de fora de Catalunya –molts, també està passant–, volen, perquè la seva empresa és una multinacional i té la seu local aquí, estar a Catalunya, i diuen: «–Oh, i allà què faré, jo, a Barcelona? Compró un pis, compro una casa? –No, propietat temporal! Quant temps hi serà aquesta empresa? Per quant temps tens el contracte?» Mínim sis anys, diu –bé, mínim sis i màxim noranta-nou. Doncs, durant aquest temps jo compro. Durant aquest temps jo sóc propietari absolut; fins i tot, si em moro, heretaran, els meus hereus, màxim..., només la condició temporal, perquè quan haurà acabat aquest temps tornarà al propietari. Doncs, aquesta parella de fora de Catalunya que vol venir a viure aquí ho pot fer així.

Una parella del Pirineu de Lleida, que necessita tirar cap endavant amb els seus fills a Barcelona i no pot pagar les residències ni els desplaçaments però que té feina, o que la pot tenir a Barcelona: compra un pis pel temps aquest. Cap problema. Quan s'acaba, se'l ven i ja està.

Un senyor gran, o una persona que rep una herència, una herència que ve dels pares, quan encara es podia tenir patrimoni, però es rep un pis en males condicions i no es disposa de diners per poder-lo arreglar. Què pot fer aquesta persona? Té un gravamen: en lloc de tenir un benefici amb l'herència té una càrrega. Diu: «Ei, jo amb propietat també temporal cedeixo aquest pis, m'hi faran les obres a compte del lloguer i jo el recuperaré perquè pugui continuar en la línia de la meva família, perquè vull que ho tingui el meu fill més endavant, per si no té una altra possibilitat.» És dolent, això? Soluciona el problema de l'habitatge de Catalunya globalment? No. Però hi ajuda? I tant.

Més casos –perquè així, eh?, de casos– que es poden solucionar amb la propietat temporal i amb la propietat compartida: els avis. Els avis són un problema molt gran, perquè tenen unes pensions molt petites. Hi han molts avis que necessiten diners. Pot ser que en necessitin una quantitat temporal –propietat compartida– o pot ser que en necessitin una quantitat gran, perquè necessiten diners per a despeses mèdiques, perquè no tenen fills que se'n puguin fer càrrec, pel que sigui, però que també necessitin una quantitat mensual que completi la seva reduïda pensió. Aquesta figura és perfecta –és perfecta–, perquè aquest avi que té un pis –vindríem a utilitzar el que abans es deia «hipoteca inversa»– també el pot utilitzar.

Què passa?, que en el dret civil català no existia? Doncs, en el dret civil català, de l'època dels romans o de l'època de Duran i Bas, no existien els problemes que té la societat moderna avui, no hi havien aquests problemes, però la capacitat de trobar solucions és el que es requereix i el que la gent demana d'un bon govern, i això és el que crec que tenim a Catalunya en aquest

moment: un bon govern que quan té problemes hi busca solucions.

Necessitem bons grups polítics que vulguin donar suport a l'acció d'un bon govern, i en aquest sentit crec que estan la majoria d'aquesta cambra. Evidentment, no m'ha estranyat l'esmena que hi han presentat des del PP, quan diu «menos derechos»; diu: «Una idea fuerza: menos derechos con más dinero.» Bé, jo crec que això se li gira en contra, perquè és al contrari, pel que he explicat: són molts més drets per menys diners, perquè resulta molt més barat per a tots, inclús per a les entitats financeres i per als promotors, que els dona una garantia de poder cobrar. I que ens digui el PP «menos derechos por más dinero» és que em fa riure, perquè jo el que li dic al PP és que ells el que volen per als catalans és *menos derechos y más dinero* però dels catalans, perquè, cap aquí, *menos dinero* sempre.

Per tant, crec que aquesta és una bona llei. Crec que ha quedat prou ben explicat; si no, jo em presto per explicar-ne els detalls que no hagi sabut explicar prou bé en aquest moment. (*Remor de veus.*) Estem oberts a qualsevol millora. El Codi civil és l'eina més adequada; el fet que sigui un codi civil és precisament el que hi dona la seva força i el seu vigor.

I només puc dir que enhorabona al Govern i cap endavant. (*Remor de veus.*)

(Pausa llarga. Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santamaría?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, gracias, presidenta. Por alusiones y contradicciones.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Señora Ribera, le pone usted mucho énfasis, mucha vehemencia, mucho vigor. Pero, ¿sabe lo que pasa? Que usted, cuando ofrece estas soluciones, se olvida de que se puede alimentar el fraude. Y ¿sabe lo que pienso? Que como ustedes chapotean en el fraude, sobre todo en el fraude fiscal, es por lo que no tienen miedo de esto. Pero yo le digo una cosa: esta legislación que proponen puede provocarlo, puede alimentarlo.

Y usted, ya digo, como está inmunizada con relación a esta cuestión, pues ya veo que hace caso omiso de mis indicaciones. Pero le recomiendo que tenga en cuenta esta circunstancia, como digo, a pesar de ese empeño y de ese afán por intentar convencer. Y ya le digo: con este grupo no funciona.

La presidenta

Passarem a la... (*Elena Ribera i Garijo demana per parlar.*) Senyora Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Per al·lusions, trenta segons.

Elena Ribera i Garijo

...per al·lusions –sí, clar. A veure, aquí Convergència i Unió i aquesta diputada, que té l'altíssim honor de representar-la, no «chapotean en el fraude» ni hi *chapotearán* mai. Aquestes al·lusions només fan que embrutar la boca de qui les pronuncia. (*Remor de veus.*)

Dit això, perquè en realitat crec que el que interessa a la població catalana és què estem fent per a ells, i en positiu, i com aquesta legislació els ajuda, per a la seva tranquil·litat, si algun dubte han engendrat les paraules del diputat, no en aquest aspecte, que era tan lleig que hi passo, sinó en l'aspecte dels consumidors, que es quedin ben tranquils, que el projecte ha passat per totes les entitats, que hi han fet les seves al·legacions; el Codi de consum els és perfectament viable.

Només recordar-li al diputat del PP que m'agradaria que no fes bones les paraules que li ha dit el conseller d'Economia aquest dematí, i que, si vol ajudar de veritat els catalans i Catalunya, demani que les clàusules abusives que s'apliquen en les execucions hipotecàries siguin retirades de la Llei hipotecària. (*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Passem a la votació, i votarem conjuntament les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei han estat rebutjades per 28 vots a favor, 100 en contra i 3 abstencions, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Informe

de la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 260-00002/10)

Anunciar-los que, atès que el Grup Parlamentari Socialista ha retirat el punt 7 de l'ordre del dia, els proposo l'alteració de l'ordre del dia de tal manera que el debat del punt 10, referent a l'informe de la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica, es pugui substanciar a continuació.

Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda modificada aquesta alteració de l'ordre del dia.

I passem al debat i votació de l'informe de la comissió d'estudi. D'acord amb l'article 57.3 del Reglament del Parlament, la comissió d'estudi esmentada va elaborar un informe i unes conclusions que han estat publicades en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. En primer lloc, procedirem a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre l'informe i les conclusions, per un temps màxim de deu minuts.

Comença el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Demano als diputats i diputades que vulguin sortir de l'hemicicle que ho facin amb agilitat. (*Pausa.*)

Senyor diputat, ja pot iniciar la seva intervenció.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades. En tot cas, deixi'm començar l'exposició sobre aquest informe de conclusions donant les gràcies: donant les gràcies, sobretot, a persones que avui no han pogut ser aquí, però a tota la gent del territori, els de les plataformes, ajuntaments que van fer possible, en el seu moment, doncs, posar sobre la taula una qüestió que estava preocupant, una qüestió que afectava clarament el territori, i que la mobilització popular, la mobilització institucional dels ajuntaments, com en tantes altres ocasions, va fer possible que se n'agafés consciència més a nivell nacional i que, per tant, a partir d'aquí, hi hagués un tractament, hi hagués un estudi específic sobre aquesta qüestió. Per tant, vagi per endavant, l'agraïment a totes aquestes plataformes i aquesta gent que ha fet tota aquesta tasca.

Aquest procés ha anat succeint-se de manera, hi insisteixo..., vam començar d'una manera, segurament, dolenta. Vam començar amb molta opacitat: s'explicava que hi havien unes sol·licituds d'uns permisos, ningú sabia exactament què passava amb aquests permisos i, en tot cas, sí que va aparèixer que hi havia hagut algunes empreses que havien sol·licitat un seguit de permisos per fer prospeccions per intentar trobar o per si era possible l'existència de gas al país a través de l'anomenada «fórmula del *fracking*», una fórmula que, en tot cas, és una fórmula experimentada, bàsicament, als Estats Units, i és una fórmula molt beneficiosa inicialment, que permet una explotació molt ràpida de segons quins recursos, però que ens semblava que el país no hi estava preparat i que l'agressivitat que comportava sobre el territori no la feia una tècnica adequada per al país.

Hi insisteixo: aquí vam començar amb l'aparició d'algunes sol·licituds, alguns ajuntaments van començar a mobilitzar-se, la ciutadania també va començar a mobilitzar-se, i, en definitiva, tretze consells comarcals i més de cent cinquanta municipis es van posicionar contra aquesta tècnica tan agressiva. Això és el que va anar portant una certa mobilització popular, que va

acabar, també, en el fet que el mateix Govern demanés un informe, sol·licités un informe, del qual s'extreien un seguit de conclusions que anaven en la línia de determinar que en el país la possible existència de gas era en quantitats molt ínfimes i que, per tant, diguem-ne, no hi havia cap tipus de suport o que no era recomanable des d'aquest punt de vista.

Això, aquest informe elaborat pel Govern, va situar, doncs, molta tranquil·litat ja en el territori, però, inclús així, ens va semblar que era necessari aprovar la creació d'aquesta comissió i que, finalment, aquesta comissió elaborés un seguit de conclusions. Jo penso que ens en podem felicitar: hem elaborat un seguit de conclusions a partir de les aportacions de tots els grups parlamentaris. Ens sembla que serà una aprovació molt majoritària perquè hi ha hagut voluntat per part de tots els grups participants d'integrar-hi el màxim de les aportacions de cadascun dels grups, i, per tant, també voldria donar les gràcies al president de la comissió, el senyor Guinó, que va fer els esforços, també, perquè poguéssim arribar a aquest seguit de conclusions per anar, en aquest punt, conjuntament.

A nosaltres ens sembla que el model energètic que ha de seguir el país no va en la línia de més combustibles fòssils, sinó que el que hem de potenciar són les energies renovables, hem d'aconseguir anar a un model, diguem-ne, d'una altra tipologia d'energies que siguin menys consumistes del territori i que, en tot cas, siguin molt més apropiades per a la realitat actual que tenim, i perquè la tècnica, avui en dia, ens permet el desenvolupament d'aquestes tècniques d'extracció d'energia.

Pensem que el model..., hi insistim: tot i que s'està utilitzant als Estats Units, en un procés de regressió i amb alguns problemes a causa de les contaminacions –hi ha hagut algun incident que ha acabat provocant certes contaminacions–, ens sembla que aquest no és el model a seguir. Simplement, dades, eh?: en el cas del *fracking*, la taxa de retorn energètic és d'entre 2 i 5, mentre que en l'energia eòlica la taxa de retorn està al 18. Per tant, ja veiem quina compensació, i ja veiem de quina manera això fa que aquesta tècnica no sigui gens recomanable.

Hi insistim, ens sembla que la tècnica del *fracking* és una tècnica devastadora i depredadora del territori per diverses qüestions: una, les afectacions que pot tenir sobre la salut. Pensem que la tècnica del *fracking* consisteix, bàsicament, a injectar un seguit de productes, a través d'aigua a pressió –amb cent quaranta productes, aproximadament; són els que s'introdueixen a través d'aquesta barreja de productes–, que fan rebentar la roca.

En definitiva, primer hi ha una afectació sobre la salut, no sabem exactament el que hi ha. Després, és evident que hi ha una possibilitat de contaminació dels aquífers, això és el que ha acabat passant en algun incident als Estats Units, i que, per tant... També hi ha un element que és evident: la despesa d'aigua és excessiva per la compensació que es pugui obtenir amb aquest gas, i evidentment en aquest país no estem massa so-

brats d'aigua com per anar-la destinant a aquestes activitats.

Un altre dels elements que nosaltres veiem que pot ser complicat és el tema de la gestió de residus. No hi havia, en les propostes que hi havia, en cap –cap–, de cap de les maneres, com es resolía el tema dels residus, com se solucionava la gestió dels residus que provocaria aquesta tècnica. I, després, l'impacte social, perquè aquestes peticions s'havien realitzat en alguns municipis poc industrialitzats i que, en tot cas, segurament, era evident que hi havia un impacte social.

El que ens hem anat trobant, amb l'especificitat i durant la tramitació d'aquestes llicències, és que, una vegada més, la manca de competències per part del Govern de la Generalitat afecta molt clarament la incapacitat d'abastir i de gestionar un model propi de Catalunya. Tenim capacitat per, en tot cas, autoritzar les prospeccions, però no tenim capacitat per autoritzar o no autoritzar les extraccions, i aquest és el mal d'on plora la criatura. A més a més, les persones que han sol·licitat les llicències ja es van encarregar, en el seu moment, de sol·licitar unes llicències supraautònòmiques, i és evident que, per tant, aleshores, la titularitat de la gestió d'aquestes llicències passa al Govern de l'Estat, que, per cert, diguem-ne, no ha tingut cap mania a anar-les autoritzant.

Desgraciadament, ja hem tingut males experiències, com la del projecte Castor, on el Govern de l'Estat no ha tingut cap mania, no ha tingut cap preocupació, a l'hora d'atorgar un seguit de llicències, que després han acabat com han acabat. Això sí, sempre hi ha algú que surt beneficiat amb els diners públics, i el que no pot ser és que, en aquest cas, torni a passar el mateix.

Ens sembla, des d'aquest punt de vista, doncs, que cal –cal– que demanem a la Unió Europea l'elaboració d'uns criteris establerts. Pensem que a Europa, a la majoria de països, és un procés que va en regressió: la majoria de països han prohibit la utilització de la tècnica del *fracking* com a tècnica extractiva, donada la perillositat que comporta, hi insisteixo, per a la salut, pel consum excessiu de recursos naturals. I, per tant, del que es tracta és que, hi insistim, Europa acabi dictant una normativa europea, perquè si ens hem de refiar del Govern de l'Estat, és evident que, des d'aquest punt de vista, no ens en sortirem. Cal, hi insistim, tendir a un canvi de model i cal que des d'Europa ens facin aquestes indicacions.

Tenim... I, des d'aquest punt de vista, això és el que hem volgut que constés en les conclusions, que quedi clar, i això és el que s'extreu de les conclusions: que queda clar que Catalunya no és un territori adient per a la utilització d'aquesta tècnica; per raons geològiques i tant socials com ambientals, no és un territori propici a l'extracció, diguem-ne, a través de la tècnica del *fracking*.

Incloem també en aquestes conclusions que el *fracking* no és una tècnica fiable i, per tant, davant d'aquesta perillositat, davant de la manca de comprovació de la seguretat absoluta d'aquesta tècnica, és molt poc recomanable i, per tant, des del nostre punt de vista, creiem que no s'ha d'incloure.

El que sí que sol·licitem també en un tercer punt –i jo penso que aquí és on hem d'aprofitar al màxim i espremer la capacitat que tinguem normativa des de la Generalitat– és que es sol·licita que la Direcció General de Qualitat Ambiental contempli la inclusió d'aquestes activitats d'explotació, investigació d'hidrocarburs en l'annex 1.2.a de la Llei 20/2009, que regula la prevenció del control ambiental de les activitats extractives. Per tant, ens sembla que cal reforçar de totes totes aquesta manera de control de possibles noves sol·licituds que puguin haver-hi.

Pensem també –i és un dels altres elements que hem pogut determinar– que hi ha hagut, en aquest procés, una manca de comunicació, una manca d'entesa, bàsicament amb les administracions locals. Per tant, ens sembla que, en qualsevol procés que es pugui regular per part del Govern de la Generalitat, ha d'haver-hi de totes totes, de manera necessària, una comunicació amb els ajuntaments, s'ha de posar en coneixement de les autoritats locals que hi han aquestes sol·licituds perquè puguin expressar en quin sentit veuen aquestes activitats, si les entenen com a positives o com a negatives. No pot ser que els ajuntaments hagin d'anar perseguint el govern de torn per saber què és el que està passant en el seu territori i vagin arribant informacions. Per tant, ens sembla que, seguint un criteri de transparència, cal que les administracions locals siguin les primeres a estar informades d'aquesta situació i de les peticions que puguin haver-hi.

Per tant, també el que es fa en aquestes conclusions és demanar, en aquells casos on la Generalitat no té capacitat d'autoritzar-les, que s'aturin aquelles llicències que tingui en tramitació l'Estat, per tal d'evitar l'adjudicació d'aquestes llicències, i en el cas que s'acabessin donant, que el Govern de la Generalitat comparegui com a Administració i presenti el corresponent recurs contenciós administratiu contra aquestes adjudicacions, entenent que hi ha un perjudici molt greu cap a la seva ciutadania.

Res més. En tot cas, agrair de nou la feina que han fet les plataformes i els ajuntaments implicats, i també la facilitat que hem tingut per part de tots els grups parlamentaris per arribar a unes conclusions per molta unanimitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta, conseller, diputades, diputats, sumar-me a l'agraïment al treball que han fet els ajuntaments d'algunes comarques de Catalunya, de les plataformes, també dels experts que han comparegut a la comissió d'estudi sobre les tècniques del *fracking*.

Mirin, aquest matí també parlàvem, en una altra llei, de qüestions que fan referència a les polítiques ambientals. Nosaltres creiem que la crisi actual no és una

crisi només financera, sinó també de models de producció i de consums insostenibles que hem de canviar. Estem parlant d'energia i estem parlant de canvi climàtic, dos conceptes lligats, des del nostre punt de vista.

La comissió d'estudi sobre el *fracking* ens ha permès dues coses –dues, tres coses, des del meu punt de vista–: una, que és aprofundir en els coneixements d'aquesta tècnica per saber que és una tècnica que no és innòcua per al medi ambient i que comporta més problemes que avantatges. Segona, que a Catalunya no hi ha prou reserves de gas d'esquist per fer rendible aquesta tècnica ni per garantir cap tipus de subministrament.

Recordar que Catalunya és un país altament dependent, des del punt de vista energètic; que utilitzar-hi aquesta tècnica provoca o podria provocar efectes negatius sobre la matriu territorial, que és la que ens acaba aixoplugant a tots nosaltres, des del punt de vista ambiental, des del punt de vista paisatgístic, també problemes geològics, socioeconòmics. Al final, nosaltres creiem que l'objectiu final de les sol·licituds d'aquestes prospeccions no era altre que propiciar una bombolla especulativa per poder comerciar amb aquests drets o hipotètics drets d'explotació futura.

Algunes de les persones expertes que han comparegut també han palesat quelcom que per nosaltres és central, perquè aquest no és un debat –o no era un debat, des de l'opinió del Grup Parlamentari Socialista– sobre aquesta tècnica, és un debat sobre el model energètic de la nostra societat: la nostra economia depèn d'uns recursos finits cada cop més cars per les tensions produïdes per l'augment dels consums en els països emergents.

I el debat sobre les tècniques del *fracking* jo crec que ens obliga, també, a abordar..., ho hem dit, ho hem expressat en més d'una ocasió en aquest Parlament, en aquest faristol: cal començar a abordar en profunditat quatre vectors sobre els quals seria desitjable arribar a amplis consensos com al que avui arribarem, més enllà del rebuig formal que com a Parlament farem sobre la tècnica del *fracking*.

Hauríem de començar a debatre la garantia de subministrament energètic del país, la garantia de qualitat d'aquest subministrament; parlar, per què no, també de la competitivitat de l'economia del país, i parlar del canvi climàtic i els seus efectes, que té a veure amb el debat que s'està produint; com encoratgem l'augment de les energies renovables a Catalunya, promovent al mateix temps la creació d'un teixit industrial competitiu al voltant de l'anomenada «economia verda», que jo crec que té un important potencial d'exportació, internacionalització i creació d'ocupació a Catalunya; com, en funció de les competències compartides –que en tenim–, es pot establir un model regulador transparent, sòlid, estable i predictable en el futur, que doni seguretat a les inversions a llarg termini que requereix el sistema energètic; com mantenim els objectius de reducció de les emissions de CO₂, per no perdre la cursa de les noves tecnologies; com desenvolupem a Catalunya una aposta estratègica per la recerca, el

desenvolupament i la innovació en el sector energètic; com substituïm progressivament a Catalunya l'energia nuclear, amb el compromís que les centrals nuclears ubicades a Catalunya deixin d'operar no més enllà de l'any 2027 –fet que implicaria o que ha d'implicar un tancament esglaonat dels reactors un cop compleixin els quaranta anys de vida útil per als quals varen ser dissenyats–; com fem que les xarxes de transport, distribució i comercialització d'energia siguin més intel·ligents, permetin la generació distribuïda; com fem que Catalunya, en definitiva, es converteixi en un motor de desenvolupament econòmic i en un referent europeu mitjançant la implantació d'un model energètic cada cop més descarbonitzat, en la línia dels objectius que ja ha establert la Unió Europea.

Nosaltres vam proposar, a les conclusions –no va ser acceptat pels dos grups que van impulsar la decisió o que van conformar la decisió final d'aquesta comissió d'estudi–, que cal abordar –i l'oportunitat de crear aquesta comissió d'estudi sobre la tècnica del *fracking* ho permetia, i seguirem insistint en aquesta qüestió–..., nosaltres creiem que cal abordar, com fan altres parlaments –com fan altres parlaments– a nivell europeu, com també té el Congrés dels Diputats, la creació d'una comissió o d'una subcomissió d'estudi de les polítiques energètiques i de canvi climàtic que permeti buscar consensos estratègics de la majoria o, si pot ser, de totes les forces de l'arc parlamentari.

També els hem proposat –tampoc ha reeixit, però també els ho hem proposat, i ja els anuncio que seguirem sent pesats en aquest tema– que és necessària la celebració de la segona convenció del canvi climàtic, que obri la participació sobre aquestes qüestions al conjunt de les entitats econòmiques, socials i ambientals del país com a pas previ per fixar objectius governamentals i de país.

La posició del Grup Parlamentari Socialista ha estat clara des del primer dia: no al *fracking*. Però hauríem volgut una declaració política més clara i contundent, en el sentit d'una declaració política de definir Catalunya lliure de *fracking*, eh? Les conclusions a les quals s'arriba..., la darrera conclusió que acordarem, que ve a dir que en aquests moments no ho fem perquè la tècnica encara no acaba de ser segura, però la porta no queda tancada del tot. Quan interessa, fem declaracions polítiques solemnes –aquests dies ho estem veient, no?–, i el Grup Parlamentari Socialista no entén per què, també en aquest tema, no es pot fer una declaració política.

Estem d'acord que la Unió Europea ha de vetllar i ha d'entrar a fons en la problemàtica del *fracking*, tot i la incertesa que ens acaba provocant o que com a grup parlamentari ens provoca el fet que el probable nou comissari d'Energia i Canvi Climàtic pugui ser el senyor Cañete, eh?, que va en una línia absolutament diferent dels objectius que fins ara ha fixat la Unió Europea en aquestes qüestions.

Per tant, ho reitero: no a la utilització de les tècniques de *fracking* a Catalunya, però sí a obrir un debat en profunditat sobre el model energètic que necessitem,

que per altra banda haurà de ser un model estratègic per al país.

Gràcies, presidenta, conseller, diputades i diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, el Partido Popular no apoyará las conclusiones de esta comisión de estudio.

Desde el inicio hemos perseguido en este tema la verdad y el rigor científico y tecnológico. Nosotros presentamos un documento de conclusiones en sintonía con la opinión de expertos internacionales en el tema, un documento defendible en cualquier foro solvente del mundo que pretenda entender, sin apriorismos, las ventajas y también las limitaciones tecnológicas, que no ideológicas, de esta técnica de fracturación hidráulica. También nos hemos acercado a las sensibilidades territoriales, como se incorpora en nuestro documento, para cualquiera que esté interesado en comprobarlo.

Sin embargo, las conclusiones finales de esta comisión nos han excluido sin explicación y sin argumentos, y acaban confirmando lo que dijimos al constituir la comisión: que nacía viciada de inicio entre graves errores de concepto y de información, que las conclusiones estaban ya escritas en la propia redacción de la propuesta de constitución de esta comisión, y que la comisión se planteaba en negativo, como una coartada para sostener una postura *antifracking* profundamente ideológica.

En este sentido, no nos puede sorprender que los grupos de la izquierda plural de este Parlamento, desde Esquerra hasta la CUP, pasando por el Partido Socialista, Iniciativa y Ciudadanos, ideológicamente contrarios al mantenimiento de nuestra sociedad del bienestar, colaboren en la producción de este tipo de documentos. Lo que se nos hace más difícil de entender es que un grupo como Convergencia y Unió, que se opuso a la prohibición del *fracking* en el Congreso de los Diputados, que es donde se deciden estos temas, varíe su posición en el Parlamento catalán, sin mediar explicación ni variación conceptual. Una muestra más de la esquizofrenia de Convergencia y Unió, que nos preocupa porque es una falta de coherencia política y también de convicción técnica en el partido que nos gobierna o nos des gobierna en Cataluña.

No se puede decir, señoras y señores diputados, que la técnica del *fracking* ha tenido un resultado dispar y dudoso en Estados Unidos, cuando los beneficios económicos y estratégicos son incontestables. Pueden consultar ustedes las repetidas y desacomplejadas manifestaciones del presidente Obama al respecto: gas un 70 por ciento más barato que en Europa, y autosuficiencia en 2013. Otra cuestión será cuestionar la laxa

legislación americana, lo que nosotros hicimos desde el principio, y en España se evita precisamente por la acción del Gobierno, que en 2013 introdujo la técnica de la fracturación hidráulica en la Ley de evaluación ambiental para regular su uso seguro y exigir la declaración de impacto ambiental previa, como en cualquier otra explotación de yacimientos de hidrocarburos.

Por otra parte, la reciente crisis de Ucrania ha puesto de manifiesto la dificultad de mantener una posición fuerte en política internacional si en última instancia dependemos de países inestables o con afanes imperialistas para garantizar nuestro suministro energético. Se podrá criticar el consumo de hidrocarburos para mantener nuestro bienestar –ese es otro tema–; sin embargo, hoy el gas es también imprescindible como combustible de apoyo y transición hacia modelos energéticos con alta presencia de renovables. Por su flexibilidad de parada y arranque, las centrales de gas constituyen los megavatios de *backup*, duplicados pero esenciales, por cada megavatio renovable, para garantizar la seguridad del suministro.

Es una cuestión estratégica reducir nuestra dependencia energética. Actualmente, nuestro autoabastecimiento de gas es solo del 0,2 por ciento. Gastamos 10.000 millones de euros en importaciones, pero no podemos conocer el potencial real del *shale gas* en España, tampoco en Cataluña, porque no se han realizado prospecciones serias, a pesar de que existen empresas que están dispuestas a invertir 300 millones de euros solo por investigar. Y esto también son oportunidades perdidas: inversiones, puestos de trabajo –sobre todo locales–, competitividad, capital tecnológico. En Estados Unidos, hoy, 600.000 personas trabajan en la industria del *shale gas*; en Reino Unido, se calcula que se crearán 74.000 puestos de trabajo. Y la curva de aprendizaje ya la han pasado los americanos: Europa heredaré este desarrollo tecnológico, oportunidades de inversión y de trabajo eficientes desde el principio.

El documento de conclusiones sigue incorporando apriorismos que no se demuestran, afirmaciones y opiniones que no se basan en ninguna evidencia técnica; se presentan como verdades incontestables lo que no son sino juicios de valor, más voluntaristas que empíricos. Repiten ustedes hasta veintiocho veces en un documento de tres páginas del boletín del Parlament lo peligrosa, incierta o dudosa que es esta tecnología. Miren, si esto fuera verdad, sería muy difícil de entender que en Europa se rechace la prohibición, en Alemania se vote a favor del *fracking*, o en Inglaterra se levanten moratorias; no habría país serio del mundo que no hubiera prohibido esta técnica. Y sí, dirán ustedes: «En Francia se rechaza el *fracking*.» Claro, porque no les hace falta, porque tienen kilovatios/hora de sobra: nucleares, baratos y fiables.

La realidad es que el resto del mundo, fuera de este Parlamento..., los problemas asociados al *shale gas* son conocidos, sus riesgos susceptibles de ser controlados y gestionados, siempre que estén sujetos a normas de seguridad y protección medioambiental estrictas. En condiciones normales, es prácticamente

imposible que se contaminen unos acuíferos que discurren estratos por encima de la fracturación. La prospección se realiza con aislamiento efectivo, triple tubería de acero recubierta por capas de hormigón. El consumo de agua es elevado, de diez a treinta mil metros cúbicos, pero único para toda la vida del pozo y reciclable al final en más de un 80 por ciento. Los aditivos químicos, el 2 por ciento de la mezcla, deben ser públicos, y normativamente deben estar registrados en el código europeo Reach, es decir, controlados como en cualquier industria química. ¿O es que el siguiente paso va a ser prohibir o cerrar toda la industria química instalada en Cataluña?

El terreno utilizado equivale a entre uno o tres campos de fútbol, que no es extraordinario en un ámbito industrial. Además, las empresas operadoras tienen que dejar sellados los pozos, y el terreno tal y como se lo encontraron. En cuanto al riesgo sísmico, el *fracking* se viene utilizando en más de 2 millones de pozos del mundo durante más de sesenta años, y solo dos casos de sismicidad en el Reino Unido, de menos de tres grados, se han podido asociar al *fracking*. La realidad es que tanto los organismos competentes –Parlamento Europeo y Congreso de los Diputados– como las principales instituciones científicas –Colegio de Geólogos o Real Academia de Ingeniería– se han posicionado a favor de investigar los posibles yacimientos de gas en nuestro país, siendo conscientes de que como en cualquier actividad el riesgo cero no existe, y de lo que se trata es de identificar con honestidad los riesgos y medir la capacidad real de controlarlos en un límite asumible, por supuesto, pero nunca de manera inconsciente o gratuita.

Menosprecian ustedes en las conclusiones el trabajo del ministerio, que no concede o suspende las licencias alegremente según soplen los vientos políticos, la actividad normativa del Gobierno de España, de este y también de los anteriores, de los gobiernos socialistas –que no defienden los compañeros catalanes–, que han configurado una de las normativas de calidad y seguridad industrial más completas del mundo. Y nos piden que trasпасemos competencias a este gobierno, que dice una cosa en Madrid y otra en Barcelona, que sabemos lo que piensa hoy y lo que pensaba ayer, pero no sabemos lo que va a pensar mañana.

Por último, no podía faltar el monotema, la soberanía de Cataluña. Por tanto, también estas conclusiones son rechazables desde un punto de vista constitucional, pues atribuyen a Cataluña una cualidad o capacidad –la soberanía– que corresponde al conjunto de los españoles, y también a los catalanes, pero de manera solidaria con el resto de España y nunca independientemente. Como ha dicho la institución competente en cualquier estado de derecho, Cataluña no es ningún sujeto legalmente soberano, y tampoco, en la práctica, en términos energéticos ni económicos. Por tanto, votar a favor de estas conclusiones también es consolidar el reconocimiento de que Cataluña tiene derecho a una soberanía y a unas estructuras de estado que se contradicen con el espíritu constitucional de estos dos conceptos. Por esto pensamos que ha sido una actuación irresponsable o ingenua por parte de Ciudadanos alentar una comi-

sión que sabíamos –lo dijimos– que acabaría planteando reconocimientos y traspasos para construir estructuras de estado previas a la secesión –en este caso, en el ámbito energético.

Para acabar, constatamos la evidencia de que a ustedes no les interesa hablar de lo que les fastidia en sus apriorismos. Así, han obviado absolutamente en las conclusiones la cuestión de la energía geotérmica estimulada, un recurso renovable, autóctono, eficiente, disponible veinticuatro horas al día, 365 días al año, ajeno a cambios meteorológicos y estacionales, ventajas indiscutibles testadas en muchos puntos de Europa y que las demás renovables no tienen. Por tanto, esto también ha de tenerse en cuenta para prohibir o limitar la fracturación hidráulica, que es la tecnología indispensable para extraer el calor del subsuelo.

Hemos dicho en otras ocasiones –lo repetimos–: es una fuente renovable de altísimo interés estratégico que en Cataluña presenta un importante potencial. Es además una de las renovables del futuro, que se estudia con interés en los centros tecnológicos y universidades más prestigiosas del mundo, como un reciente estudio, este verano, del MIT, un estudio extenso y completo sobre energía geotérmica estimulada. En esta línea va el mundo; Cataluña, en la línea contraria, gracias a ustedes. No sé si esto se llama «progreso» o «inmovilismo».

Por tanto, votaremos en contra de unas conclusiones que ya todos sabíamos que saldrían de esta comisión, y lamentamos la falta de interés real por hablar del cambio de modelo energético, y también de hablar de las renovables. Lamentamos el coste para los ciudadanos de esta comisión, de conclusiones apriorísticas y nada fundamentadas.

Y, finalmente, valoramos positivamente el haber tenido la oportunidad de escuchar a plataformas y a ciudadanos que ven las cosas desde otro punto de vista, porque creemos que el intercambio de ideas honesto, respetuoso, además del estudio y del respeto institucional, es lo que nos enriquece como dignos representantes de los ciudadanos que nos han votado.

Gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Territori..., trobem a faltar el senyor Felip Puig –deu estar en altres ocupacions–, perquè aquest és el seu negociat també.

Bé, abans de començar, unes paraules per a la senyora García Cuevas. Li parla un modest representant dels que estem en contra de l'estat del benestar dels monopolis energètics, dels que especulen amb l'energia; en una paraula i perquè m'entengui, dels que estem en

contra del benestar del senyor Arias Cañete (*remor de veus*) i tot el que representa.

Dit això, nosaltres volem confluïr en aquestes conclusions conjuntes, però no ho volem fer sense reconèixer que si estem aquí i hem pogut arribar a un canvi d'aquestes actituds..., que amb molt d'encert assenyala la senyora Garcia Cuevas, no?: «Per què Convergència i Unió diu una cosa a Madrid i en diu una altra aquí?» Perquè aquí els mirem més els ciutadans de Catalunya i és més difícil deixar-se pressionar pels lobbys.

Doncs, molt bé, si ha sigut possible ha sigut gràcies a una petita vila com la de l'Àstèrix i l'Obèlix, però en aquest cas amb una alcaldessa, que ha sigut Riudaura, i ha sigut pel conjunt de plataformes que ens van convocar a tots plegats un 13 de febrer del 2013, precisament a Riudaura, perquè féssim el pacte o Compromís del Bover –el vam firmar tots menys el PP–, on ens vam comprometre a aturar de forma immediata les tasques d'investigació i prospecció d'hidrocarburs no convencionals que s'estaven fent a Riudaura, que ens oposaríem a les prospeccions no convencionals, que es suspenguessin les llicències, que es prohibís la utilització d'aquesta tècnica a tot el territori, i a demanar transparència a les administracions i als agents implicats, i que s'iniciés un debat sobre el nou model energètic.

Perquè, efectivament, el primer que vàrem constatar és que el Govern de la Generalitat de Catalunya no havia actuat amb transparència sobre aquest tema. Nosaltres vàrem proposar una conclusió en aquests termes; en ares del consens no forma part del conjunt de les conclusions, però tothom sap que aquesta manca de transparència hi va ser i que, per tant, és gràcies a la mobilització popular i a l'actitud decidida dels representants del territori, tant ajuntaments com societat civil, que vam poder abordar aquest tema.

Nosaltres ens vàrem comprometre a portar aquesta prohibició al Ple del Parlament, i en aquell moment es va rebutjar per part de la majoria del Grup de Convergència i Unió, del PP i l'extensió de Ciutadans. Van rebutjar aquesta prohibició clara, terminant, en els termes que havien fet altres comunitats autònomes sense tantes manies, perquè es veu que també estaven contra el benestar. I es va acordar fer aquesta comissió d'estudi, en què nosaltres hem participat amb molt d'interès.

Les conclusions les tenim tots, però jo voldria dedicar aquests minuts –perquè, com sempre, el Partit Popular m'inspira–..., i no veig la senyora Garcia Cuevas. És llàstima, perquè m'agradaria comentar-li algunes de les seves conclusions i les seves aportacions sobre les magnífiques oportunitats del *fracking* i l'exemple americà, no?, l'experiència nord-americana, que efectivament fa uns anys que dura.

Parlem dels llocs de treball. Actualment, segons l'estudi realitzat pel Department of Environmental Protection –que vol dir Departament de Protecció Ambiental– (*rialles*) de Pennsilvània..., en realitat, aquestes empreses van prometre trenta-un llocs de treball per pou perforat i explotat, quan segons els estudis realitzats

a les resultes han estat quatre persones per pou. Però amb una característica: que només un 20 per cent d'aquests..., per tant, vol dir: un es queda al final de l'explotació; la resta són llocs de treball temporals amb una mitjana de tres mesos per pou. Perquè, com vostès saben, aquests pous duren uns mesos i després se'n van. Impacte socioeconòmic: magnífic, eh?, magnífic impacte socioeconòmic sobre el compte de resultats de les *majors* –de la Shell, etcètera. Vaja, sobre la família d'Arias Cañete i les seves societats, perquè ens entenguem i anem de pressa, no?

Però la realitat econòmica ha demostrat que els ingressos *per capita* de les àrees on s'aplica aquesta pràctica han baixat substancialment. Pel que fa als impactes econòmics i socials del *shale gas* als Estats Units, les últimes informacions disponibles indiquen que en molts estats i ciutats, com Pittsburgh, Dallas, Los Angeles, Nova York, Nova Jersey, Pennsilvània i Nou Mèxic, entre altres, han aprovat o estan en tràmit d'aprovar severes ordenances i normatives estatals per evitar el greu impacte negatiu social i mediambiental del *fracking*, ordenances que han impedit el creixement i l'expansió de noves instal·lacions i plantes d'extracció, així com la clausura immediata de les més properes a àrees habitades.

Per què, senyora Garcia Cuevas? –que em deu estar escoltant, i si no ja em veurà. Doncs, perquè, miri, resulta que un gran nombre d'estudis sobre salut –Endocrine Society, University of Colorado, associació de Physicians, Scientists & Engineers for Healthy..., etcètera– han demostrat una relació directa entre el *fracking* i greus malalties, que han portat els tribunals dels Estats Units –concretament, en una sentència del 22 d'abril del 2004– a dictar la primera sentència contra una empresa explotadora de *shale gas*, amb una indemnització a una família propera –perquè les que estan en un radi de vuit-cents metres tenen una afectació de deu sobre 1 milió per tenir aquestes malalties– de 2.900.000 euros. Aquests sí que han tingut un benestar, encara que ha sigut a costa de la seva salut.

I el mateix li diria l'Institut Nacional de Seguretat i Salut Ocupacional de l'American Federation of..., del Congrés d'Organitzacions Industrials: «L'exposició continuada als elements compostos que s'utilitzen provoca malalties cardiorespiratòries.» (*Pausa.*) Bienvenida, senyora Garcia Cuevas..., després li faré un petit resum. «La causa probable de les tres quartes parts de les malalties associades al *fracking*..., vénen motivats pels nivells marcadament elevats de contaminant en l'aire.» Estic explicant-li les meravelles socioeconòmiques dels Estats Units, que, com vostè molt bé diu, fa molts anys que ho estan explotant, i ara ja estan experimentant els resultats del benestar que hi han hagut aquí.

Però parlem de canvi climàtic. El passat mes d'abril, la Universitat de Cornell, dels Estats Units, denuncia que l'explotació del gas *shale gas* pot emetre fins a gasos d'efecte hivernacle..., més que el carbó. Per què? Perquè el gas natural està compost especialment de metà, i segons aquest informe, entre un 3,6 i un 7,9 del metà de producció del gas de roca mare s'escapa a l'at-

mosfera durant la vida útil d'un pou. *(Pausa.)* Diu que no. Molt bé, ho deu saber.

Qüestions econòmiques i les pressions de lobby. Aquí, sí: aquí trobem l'encaix perfecte entre..., com vostè ho ha assenyalat molt bé, els Estats Units ens estan mirant a Europa per vendre'ns això que allà ja els comencen a treure. I aquí tenim que, efectivament, Halliburton... Recorda Halliburton? Iraq, etcètera? Doncs, molt bé. L'empresa més important del sector, que està amb pèrdues econòmiques des de fa molt de temps a causa del magnífic èxit del *shale gas*, què està dient? «Doncs, home, venguem a Europa el *know-how*, perquè allà tindrem una senyora Garcia Cuevas i tindrem un PP que ens ho compraran, bé, meravellats, no? I especialment un senyor, eh?, el senyor Cañete, que estarà encantat.» *(Pausa.)* Sí, sí. ¿Sabe por qué lo digo? Sap per què li ho dic? Perquè això lliga amb una cosa que també a vostè li deu sonar: el tractat internacional de comerç entre la Unió Europea i els Estats Units, on, *como quien no quiere la cosa*, es contempla l'obligació dels estats europeus d'abaixar els seus estàndards de qualitat ambiental i admetre l'entrada d'inversors amb tecnologies com aquestes del *fracking*. Deu ser perquè com que els va tan bé als Estats Units, ens volen fer participar en aquests magnífics beneficis. Y esta es la madre del cordero. I això explica l'intent de nomenament del senyor Arias Cañete com a comissari d'Energia i Canvi Climàtic.

Per cert, senyor socialista... No sé tampoc on és el senyor Terrades també... *(Veus de fons.)* Hola. Hi estem d'acord, oi? *(Pausa.)* Doncs, esperem que al Parlament Europeu els eurodiputats socialistes no votin la validació de la candidatura del senyor Arias Cañete i així hi estarem tots d'acord, perquè per ara els únics que ho fan són l'Esquerra Unitària Europea i el Partit Verd Europeu. En definitiva... *(Alguns aplaudiments. Jordi Terrades i Santacreu nega amb el dit.)* No, ho dic perquè... No? Bé, doncs, m'alegro que si vostès també hi votaran en contra... Potser sí que el senyor López ho farà, perquè és un bon català, però els altres no ho sé. *(Veus de fons.)*

Bé, tenen tots aquests elements. Podríem continuar –podríem continuar–, però, en definitiva *(veus de fons)*, del que es tracta és d'escoltar el que el poble de Catalunya vol. I el poble de Catalunya vol, a través del que vam expressar en el pacte del Bover, un canvi de model energètic i una oposició a aquest tipus d'actuacions.

I, mireu per on, vull dedicar l'últim minut a fer una proposta en aquest Parlament. Agàrrere. *(Veus de fons.)* Ho dic per als del PP. *(Veus de fons.)* Llei de consultes. Saben que hi ha una part del *territorio nacional de España* –esto sí: *extracontinental*– que convoca una *consulta sobre* –atenció, eh?– *intereses generales de la comunidad*? Diuen exactament: «Consulta sobre asuntos generales de interés del archipiélago.» Amb dos decrets. Un que regula la creació de consultes populars sobre temes d'interès general; interès general, no competència, perquè, com vostè molt bé ha dit, el tema del *fracking* i de les..., en aquest cas estem parlant de les prospeccions marines, no és competència. Doncs, miri per on, el Govern de Canàries aprova

aquest decret i posa a consulta del conjunt de la ciutadania de Canàries la seva opinió –la seva opinió– sobre què ha de fer el Govern de Canàries davant la imposició que vol fer el Govern de l'Estat per imposar aquestes prospeccions.

Perquè, efectivament, la batalla no s'ha acabat. Vostè té molta raó –té molta raó–, Catalunya som un país petit i que, a més, no té sobirania –no es preocupi, no la tenim per ara, intentarem tenir-la. Però mentrestant, a nivell europeu, tots els lobbys –el Halliburton i el que no és el Halliburton i tots els daixò– estan pressionant, pressionant, pressionant perquè això s'imposi. Per què? Perquè ens volen continuar imposant aquest model d'estat del malestar energètic, que consisteix en el malbaratament de recursos energètics, en la destrucció del medi ambient, en la destrucció de la salut de les persones, a favor del negoci d'uns pocs, dels quals el senyor Arias Cañete és el principal representant en aquest moment a nivell europeu. *(Aplaudiments.)*

Gràcies, senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hoy tenemos la oportunidad de debatir y votar las conclusiones de la Comisión de Estudio de la Explotación de Hidrocarburos no Convencionales mediante la Técnica de la Fracturación Hidráulica, lo que la mayor parte de la sociedad conoce como la técnica del *fracking*.

No quisiera entrar en un debate técnico, pero creo que para las personas que no estén familiarizadas cabe recordar brevemente que la técnica del *fracking* sobre la que ha versado esta comisión, pues, es una técnica de explotación de hidrocarburos no convencionales mediante la perforación del subsuelo a grandes profundidades y la inyección de enormes cantidades de agua, junto con arena y productos químicos, para romper la capa de roca y hacer aflorar el gas que contiene en ella.

Como uno se puede imaginar, simplemente de la definición, pues, es una forma que en principio puede ser interesante para obtener recursos energéticos, pero que está sujeta a importantes peligros medioambientales y peligros para la salud de las personas. Ya se han comentado algunos antes, pero el más evidente es que requiere un consumo de agua de unos niveles que desde luego en nuestro país, pues, *a priori*, cuesta trabajo imaginar, con la escasez de agua que tenemos. Supone peligro de contaminación de acuíferos, peligros también sísmicos, impactos paisajísticos, etcétera, y también un grave peligro por la gestión de esos residuos derivados de la actividad.

Hoy estamos valorando las conclusiones de esta comisión, pero yo creo que vale la pena recordar el camino que hemos hecho hasta llegar a estas conclusiones. Porque hace dos años, aproximadamente, la opinión pública se empezó a hacer eco de noticias que salían en prensa sobre la tramitación por parte de la Generalitat de permisos de exploración mediante la técnica del *fracking*, y además estas tramitaciones se estaban haciendo de manera absolutamente opaca hacia los ciudadanos y hacia los ayuntamientos de los municipios donde estas actividades estaban previstas. Tenemos el ejemplo de una alcaldesa que se enteró de que su municipio podía ser objeto del *fracking* porque un día se presentó allí, pues, el director general de una empresa que le decía que pronto empezarían las actividades. Esto, como no podía ser de otra manera, generó alarma y preocupación social, puesto que la gente ya empezaba también a informarse de los riesgos que esta técnica podría conllevar. Se articuló esta preocupación social a través de una plataforma ciudadana, la plataforma *antifracking*, que sin duda ha tenido, pues, una actividad importante y que ha derivado en esta comisión y en otras actividades parlamentarias.

Este debate que se producía en Cataluña fue paralelo y coetáneo a otros debates a nivel nacional y a nivel internacional, debates y también iniciativas legislativas. Porque yo no sé si en Cantabria, señora Cuevas, sus compañeros del Partido Popular son muy de izquierdas o están en contra de los servicios básicos, pero el Parlamento de Cantabria fue el primero que prohibió autónomamente la utilización de la técnica del *fracking*. Por tanto, no sé si allí es que los del Partido Popular son muy de izquierdas o que simplemente ustedes dicen una cosa en Cantabria y otra cosa aquí en Cataluña, ¿no?

Lo que era evidente es que había un debate abierto, había incertidumbre, y era necesario un debate sopesado sobre los impactos que podía tener el *fracking* concretamente en Cataluña. Y, con este objetivo, desde Ciudadans impulsamos esta comisión de estudio, porque nosotros lo que queríamos ver era qué impacto podía tener la técnica del *fracking* en Cataluña; no en Estados Unidos, no —que las características son diferentes y ahora hablaremos de esto—, sino en Cataluña. Información técnica, opinión de expertos, un debate sopesado sobre cuál puede ser la repercusión tanto en términos medioambientales, como puramente energéticos y económicos, del *fracking* en Cataluña. También una comisión que permitiera dar transparencia a los ciudadanos y a las entidades locales que estaban preocupados. Y nosotros también buscábamos definir una posición política sin apriorismos ideológicos, pero sin apriorismos ni en un sentido, ni en el otro, porque existen y existían en ambos sentidos.

Nosotros buscábamos con esta comisión alcanzar un consenso, y sinceramente creo que lo hemos conseguido. Si bien cuando el Grupo de Iniciativa hace un año y medio, casi dos, presentó una iniciativa para prohibir el *fracking* no hubo este consenso, yo creo que hoy las conclusiones de esta comisión de estudio gozan de un amplio consenso de la cámara. Y ese era uno de los objetivos que nosotros, desde Ciudadans, buscábamos

cuando impulsamos esta comisión de estudio, y sinceramente creo que lo hemos conseguido.

¿Qué se ha producido en esta comisión? ¿Qué hemos podido debatir? Pues, a la comisión de estudio han asistido expertos, representantes de entidades como el Colegio de Geólogos —al que antes hacía referencia la señora Cuevas—, ingenieros de minas, representantes también de entidades ecologistas, de entidades locales, y se han debatido informes técnicos. Ha habido un informe técnico elaborado a nivel interdepartamental por parte del Gobierno que ha evaluado el impacto posible que podría tener el *fracking* en Cataluña.

¿Cuál ha sido la conclusión clara de esta comisión? Escuchando simplemente al Colegio de Geólogos, yo creo que se llega a una conclusión muy diferente a la que la señora Cuevas ha explicado antes. La conclusión es que en Cataluña no existen yacimientos susceptibles de ser explotados mediante la técnica del *fracking* actual de manera rentable. Nosotros no somos Estados Unidos. En Estados Unidos hay territorios de miles de kilómetros cuadrados despoblados con ricos yacimientos de hidrocarburos no convencionales en su subsuelo. Nosotros no estamos en esa situación. En Cataluña, parece que el yacimiento más importante, más grande, tiene aproximadamente trescientos cincuenta kilómetros cuadrados. No nos podemos comparar con Estados Unidos. Ni en un sentido, ni en otro.

Por tanto, para nosotros, para Ciudadans, no tiene ni sentido debatir si asumimos o no los graves riesgos medioambientales y para la salud de las personas que tiene la técnica del *fracking*, porque la rentabilidad económica ya no vale la pena. No es rentable ni económica, ni medioambiental, ni socialmente en Cataluña la utilización de la técnica del *fracking* para obtener hidrocarburos no convencionales. Y, por tanto, como es de sentido común, estamos de acuerdo en que se descarte la utilización del *fracking* en nuestro modelo energético.

Y, por cierto, según nos decían los expertos, estas conclusiones también son extensibles a la mayor parte del territorio español. Hay otras comunidades autónomas que ya están iniciando iniciativas legislativas en este sentido, porque parece que no tenemos recursos suficientes para ser explotados de manera rentable por la técnica del *fracking*. Por tanto, no tiene sentido asumir los riesgos medioambientales y sociales, que sin duda los tiene, y muchos, y uno muy evidente, que es el consumo de agua. En un país con graves limitaciones hidráulicas, no creo que sea la mejor opción apostar por una técnica poco rentable, poco intensiva en creación de mano de obra, por cierto, de trabajo a largo plazo, que consuma esa cantidad de agua, dejando al margen los graves riesgos medioambientales que hemos comentado antes y que también están generando mucho debate en Estados Unidos, donde sí que es rentable explotar mediante el *fracking*, donde sí que se está revolucionando el sector energético mediante esta técnica, pero que no estamos en las mismas condiciones que ellos.

También cabe destacar –que no sé si se ha comentado en las intervenciones anteriores, no sé si he estado despistada– que en los últimos meses ha habido una resolución del Tribunal Constitucional que advierte sobre que las comunidades autónomas no pueden regular, sobre todo no pueden prohibir radicalmente, la utilización de la técnica del *fracking*. Quizás a ustedes no les importa lo que ocurra en el resto de España, a nosotros sí; y además, es que la contaminación no entiende de fronteras de comunidades autónomas.

Por tanto, nosotros lo que quisiéramos y lo que trabajaremos es para que a nivel estatal, a nivel nacional, haya una legislación coherente en materia de *fracking*, porque nosotros pensamos que no es una opción energética para nosotros, teniendo en cuenta los riesgos medioambientales y teniendo en cuenta nuestros recursos, nuestros propios yacimientos. Y, por tanto, nosotros respetamos la resolución del Tribunal Constitucional; la respetamos, como todas –como todas. E instamos también a que desde el Congreso de los Diputados se legisle, de una vez por todas y de manera coherente con nuestra situación propia, la técnica del *fracking*; que, por cierto, es una recomendación de la Unión Europea. La Unión Europea recomienda a los estados miembros regular de manera coherente el uso de la técnica del *fracking*, ante los problemas que pueden derivarse de esta técnica.

Pero, sin duda, el debate de fondo no es solo si se prohíbe el *fracking* o no, o si es rentable económicamente utilizar el *fracking* en nuestro territorio, sino cuál es nuestro modelo energético. Tenemos una dependencia energética insoportable, tenemos la energía más cara de toda la Unión Europea continental, y eso es un problema para nuestras empresas. Por tanto, tenemos que modificar de una vez por todas este modelo energético, pero desde un punto de vista no ideológico, no ecológico, sino económico. Desde el punto de vista ecológico y económico tenemos que cambiar nuestro modelo energético, porque es insostenible, porque no podemos seguir dependiendo de la energía comprada del exterior o de recursos fósiles de los que, por cierto, no disponemos desgraciada o afortunadamente. Necesitamos cambiar nuestro modelo energético para hacerlo más transparente, más tendente al autoconsumo, al ahorro energético, y, por supuesto, impulsar también las energías renovables, donde podríamos ser una potencia a nivel mundial; en esto sí que tenemos recursos, en esto sí que podemos ser pioneros a nivel mundial. Y no es importante solo, insisto, desde el punto de vista medioambiental, que también, sino desde el punto de vista económico.

Por tanto, nosotros vamos a votar a favor de las conclusiones de esta comisión, excepto de aquellas en las que..., como siempre, ustedes no pueden evitar la tentación de mezclar con el debate soberanista, independentista e identitario. Esas las votaremos en contra, pero el grueso de las conclusiones, que es que se debería descartar el uso del *fracking* en Cataluña porque no es rentable ni económica, ni medioambientalmente..., en esas daremos nuestro apoyo.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, breument –a aquestes alçades ja s'ha dit tot. Nosaltres volem reiterar les gràcies que ja s'han donat des d'aquest faristol a tot el moviment ecologista del territori, a tot el moviment municipalista, que ha estat qui va posar en el seu moment..., quan es van començar a donar els primers permisos de prospecció, es van començar a sol·licitar també els primers permisos de prospecció dins de Catalunya per part d'empreses extractores, diguéssim, hi va haver un moviment de reacció que va posar a sobre la taula els perills, va alertar sobre els perills mediambientals, sobre el paisatge i sobre l'economia que podia comportar l'extensió de la tècnica del *fracking*.

Gràcies a ells, l'alarma social va provocar la majoria parlamentària que va permetre una comissió d'estudi i que va permetre, doncs, que una sèrie d'experts i d'investigadors vinguessin a assessorar el Parlament per poder provocar finalment aquestes conclusions d'aquesta comissió d'estudi, que nosaltres recolzem en un 99 per cent. Hi ha un parell d'anotacions nostres que van quedar fora, però en tota la resta, òbviament, ens congratulem que Catalunya sigui un dels territoris de l'Estat espanyol on el *fracking* queda de moment, com a mínim, desaconsellat.

És cert, en primer terme, doncs, que Catalunya no prohibeix amb aquestes conclusions el *fracking*; no ho ha fet el Govern, no ho fan unes conclusions d'una comissió d'estudi, però sí que el descarta. És cert que el descarta de moment, perquè diu que actualment ni hi ha les condicions, ni hi ha la seguretat, ni hi ha la certesa que aquesta tècnica no contami, no maltracti el territori i sigui rendible. Però, en tot cas, és un pas important endavant que el Parlament reconegui que descarta el *fracking* en territori català.

A nosaltres ens preocupava el *fracking* ja no només pels impactes mediambientals que podia tenir, que també, sinó sobretot perquè en realitat tornava a posar en risc el territori al preu d'impulsar i seguir impulsant l'extracció de recursos fòssils per tirar endavant l'economia. És a dir, invertia un munt de recursos, posava en risc el territori, i posava en risc el paisatge i el medi ambient simplement per reafirmar-se en l'ús de recursos fòssils en comptes d'estar invertint en investigació, en recerca, en desenvolupament, en innovació, en totes les tècniques i en totes les energies que no siguin basades en fòssils, en combustibles fòssils, sinó que siguin renovables i permetin sostenibilitat a llarg termini. Això els deu semblar un discurs molt «sobat», un discurs molt típic, un discurs molt verd, però en realitat és l'únic futur que li queda a l'economia; sigui aquesta d'alt consum energètic o de baix consum energètic, és l'únic recurs que li queda, perquè la resta –ho estem veient aquests dies a l'Orient Mitjà– és guerra, és destrucció, és explotació dels quals, pels altres, és barallar-se pels pocs recursos que queden, i és enormement més car en vides humanes, en recursos

públics, en pressupostos i en retallades de serveis públics –que comporten òbviamment totes aquestes aventures–, que no pas invertir en desenvolupament, en investigació i en innovació per generar energies verdes que permetin a l'economia i al món en què vivim seguir funcionant.

Per tant, no canviava el model, i, per tant, en aquest sentit era una nova derrota, és a dir, tornar-nos a barrallar per defensar el territori de l'aplicació d'una tècnica que, òbviamment, segura, segura, segur que no ho és; gens nociva, segur que tampoc ho és; si se'n va a afectar el territori i el subsòl del territori i l'ha d'explotar i ha de perforar amb productes químics el territori, segur que neta, neta, no ho era; i és més, per molts estudis, de neta no en tenia res, sinó tot el contrari.

Quarta cosa que..., tercera cosa que volíem dir: l'impacte socioeconòmic sobre el territori. Es va calibrar si seria rendible o no l'extracció atès el cost de perforació, atesa la probabilitat de trobar recursos en el subsòl, però no es va calcular enlloc, i no s'ha calculat tampoc en aquest estudi d'impacte, en aquest estudi d'impacte del *fracking* sobre el territori, quin és el cost d'agafar una comarca que viu de l'agricultura i que viu del turisme rural i aplicar-hi el *fracking* de forma massiva. Això no s'ha calculat, és a dir, els costos negatius, les externalitats negatives d'aplicar tècniques d'extracció d'hidrocarburs, que diguéssim que no és plantar flors, a comarques que viuen del turisme rural i de l'agricultura, i que tenen en el paisatge i tenen en la naturalesa, i per tant en el cultiu, la principal font de riquesa i d'economia; aplicar-los massivament tècniques d'extracció que, òbviamment, ni innocents ni segures, com diem, no són.

Quarta cosa. Bé, resulta que explotat tot el que es podia explotar del planeta, almenys a cop d'ull, estem recorrent o s'està recorrent des de l'economia capitalista a extreure del subsòl els últims recursos que es calcula que existeixen, i a utilitzar el subsòl també per emmagatzemar-ne d'altres, com amb el projecte Castor. Estem jugant amb les fibres més sensibles del planeta Terra, és a dir, a provocar riscos de sismes i a jugar amb fibres sensibles que, com vam veure amb el projecte Castor, no sabem ni tan sols ni preveure, ni controlar. I això comença a ser un joc molt perillós. Intentar, al magatzem Castor, emmagatzemar les quantitats de gas que es volien emmagatzemar enmig d'una falla, va comportar tots els terratrèmols que vam veure en aquell moment. Sortosament, ha estat parat. Ara ho pagarem entre tots, òbviamment, perquè els negocis de palau són sempre rodons i paguem sempre els mateixos, però ho podríem haver pagat també ecològicament, mediambientalment i en seguretat civil, si haguéssim continuat amb allò. Però el *fracking* no deixa de ser exactament el mateix: jugar amb les fibres més sensibles que no controlem, que no tenim estudiades, que ens juguem..., o sigui, que toquem, diguéssim, els nervis del planeta en descendir a tres mil metres amb perforacions a pressió i utilitzant compostos químics nocius per al medi ambient.

Mireu, als Estats Units ha proliferat molt, aquesta tècnica, perquè es basa en una llei aprovada per George W. Bush, amant dels animals i de la natura, el 2005, di-

ta Energy Policy Act, eh? –Llei de la política energètica–, que molt curiosament exclou –aquesta llei– el *fracking* d'haver de complir amb els preceptes recollits en una sèrie d'altres lleis. Diu: «El *fracking*, com a política central energètica del nostre país, perquè necessitem ser autosuficients enfront dels terroristes, enfront de la competència d'altres països, de Veneçuela, etcètera, com que estem amenaçats pertot arreu, l'hem de prioritzar per sobre d'altres lleis.» I va dir: «El *fracking*, les tècniques del *fracking*»..., per tant, les empreses multinacionals que es van traslladar de l'Iraq als Estats Units, que tornaven altra vegada a fer negoci amb els hidrocarburs als Estats Units, «podran aplicar el *fracking* i no hauran de complir les següents lleis: la Clean Air Act» –Llei de l'aire net–, «la Clean Water Act» –Llei de l'aigua neta–, «la Safe Drinking Water Act» –Llei de l'aigua segura, o de l'aigua neta–, «la National Environmental Policy Act» –Llei de la política de medi ambient nacional– «i la Resource Conservation and Recovery Act» –Llei de la conservació dels recursos.

No només això, sinó que a més es va excloure en aquell país –als Estats Units– que les empreses, a causa del secret comercial, que tenen com una Bíblia sagrada, haguessin de publicar..., que tinguessin l'obligació de publicar els compostos químics que utilitzaven per utilitzar la tècnica del *fracking*, amb la qual cosa, sense dir quins compostos químics utilitzaven i sense haver de respectar aquestes sis lleis, òbviamment, les empreses multinacionals nord-americanes han perforat a tort i a dret els Estats Units fins a trobar hidrocarburs i fer-ne una proposta més o menys rendible.

És això el que volem per aquí? És això el que volem al nostre país? Que hi hagi empreses multinacionals que es dediquin a perforar el país sense complir cap d'aquestes normes? Sense complir normes de protecció de l'aigua, de l'aire net? Sense explicar quins compostos químics estan utilitzant en el nostre territori, quines afectacions futures tindrà, quines afectacions econòmiques tindrà sobre l'economia? A nosaltres ens sembla que això és una absoluta irresponsabilitat, que devia ser una forma del president Bush en el seu moment als Estats Units de promoure desesperadament economia al voltant d'aquesta tècnica, però que a nosaltres ni ens convé, ni ens interessa, ni, tant com puguem, ho permetrem.

I, finalment, també volíem alertar, com n'alerta també l'informe en les pàgines, els punts finals, que..., òbviamment, no som innocents, i sabem que la sobirania que tenim a Catalunya per batallar contra aquesta tècnica és molt limitada. L'Estat espanyol, òbviamment, encara ha de dictar si atorga permisos en aquelles afectacions entre Catalunya i l'Aragó, o davant de la costa; encara està fent prospeccions petroleres davant d'Eivissa i davant de tants altres llocs, per exemple a les illes Canàries, on hi ha un fort moviment, encapçalat també pel Govern d'allà, que s'oposa a aquestes prospeccions petroleres.

Però també som conscients que, més enllà de l'Estat espanyol –que té bastanta, el Govern actual, fixació amb Bush i amb la política de Bush, i, per tant, ens podem imaginar quin és el seu dogma–, també hem

d'estar alerta –com així recull l'estudi final, les conclusions d'aquesta comissió d'estudi– a què farà la Unió Europea en els tractats de lliure comerç amb els Estats Units. Perquè és molt suculent vendre el territori i el subsòl d'Europa a les grans empreses, que òbviament als Estats Units ja poc més podran perforar perquè la gent s'hi està rebotant, perquè a Texas i a altres estats ja estan dient que això del secret comercial dels productes químics s'ha acabat, que anar perforant a tort i a dret s'ha acabat, que no complir amb l'aire net s'ha acabat, que no complir amb l'aigua neta s'ha acabat, perquè ja n'han rebut les conseqüències; i ara voldran venir aquí.

Per tant, aquelles negociacions secretes que estan mantenint a Brussel·les per tancar el tractat de lliure comerç a esquena dels mateixos europarlamentaris, dels mateixos governs sobirans –com va reconèixer el president Mas fa poques sessions de control: que no en tenia ni idea, de què s'estava parlant en aquest tractat de lliure comerç–..., doncs, hem d'anar molt alerta que no inclogui un permís universal per explotar a Europa el subsòl a través de la tècnica del *fracking*.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Conseller... Avui presentem, com ja han dit els diputats que ja han parlat, amb ús de la paraula abans que jo, doncs, l'informe i les conclusions de la comissió d'estudi sobre el *fracking*, no? –denominat així, abreviadament, d'aquesta manera.

El Grup de Convergència i Unió creu que amb el treball d'aquesta comissió no només s'ha complert l'objectiu que ens vam marcar quan es va crear la comissió, que era, doncs, elaborar..., i debatre sobre la situació d'aquesta tècnica, d'aquesta fractura hidràulica, debatre sobre els seus efectes, sobre les seves conseqüències, tant a nivell social com a nivell econòmic.

Jo crec..., i, senyora Cuevas, deixi'm-li dir que la feina va ser molt favorable. Per nosaltres, els compareixents..., des d'aquí els agraeixo la feina feta –compareixents d'alt rigor científic–; també agraeixo l'assistència, la feina, de les associacions que ens van acompanyar en diverses de les sessions, els alcaldes, que ens van portar en aquelles sessions de comissió la seva visió del territori. Per això, totalment d'acord amb la conclusió número 9: màxima transparència a les administracions públiques, amb els agents implicats, i la participació pública.

I també agrair la feina de tots els diputats que han treballat per aquest consens, perquè, deia, era important l'objectiu que ens havíem marcat amb la creació de la comissió, però també ha estat important el treball que s'ha fet vers el consens de les conclusions que avui aquí acabarem d'aprovar, amb la qual cosa agraeixo als diputats, doncs, aquesta feina –i al president de la comissió, naturalment, que n'ha set participat– per aconseguir aquest consens, no?

Si parlem de quan vam començar a parlar del *fracking* –si fem tots així una mica de memòria–, quan i per què en vam començar a parlar, potser..., per què? Perquè era una bona idea innovadora?, perquè la consideràvem una tècnica molt fiable i molt segura? No, en absolut, no? Potser vam començar a parlar del *fracking* perquè més aviat, doncs, oportunitats tècniques i econòmicament més atractives en el camp energètic potser semblaven esgotades.

Situem aquestes afirmacions: la progressiva escassetat –i això és cert, no?– de recursos energètics fòssils convencionals i l'augment sostingut del preu del petroli i del gas natural en els mercats internacionals en els darrers anys han fet econòmicament viable l'activitat d'extracció de recursos energètics fòssils no convencionals, la qual en un entorn de preus més baix no hauria estat possible. Com a resultat d'aquesta evolució, els recursos energètics fòssils no convencionals augmenten progressivament la seva contribució al subministrament mundial de recursos fòssils.

Jo també parlaré dels Estats Units, no?, del desenvolupament de l'extracció d'hidrocarburs no convencionals, l'anomenat «gas de roca mare» o «shale gas», mitjançant la tècnica hidràulica. És veritat que ha provocat una modificació molt significativa de les reserves explotables de combustibles fòssils, i ha alterat la geopolítica d'aquests recursos. En principi sembla –sembla– que els Estats Units han guanyat independència energètica, i gràcies al menor cost d'explotació d'aquest recurs han guanyat competitivitat per a les seves indústries. El que ja no tinc tant clar és si el guany ambiental ha estat el mateix, i, com ens deia un dels compareixents a la comissió, potser no hi ha principi de precaució i potser la indústria ha anat més de pressa que la ciència.

Però el que és evident és que aquests canvis han estimulat, lògicament, les expectatives d'aquest tipus d'explotacions en diferents llocs del planeta, també a Catalunya. A Europa, a Catalunya, van arribar aquestes iniciatives, avui ja desestimades. Apareixen aquestes propostes, acompanyades, ja ho hem dit, de controvèrsia social: apareixen moviments de crítica en el territori pels possibles impactes ambientals. El territori es preocupa, el territori vol saber més d'una tècnica que en coneixíem poc el seu funcionament, les seves conseqüències, una tècnica que semblava poc fiable i potencialment perillosa. És a dir, ens trobem davant d'unes propostes damunt la taula, informacions contradictòries, moltes suposicions, utilització de fonts de vegades poc verificables, i, com va dir el catedràtic de la Facultat de Geologia de la Universitat de Barcelona, el senyor Mariano Marzo, en una de les compareixences, ens trobem potser més opinió que coneixement.

Què fa el Govern de Catalunya davant d'aquesta situació? Doncs, buscar informació. Finalitat, objectiu: cercar informació –cercar informació–; crear un grup de treball, un grup d'experts, perquè volíem conèixer i volíem saber. Ens semblava fonamental abans, senyor Milà, de tramitar una llei, com vostès van proposar fa uns mesos. Primer, volíem conèixer, volíem saber, volíem informació científica i rigorosa. Per aquest motiu,

per acord de govern del 12 de febrer de 2013, es crea aquest grup de treball.

L'informe que elabora aquest grup de treball ens el presenta el mateix conseller Puig en la primera sessió de la comissió d'estudi. No m'estendré en el seu contingut, ja que és molt ampli i ja el coneixem, però en destacaré alguna cosa important. Aquest informe del grup de treball –senyora Cuevas: no de Convergència i Unió, és a dir, del grup d'experts, després ratificat per altres compareixents de la comissió–, amb arguments de caràcter tècnic, diu que a Catalunya no hi ha les condicions necessàries per impulsar explotacions d'hidrocarburs via *fracking*, i, per tant, aquesta tècnica no té recorregut a Catalunya. Les formacions de roca mare que es donen als Estats Units no es donen a Catalunya; per tant, l'informe considera que en la planificació energètica que cal contemplar al nostre país no hi cap el gas de roca mare com a font potencial d'energia autòctona, atès que Catalunya no disposa del recurs. Vostè, senyora Cuevas, apellava al rigor científic; deu ser el seu, el dels seus estudis. Jo apello al rigor científic dels experts que van fer aquest informe i dels experts que van comparèixer en la comissió d'estudi.

Per aquest motiu, la primera conclusió que tenim avui per votar –i que aquest grup, evidentment, hi dona suport– és aquesta. I ja només per aquest motiu, eh?: l'explotació de gas via *fracking* no es pot recomanar a Catalunya, no es pot dur a terme, perquè no hi ha recurs a obtenir.

Segon punt important. Davant la controvertida tecnologia pel que fa al seu impacte ambiental, als seus riscos potencials tant per al medi com per a la salut humana, la segona conclusió de la comissió posa en valor aquests impactes i rebla el clau del primer punt, de la primera afirmació: no hi ha recurs, i l'escàs recurs que hi podria haver, amb un baix rendiment energètic. Per tant, la seva explotació mai podria justificar l'impacte ambiental ni els costos socials que podrien produir-se en el territori.

Per tant, aquí podríem acabar el tema del *fracking*: no hi ha recurs, l'explotació no és recomanable, per tant, no el podem contemplar en la planificació del nostre model energètic; model energètic que, senyors i senyores diputats, crec que a partir d'ara hauria de ser la nostra prioritat i el nostre objectiu de treball.

No ens vam quedar amb aquestes dues conclusions, a la comissió, i vam avançar. Vam analitzar les normatives aplicables. Ja s'ha comentat aquí: la recomanació que la Direcció General de Qualitat Ambiental inclogui les activitats d'exploració i d'investigació en l'annex 1.2.a de la Llei 20/2009, sobre prevenció i control ambiental de les activitats sotmeses al règim d'autorització ambiental.

I, malgrat aquest punt, i malgrat l'informe del grup de treball, que detalla exhaustivament els continguts d'aquest informe, la veritat és que hi ha un tema que no podem ignorar. I, senyora Cuevas, també li ho he de dir: la distribució competencial ens és molt desfavorable, a les institucions catalanes, és a dir, la feblesa competencial de Catalunya en aquesta matèria. I, per tant, aquest grup, modestament, humilment, creu que

és cabdal i necessari dotar la Generalitat de les competències necessàries en aquesta matèria: plantejar les reformes legislatives necessàries o les delegacions de competències necessàries per tal que el paper de la Generalitat sigui decisiu tant en les autoritzacions, com en el control de l'exploració, com en tots els temes que ara són competència del Govern espanyol.

Hem valorat la inexistència del gas de roca mare, la controvèrsia sobre el seu impacte ambiental, les possibles modificacions legislatives. Voldria tornar a parlar dels Estats Units. Cal advertir –hi torno, als Estats Units– que s'ha produït un abaratiment de l'energia en aquell país, això és cert, per l'ús del gas de roca mare, i aquest fet introdueix un factor de major competitivitat en sectors productius del país que també tenen presència a Catalunya, com per exemple el sector químic. Per això també ens caldran mesures en l'àmbit energètic que permetin que les plantes catalanes guanyin en competitivitat i no vegin perjudicada la seva capacitat exportadora. Així, ens consta, tal com ens va anunciar el conseller Puig en la seva intervenció en la comissió, que el Govern ja ha estudiat mesures a posar en marxa per tal que la indústria catalana no perdi competitivitat davant la indústria nord-americana.

Per acabar, senyors i senyores diputats, si ens creiem –si ens creiem– que l'energia mou el món, i que el seu subministrament és un dels factors bàsics que cada país ha de procurar assegurar-se per al futur d'una manera neta, segura i sostenible, potser és hora que ens posem a treballar i a fer debat d'allò que realment és necessari, com és el nostre model energètic. En el tema del *fracking* no hi ha debat. Per tant, el nostre grup vol avançar cap a un nou escenari energètic que aposti per les polítiques d'estalvi i eficiència energètica, claus en un model econòmic competitiu, i que aposti per les energies renovables com a opció estratègica.

Gràcies, presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades i senyors diputats, votarem ara les conclusions aprovades per la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica, tal com apareixen a l'informe publicat al *Butlletí Oficial del Parlament*. Votarem les conclusions de manera conjunta, llevat de les números 3 i 11, atenent la sol·licitud de votació separada presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Per tant, passem a votar, en primer lloc, la conclusió número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 100 vots a favor i 28 en contra.

Passem ara a votar la conclusió número 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 100 vots a favor i 28 en contra.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*) Ah, senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Sí, era per demanar la lectura en veu alta del punt 14 de les conclusions per part de la Mesa, si es pogués.

La presidenta

De la conclusió 14.

Quim Arrufat Ibáñez

La conclusió 14, sí.

La presidenta

D'acord. Doncs, aquesta número 11 ha estat aprovada per 100 vots a favor, 28 en contra.

I abans de passar a votar la resta de les conclusions, donarem lectura de la 14.

El vicepresident segon

Bé. Punt 14: «El Parlament de Catalunya rebutja de manera definitiva l'extracció d'hidrocarburs per fractura hidràulica a Catalunya, atès que actualment aquesta pràctica és agressiva amb el consum de recursos, inapropiada per a ésser considerada una font potencial d'energia autòctona, una greu amenaça per a la preservació del paisatge i les potencialitats pròpies dels territoris rurals i una opció perillosa per als recursos naturals del territori.»

La presidenta

Passem, doncs, a votar ara conjuntament la resta de conclusions.

Comença la votació.

Les conclusions de l'informe de la comissió d'estudi han estat aprovades per 109 vots a favor i 19 en contra.

(*Alguns aplaudiments.*)

Interpel·lació

al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius (tram. 300-00210/10)

Passem ara a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau, els diputats i diputades que hagin d'abandonar l'hemicicle, que ho facin amb una certa prestesa, si us plau.

(*Pausa.*)

Quan vulgui, senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, diputades, diputats. Aquesta interpellació vol tractar d'un tema que és cabdal, al nostre entendre, per a la competitivitat del país, per a la creació de llocs de treball en el curt, però sobretot en el mitjà i en el llarg termini.

D'informes sobre innovació en tenim molts, alguns d'especialitzats. Com que tracta un tipus de recerca que no tota és tan visible com la recerca pública que es fa a les universitats, sinó que és més específica –una part es fa amb privats–, hem de recórrer a vegades a informes de fundacions privades. N'hi ha un de publicat fa pocs mesos –em sembla que va ser al mes de juny– de la fundació Cotec que ens situa una mica a grans trets on estem, no? I ens diu: «La innovació a l'Estat espanyol està malament, segueix caient. Hi dedica l'1,3 per cent del PIB, agafant recerca, desenvolupament i innovació, mentre que la mitjana europea és de l'1,97.»

Catalunya, en aquest marc, tampoc està gaire bé; una mica millor que l'Estat espanyol, però no per acontentar-se ni molt menys: a l'1,51 per cent del PIB, i amb una despesa per habitant de 396 euros, molt inferior per exemple al País Basc, que com tothom sap en aquesta cambra i tantes vegades s'ha dit, administra tots els seus recursos; que, mentre Catalunya està a 396 euros *per capita* en recerca, desenvolupament i innovació, el País Basc està a 653. Però és que estem per sota del País Basc, però a anys llum d'Alemanya –1.225–, dels Estats Units –1.445 euros persona i any–, de Corea del Sud –1.307. Fins i tot estem per sota de països com el Perú, Filipines o Turquia.

Però quan analitzem aquestes xifres –i també ho fa la fundació Cotec– es sol cometre un error que nosaltres aquí voldríem posar en relleu. Es sol parlar de la inversió pública i de la inversió privada per separat –en recerca, desenvolupament i innovació–, sense tenir en compte la interacció que ha d'haver-hi entre aquestes dues inversions. I això és el que em sembla absolutament rellevant. Perquè si un agafa només les xifres públiques, tan, tan, tan malament no estem. Si només agafa les xifres, i tenint en compte sobretot l'àmbit recerca i no l'àmbit innovació, en recerca bàsica –xifres públiques– sempre voldríem més, voldríem estar millor, però no estem a aquesta gran distància que sí que estem en l'àmbit, per exemple, de la innovació.

I aquesta és la qüestió rellevant. Aquesta part de fons públics que hi dediquem, aquest 1,3 per cent del PIB a nivell d'Estat espanyol, per exemple –del qual és la meitat, una mica més de la meitat, privat, i una mica menys de la meitat públic–, aquests fons públics, tenen a veure amb la competitivitat del país? Milloren la productivitat real del país? Serveixen realment per innovar? Estan a prop de la creació de llocs de treball? O estan lluny de la creació de llocs de treball? Són fons públics que s'esgoten en si mateixos? O són fons

públics que aixequen fons privats, millora de la productivitat i creació de llocs de treball a curt i a llarg termini? Aquestes són les preguntes rellevants, per nosaltres.

De fet, si agaféssim la part pública a Catalunya, que deu rondar... Agafi'm les xifres com a ordre de magnitud, conseller; vostè les podrà precisar molt millor que no pas jo, no? Però si en aquests moments estem movent a l'entorn de 10 milions públics a la innovació, 900 milions públics a la recerca, aproximadament..., siguem generosos: imaginem que fiquem en els últims anys de mitjana entre 900, 1.000 milions a la recerca –vostè em corregirà les xifres. Però això no aixeca gaire finançament privat, estem molt lluny de la mitjana europea.

Imaginem per un moment que traguéssim una tercera part d'aquests diners públics i els condicionéssim a cofinançament privat. Tindríem dos efectes. Imaginem –sent modestos, moderats, eh?, però al mateix temps ambiciosos– de dir: «No, no, agafem-ne una tercera part.» I agafem 300 milions públics, i els posem condicionats al fet que hi hagi un privat que n'hi posi, per cada euro públic, dos de privats, o per cada euro públic, tres de privats. Aixecaríem, podríem arribar a aixecar al voltant –sumant la part pública actual, la part privada actual, més la nova part privada que aixecaríem–..., podríem arribar a 3.800 milions, i ens situaríem en aquest 1,9 per cent del PIB de la Unió Europea. Amb la mateixa inversió pública que tenim avui.

Això és fàcil de dir i difícil de fer. En això, compati, conseller, amb el nostre suport i comprensió; també amb la nostra exigència, evidentment. Però amb els mateixos pressupostos actuals podríem arribar a pressupostos de recerca, desenvolupament i innovació..., doncs, podríem arribar a aquests nivells que tenen a Europa i que realment voldríem. Si no ho fem, el nostre... Això és difícil de fer, d'acord. Però si no ho fem, el nostre teixit productiu corre el risc de ser escombrat. Corre aquest risc. Si nosaltres no innovem..., i la innovació, com deia l'Enric Canela en un *post* al seu blog fa poc, no és una cosa que vingui de París amb cigonya, eh? La innovació no ve de París, la innovació s'ha de fer aquí. Si no ho fem, serem escombrats.

L'economista austríac –el clàssic, eh?– Joseph Schumpeter, que va ser el que va aportar el concepte d'«innovació» a la literatura econòmica, també va ser l'economista que va aportar el concepte de «destrucció creativa», eh? Parlava d'innovació, però també parlava de destrucció creativa. Diu: «La innovació acaba amb les velles formes de fer les coses i introdueix nous i superiors paradigmes, més productius, i elimina les formes de producció preexistents en un procés constant competitiu i creatiu.»

Si nosaltres no innovem, el risc és que siguem eliminats per d'altres que sí que ho fan. I aquí, per tant, ens ho hem de prendre seriosament i ens ho hem de prendre amb unes idees i amb unes directrius clares per fer una economia més innovadora per avançar cap a l'economia del coneixement. És un debat una mica pesat, ja ho entenc, eh?, perquè se n'ha parlat moltes ve-

gades, però hi ha alguns principis que sí que crec que ens els hem de creure.

Primer. No serem economia del coneixement si no tenim clar que hem de tenir una economia amb un sòlid substrat industrial. Els mercats no és veritat que siguin intel·ligents i ho facin sols; els mercats assignen els recursos al retorn a curt termini moltes vegades, i, per tant, assignaran recursos d'inversió en allò que retorni a curt termini. I ens ha passat al nostre país, durant un temps, amb les finances i la construcció –i així hem acabat–, o avui dia, per exemple, amb la febre de les puntcom, que torna a recreïxer. Mentre el món es torna a industrialitzar, nosaltres estem protagonitzant una sortida de la crisi molt basada en un model competitiu de baix cost i no en un model de reindustrialització.

Segon principi. Cal un esforç públic en recerca i innovació que estigui orientat des del sector públic, però orientat també a la mobilització de recursos privats –que és just el que dèiem ara fa un moment.

Tercer principi. Cal un sistema d'incentius acadèmics, i d'incentius a la recerca, i d'incentius als investigadors, que contempli els projectes industrials. Avui, el gran incentiu de la recerca és la publicació. Hem muntat un sistema d'incentius..., i el conseller Mas-Colell, que ara no és aquí, però hi va tenir un protagonisme i una actuació molt important i positiva per al país –diguem-ho tot–, munta un sistema d'incentius perquè es produeixi recerca, i ha funcionat, s'ha produït recerca. Produïm una mà de *papers* impressionant. Bé, doncs, muntem un sistema d'incentius que, a més a més d'afavorir la publicació d'articles científics, cosa que està molt bé, afavoreixi la transferència tecnològica, la creació de llocs de treball, la innovació a la indústria.

Quatre. Assumim el repte de l'estat emprenedor. No és cert que els bons projectes trobaran finançament solets –no és cert. Ha d'haver-hi estat emprenedor. Els bons projectes..., el mercat financer busca, com dèiem ara, el retorn a curt termini, i si els bons projectes no disposen d'ecosistemes innovadors generosos, doncs, emigren on sí que hi han aquests ecosistemes innovadors generosos. I per això avui, doncs, a Tel-Aviv, a Boston, a Seül, està florint l'economia de la quantitat de bons projectes que hi van d'arreu del món perquè són ecosistemes innovadors generosos. En els llocs on es pensa amb la filosofia de dir: «No, escolti, el que tingui una bona idea, segur que troba finançament solet», doncs, potser no serà així. S'han de valorar aquestes bones idees també d'una altra manera.

I cinquè principi. Escolti, comptem amb Europa –fantàstic–, però no només amb Europa. Si la innovació és una prioritat de país, si la innovació forma part de l'estratègia important per aixecar aquest país, no podem dir-los a les pimes: «Escolti, vagin a Europa, muntin un consorci amb algú, busquin socis exòtics –que no els han vist mai, però com que diu la convocatòria que n'han de trobar de tres països diferents com sigui...–, perdin-se en un oceà de burocràcia, i, això sí, en el projecte, en la memòria, posin aquelles paraules que

tant agraden als funcionaris de Brussel·les.» Vol dir això que renunciem al finançament competitiu? No. Vol dir que avancem cap a un model on tinguem un terç de finançament basal públic, un terç de finançament competitiu públic –i, per tant, Europa, sí–, però un compromís també nostre. Europa no ens ho arreglarà, allò que no puguem fer. Ha d'haver-hi un compromís de Catalunya. I en la segona part de la interpellació concretaré aquestes demandes de compromís, conseller, de Catalunya en aquest sentit.

I un últim element d'anàlisi per a la preocupació. Com vostè deu saber, conseller, es publica anualment, doncs, l'International European Union Innovation Scoreboard, en el qual hi han quatre categories de països, quatre categories de regions, i Catalunya ha passat del nivell 2 al nivell 3. El millor és l'1, eh?, i el pitjor és el 4. Per tant, tenim una pila de regions per davant. No anem bé en innovació, quan sí que, en canvi, anem bé en l'àmbit de recerca.

Per tant, aquests principis que en aquesta primera part de la interpellació li he posat com a horitzó de futur em sembla que són urgents, atesa aquesta situació que els mateixos informes europeus ens situen en aquest moment.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Gràcies, senyor diputat. Senyores i senyors diputats... Miri, deu ser casualitat, però contemplant la propera missió empresarial de la setmana que ve amb el conseller Vila –orientada en temes de la indústria automobilística per part del departament, però també amb la vocació logística de Catalunya–..., que ahir inauguréssim Expoquímia, que aquesta setmana estiguem celebrant el Dia del Turisme internacional, crec que és bo contextualitzar la seva reflexió i aquest debat que vostè provoca avui, que el trobem molt oportú, amb aquesta tríada que no parem de repetir –que crec que ens permet tenir equilibris fràgils, però una diversitat de generació de riquesa–, i, per tant, la nostra vocació econòmica fonamentada al voltant de la logística, del turisme, de la indústria.

Evidentment, la indústria; no només per la nostra tradició, sinó per la necessitat d'apostar per aquell sector de generació de riquesa que ha esdevingut a ulls de tothom com el més sòlid i el més capaç de resistir els cicles que continuarem tenint –segur– sotmesos, doncs, a l'evolució de l'economia d'Europa i del món. Ens permet, d'alguna manera, renovar la nostra aposta per una indústria forta, capdavantera, creativa, molt diversificada sectorialment, molt fonamentada en una estructura empresarial basada en petites i mitjanes empreses, però que avui està superant fins i tot

aquells objectius que la Unió Europea es proposa per a l'horitzó del 2020.

Però no en tenim prou. És veritat que hem perdut pes industrial aquests anys de crisi, però també és cert que la indústria catalana ha fet esforços de renovació, d'actualització, i avui tornem a superar el 20 per cent del nostre producte interior brut, xifra que, si la integrem en tot el cúmul de serveis i d'activitats complementàries a la indústria, que fins fa vint anys no s'havien externalitzat..., estariem d'alguna manera parlant de més d'un 50 per cent de la nostra activitat econòmica girant al voltant de la producció manufacturera de la indústria avançada.

En qualsevol dels casos, aquesta tendència generalitzada de reducció de pes, però de recuperació i de reindustrialització, ens porta avui a renovar, com hem fet en els darrers temps –en el marc de l'acord estratègic, en el marc de la presentació de l'estratègia industrial el mes de juliol, en el marc dels diferents debats que hem tingut en aquesta cambra al llarg dels darrers mesos en aquesta legislatura–, la nostra aposta per la indústria.

Des d'aquesta perspectiva, evidentment, la política de recerca, de desenvolupament i d'innovació forma o és avui una exigència, no només perquè ens hàgim d'adequar i adaptar, per exemple, doncs, a l'Estratègia intel·ligent especialitzada d'investigació i innovació, el RIS3, impulsat des d'Europa, que és una exigència, que ens obliga a ser més competitiu, a guanyar dimensió, sinó perquè és una absoluta necessitat –que vostè també posava en evidència– des d'una perspectiva de la necessària adaptació a això que jo crec que estem vivint –i ho opinen estudiosos molt més, d'alguna manera, solvents que el conseller que els parla– d'aquesta nova revolució industrial que amb les noves tecnologies, amb els nous processos, en definitiva també amb la perspectiva d'una política energètica que incideix cada vegada més en els costos i en els models de creixement, hem d'anar orientant de cara al futur.

En aquest camp, òbviament, la recerca i la innovació formen part de les prioritats del Govern. Deixi'm que li recordi –vostè ho sap– que tant el Programa d'innovació empresarial, com el Programa de clústers, com el Programa d'internacionalització formen part, juntament amb la reactivació industrial –que estem seguint també com un mecanisme de seguiment del mapa de riscos industrials de Catalunya i també d'oportunitats–..., els quatre programes en els quals intentem focalitzar aquesta política industrial.

El primer programa que li he citat és el que, d'alguna manera, ens porta avui a parlar i a renovar la nostra prioritat per la innovació; la innovació, la transferència tecnològica, tot allò que ens permeti mantenir, millorar, aquests indicadors d'innovació que vostè recordava. Té tota la raó, jo no l'avorriré amb xifres estadístiques: és cert que encara no estem a nivell de la mitjana europea, però que si disgreguem el que és l'aportació pública a aquest esforç i l'aportació privada, en aportació pública..., i això ens ho deia el mateix president d'un land alemany que visitava fa pocs me-

sos el president de la Generalitat i amb el qual compartim, doncs, aquesta visió industrial. Analitzava que els esforços públics, malgrat, evidentment, doncs, la migradesa del nostre finançament, no estaven massa lluny dels esforços públics destinats a recerca i innovació –des d'una perspectiva, ho repeteixo, de plantejament públic– a nivell europeu, i, en canvi, on hi havia el gran *gap* i la gran diferència era en la incorporació a aquest esforç i a aquesta política d'innovació dels recursos provinents de la iniciativa privada, de la mateixa empresa.

És per tot això que també ens hem proposat impulsar com a mínim un parell d'actuacions, més enllà també d'estimular la demanda, que van adreçades a aconseguir impulsar la base d'empreses innovadores del país, la seva aposta per la inversió en recerca i desenvolupament –sobretot en el camp de les pimes–, i incrementar i millorar els instruments de transferència tecnològica en el nostre ecosistema industrial. És evident també que, com deia abans, contextualitzant-ho en el RIS3, la necessària aposta en aquest nou septenni, encara com a conseqüència de l'inici del període de set anys, el canvi de Comissió Europea com a conseqüència de les eleccions..., ha fet que aquest 2014 sigui un any de transició. A partir de l'any que ve, l'aposta pel RIS3 ens exigirà tenir projectes competitius de major dimensió. I és aquest el motiu pel qual estem d'alguna manera efectuant processos difícils, arriscats, agosrats, però absolutament imprescindibles per construir estructures pròpies de país en el camp també de la transferència tecnològica.

Em refereixo al procés d'integració dels centres tecnològics. Estem impulsant la xarxa Tecnio, intentant-la endreçar –amb la seva excessiva dispersió, fragmentació–, i sobretot estem intentant fer un projecte d'integració, d'agregació dels sis grans centres tecnològics avançats de Catalunya. Hem estat esperant que això fos un procés d'una certa generació espontània en els darrers tres, quatre anys, i ara hem començat a impulsar-ho des del Govern d'una manera determinada, no amb la voluntat d'acabar construint un ministeri de transferència tecnològica, sinó de construir una estructura liderada pel mateix sector industrial, i per tant per les empreses, pel seu patronat; amb l'impuls públic, però amb el lideratge privat. Aquest nou gran centre de transferència tecnològica és una aposta de país a llarg termini i respon a aquesta oportunitat d'augmentar la capacitat en recerca industrial, d'accelerar i per tant d'alguna manera activar la demanda tecnològica de les nostres petites i mitjanes empreses, i evidentment guanyar dimensió per ser més competitius en el marc del RIS3 a Europa, que no permetrà aquesta fragmentació; que també els recursos públics que han vingut en els darrers anys han permès anar desenvolupant un nombre important de projectes, però que aquesta vegada hauran de ser més especialitzats i més grans.

És per això, ho repeteixo, que Ascam, LEITAT, Barcelona Digital, B Media, el CTM de Manresa, el Cetemmsa a Mataró, els sis grans centres tecnològics, estan cridats i ja hem començat a caminar. Tres d'aquests centres ja han pres els acords fundacionals;

abans de finals d'any, estaran constituïts en una única fórmula jurídica. Els altres tres centres s'hi incorporaran amb unitats productives. S'ha nomenat un vicepresident executiu, en aquest cas en la persona de Xavier Torra, perquè piloti tot aquest procés. Ens hem compromès, en el marc de l'acord estratègic, però també amb els pressupostos de la Generalitat, a anar incrementant d'una manera molt important les aportacions públiques al centre, ara ja Centre Tecnològic de Catalunya, i creiem que aquest impuls..., per tal d'anar reequilibrant. Deixi'm que li recordi que els pressupostos destinats als centres Tecnio i als centres Cerca tenen un desequilibri important: 90 per cent centres Cerca, 10 per cent centres Tecnio.

Hem sabut invertir per guanyar coneixement, i l'èxit de Catalunya en recerca així ho demostra. Ara és el moment, absolutament imprescindible, de saber invertir aquest coneixement per guanyar d'alguna manera rendiment a les nostres empreses. És aquesta la proposta que fem, precisament, per engruixir la nostra estructura de transferència tecnològica, ser competitius a Europa, al món. Vostè deia: «No en tenim prou, amb els recursos europeus.» Hi estic d'acord. També anirem a competir, en tant que sigui possible, pels recursos que l'Estat doti també per a projectes d'innovació. Però el que hem de fer és, sobretot, garantir que aquesta nova estructura sigui molt més capil·lar cap a les petites i mitjanes empreses, on ens juguem el futur. Hem de fer que les nostres petites i mitjanes empreses s'incorporin a la innovació tecnològica de processos de comercialització, d'obertura de mercats, d'una manera permanent, amb el suport també, evidentment, del Govern.

És per tot això que estem també impulsant diferents instruments –i acabo, president– d'estímul de la demanda empresarial: un Programa d'iniciació a la innovació; un Programa de bons tecnològics, per primera vegada –el 50 per cent per subvencionar les petites i mitjanes empreses perquè contractin serveis en els centres tecnològics de referència–; un programa de suport als incentius fiscals a la innovació o de suport a la gestió de la innovació. I també estem apostant per obrir –vostè també ens ho demanava– instruments d'innovació internacional i que ens permetin impulsar projectes de cooperació tecnològica arreu del món, a través, evidentment, com he dit abans també, de l'horitzó 20-20.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, aquesta és una aposta de país, i espero que d'aquesta manera, en la mesura que també els recursos públics –esperem–..., les paraules d'avui del conseller Mas-Colell no eren esperançadores en aquest sentit. Les dades d'inversió, en aquest cas no tecnològica, però també d'inversió pública per a Catalunya, no fan presagiar res positiu a curt termini, també des de la millora del finançament de l'Estat. Però, en qualsevol dels casos, esperem que la recuperació econòmica, que aquest esforç per d'alguna manera reestructurar la nostra xarxa de transferència tecnològica, posin la política d'innovació al dia i ens permetin ser un país amb una indústria més competitiva.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, escolti, vostè ha dit un parell de dades que em sembla que són molt remarcables, eh? I alguna la hi comentaré, potser amb una visió diferent de la seva; però, en tot cas, sí que són molt remarcables.

Que el PIB industrial hagi tornat als vint punts és molt remarcable –és molt remarcable. I, per tant, aquesta és una base per ser un país innovador i per ser un país competitiu. I, per tant, aquest és un element sobre el qual hem de fer tot el possible perquè aquest àmbit segueixi creixent. Això no vol dir, però, que aquests diputats d'aquesta cambra no tinguin cada dimecres, cada dijous, una cua de comitès d'empresa d'empreses en crisi, que també segurament acabaran sortint en aquest debat, no? Però a nosaltres això ens sembla que és una qüestió molt positiva.

Hi ha una qüestió que ha esmentat, de dir: «Ecolti, la part pública d'inversió és homologable a la d'altres països europeus.» Quasi. Fins i tot amb el quasi, eh?, ni que fos igual. Amb això hi estem d'acord. Però seria un error –i estic segur que vostè no vol que es desprengui aquesta imatge de les seves paraules– pensar que som un país en què, escolti, el sector públic ja fa els seus deures i els fa bé, que tenim molt bons investigadors i, en canvi, tenim empresaris mediocres. Que tenim investigadors excel·lents perquè publiquem molt, però que tenim empresaris mediocres perquè no inverteixen en innovació i desenvolupament. No és així –no és així.

El que passa és que els diners públics en recerca, desenvolupament i innovació han tingut un sistema d'incentius que ha afavorit la publicació, l'article, la recerca bàsica –molt necessària– i d'excel·lència –molt necessària–, però no han tingut el sistema d'incentius perquè l'investigador, la universitat, el centre de recerca transfereixi tecnologia, sigui premiat pel nombre de patents que fa, sigui premiat pel retorn econòmic del benefici que pot generar la seva investigació, la seva innovació. El nostre sistema d'incentius de diner públic no ha funcionat en aquesta direcció.

I, per tant, aportem molt coneixement al món en obert –fantàstic– i poc coneixement concret per als processos productius de la nostra indústria. Per tant, no és un problema de quants diners públics posem només, sinó que el principal problema és com els posem. El principal problema és quin és el sistema d'incentius.

El nostre sistema d'incentius actual és fer bons articles. Resultat: som el cinquè país del món –o el quart, segons l'any, hi han anys que som el quart– en articles científics en revistes de rànquing *per capita*. Som uns cracs. Però no ho transferim a la nostra indústria.

Elements... I d'aquí es veu una cosa que vostè ha dit ara i que m'hauria agradat molt que escoltés el conseller Mas-Colell: «Escolta, és que, de la nostra despesa,

els centres Cerca són el 90 per cent, els centres Tecnio són el 10.» Clar, si aquest és el nostre sistema d'inversió, aquest és el nostre resultat. Oh, clar.

Per tant, centres tecnològics, hi estic d'acord, peça central del model. Nosaltres som un país de petita i mitjana empresa, on a moltes empreses els és difícil tenir internalitzada la innovació a dins de la mateixa empresa. I, per tant, necessiten estructures..., recolzar-se en estructures externes com són els centres Tecnio. Per tant, necessitem una xarxa Tecnio potent –cert–, però amb capillaritat –també–, propera a la petita i mitjana empresa –també–, orientada sobretot a la petita i mitjana empresa –també.

Tenim una facturació baixa d'aquesta xarxa. Per tant, els reptes que tenim són enormes. Aquest any passat la nostra xarxa de centres Tecnio va facturar 50 milions. Va caure 10 milions respecte a l'any 2012; vam passar de 60 a 50.

I al País Basc, per exemple? Dos-cents. I si nosaltres féssim com el País Basc amb el nostre PIB, a quant hauríem d'estar? A 600. I a quant estem? A 50. No li ho atribueixo a vostè, conseller. És una cosa que ve de temps, diguéssim, eh? Però, per tant, aquí els reptes són enormes, no? –els reptes que tenim.

I d'això se'n va parlar, per tant... Jo crec que, si hi ha un consens social sobre això expressat en l'acord del diàleg social permanent, el que correspon a aquest Parlament no crec que sigui modificar-ho, perquè hi ha un acord amb agents econòmics i socials, però sí que ser exigents en el seu compliment i en el desplegament d'aquest acord. I en això sí que ens tindrà al davant, al davant i al darrere empenyent, les dues coses, sent exigents perquè es compleixi.

I què diu aquí? Home, diu: «Optimitzem els instruments d'innovació i fem que els rols tecnològics...» I fem –i fem–, doncs, el procés aquest de fusió. Parlo..., com que només em queden trenta segons vaig directe a aquest punt concret. Escolti, vostè diu: «Integració.» Molt bé, guanyarem mida, redreçarem el mapa, podrem donar una oferta tecnològica a l'economia més especificada. Ara potser a vegades tenim coses d'energia en sis centres diversos i cap d'elles prou potent, i si fem integració podrem fer una bona oferta tecnològica en l'àmbit d'energia des d'un punt de la xarxa. I podrem tenir set punts de la xarxa que corresponguin als set punts de l'estratègia RIS3.

Això està molt bé. Ara, el que ens preocupa a nosaltres és que vostès aquest mes de setembre reuneixen els centres tecnològics i els diuen: «Ecoltin, d'aquí a final d'any estan unificats.» Home, diàleg, acord, conseller, eh? És un tema molt important.

I el que ens preocupa també és dir: n'hem de tenir només un? El millor és tenir-ne un i no tenir competència? O fer com els bascos, que en tenen dos? Podem optar per això? Aquest és un dubte que tenim. És a dir, és bo realment que només en tinguem un que s'unifiqui en un únic centre? O és bo que hi hagi competència? Que jo, republicà d'esquerres, li hagi de dir això a vostè, que es sol definir com un lliberal, té la seva gràcia, no? Però jo crec que també pot ser interessant que

entre els centres de tecnologia... Sis és massa, els vuitanta que tenim sectorialitzats és un excés. Per tant, tot això s'ha d'integrar. Però, a un o a dos? Aquest és un tema que crec, conseller, que hi hauríem de reflexionar. I, en tot cas, fer aquest procés tan important i tan estratègic amb un cert debat i voluntat d'arribar a acords.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per a la rèplica torna a tenir la paraula ara el conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, president. No cauré en la provocació, senyor Amorós. Ho dic amistosament, eh?, com a prèvia a continuar el debat amb aquests pocs minuts. Jo crec que millor que cadascú s'autodefineixi. Jo no m'he identificat mai com a lliberal; ho sap perfectament el meu company de grup Antoni Fernández Teixidó. Vostè, més que republicà d'esquerres arquetípic, seria un socialista republicà, però molt socialista del segle XX, no pas... Però, vaja, crec que és vostè que s'ho ha d'atribuir, no pas en aquest cas jo qui l'haig d'etiquetar.

Dit això, estic convençut que ens posarem d'acord. (*Veus de fons.*) Ara..., sí, en la política d'innovació estic convençut que sí. No, amb vostè no ho crec, amb vostè en moltes coses no ens posem d'acord. Avui ens hem posat d'acord amb el *fracking* perquè el Govern també va prendre la iniciativa, i jo crec que, a més, en aquest cas hi ha hagut una visió compartida. Però en polítiques d'innovació no ho sé, si ens posaríem del tot d'acord, perquè alguna de les herències que estem intentant redreçar precisament cau o ve d'una política excessivament fragmentada que vam fer, doncs, ara fa uns quants anys, i que potser en aquell moment tenia una certa visió, però no apostava per la dimensió necessària que avui el país ha de tenir en aquest món tan i tan competitiu.

Jo no descarto que n'hi hagi més d'un; el que sí que volem és que n'hi hagi un i de fort –un i de fort. Si després n'hi han més, benvinguts. Perquè és possible que en aquest procés no tots aquests grans sis centres s'hagin o es puguin integrar. Entenc i identifico d'on ve la preocupació que vostè em trasllada, legítima, però no podem esperar més. Fa més de quatre anys que ja es va proposar, i això inclús va començar ja fa un temps, i no només en aquesta legislatura i no només en l'anterior, que els dos grans centres... Tothom els coneix: LEITAT i Ascamm. I tenim sort d'aquests dos grans centres; a més, també, algun d'ells de llarga trajectòria i amb una posició molt sòlida. Doncs, que intentessin un procés d'integració, de coordinació, de federació. No ha funcionat.

I ara hem d'actuar i incidir-hi d'una manera decidida. No per acabar tenint, com he dit abans, un instrument públic. Ja he dit que el nostre model és que aquest centre sigui un centre que estigui liderat pels mateixos sectors i sectors industrials, amb un patronat amb majoria privada, on, a més, es garanteixi precisament

que estigui molt més a prop no del dirigisme de les administracions, sinó de la demanda de les mateixes indústries i de la mateixa visió empresarial.

Potser no tots, d'aquests sis, integraran el cent per cent de les seves unitats, ja li ho avanço. Contemplem aquesta possibilitat. I potser en algun moment al costat d'aquesta gran estructura que espero que en qüestió d'un any i mig..., i no els ho hem dit aquest mes de setembre, eh? La informació aquí és una mica malintencionada; ja sé que m'ha volgut provocar. Fa uns quants mesos ja que comentem el full de ruta, fa també uns quants mesos que expliquem quina és l'aposta i la proposta, i crec sincerament que s'ha anat compartint. I és evident que això genera no només resistències legítimes al canvi, que genera inquietuds. Alguns d'ells són patronats de forta tradició territorial i sectorial, hi han estructures directives, personal molt qualificat...

Tot això hem de tenir molta cura a com s'integra, perquè no és fàcil agafar sis realitats diferents. Algunes són fundacions d'origen públic; altres, fundacions privades; altres, associacions d'empresaris. I tot això té un ecosistema avui, doncs, molt potent, però que necessita guanyar dimensió. Amb tres objectius; crec que els hem resumit entre la seva intervenció i la meua.

El primer –i jo diria que començo pel més important i que potser a vegades el posem en segon o en tercer lloc–: garantir l'accés de la nostra petita i mitjana empresa industrial a la innovació, als instruments d'innovació, als incentius a la transferència tecnològica. I per a això és necessari tenir una gran estructura que tingui el gruix suficient per poder d'alguna manera orientar també la seva activitat, no només aconseguir algun projecte o alguns projectes competitiu que acaben a vegades –acaben, a vegades, dic– justificant la mateixa existència o el funcionament del centre per tenir aquest gran objectiu. Petita i mitjana empresa, capillarització de les polítiques d'innovació.

Segon: ser competitiu a Europa. Aquest nou programa del RIS3 no permetrà la fragmentació dels recursos que hi hauran per a innovació, no podrà anar-hi tothom a picar a la porta. Hi anirem, d'alguna manera, deixant una perdigonada arreu del territori amb els sis grans centres tecnològics i els vuitanta centres que tenim arreu del país, no? Seran projectes de dimensió, amb vocació especialitzada. Per això el Govern ja va presentar fa uns mesos el seu programa de RIS3CAT a Bruxelles, que va ser molt tingut en compte després de convèncer-los que aquí hi havia una indústria més diversificada del que pensaven.

I tercera: com que avui, i amb una perspectiva a curt termini, continuem avaluant que els recursos seran escassos, hem d'intentar evitar duplicitats i maximitzar, d'alguna manera, o optimitzar l'aportació de recursos. La nostra visió és que –i vostè té raó, tant de bo resolguem també el problema estructural del finançament–, doncs, puguem arribar-nos a plantejar a un horitzó del 2020 una estructura tecnològica que pugui generar de l'ordre dels 500 milions.

Aquest és el nostre horitzó el 2020, basat en tres grans projectes. Una tercera part, serveis facturats a les em-

preses directament; una tercera part, projectes competitius a Europa, al món, i una tercera part de finançament públic, que estem en condicions –i ho farem i ho complirem el 2015– d'incrementar en un 50 per cent les aportacions i, per tant, un escalat que ens porti a garantir que a set anys vista el fondejament sigui de l'ordre de 150 milions, com a mínim –com a mínim–, d'euros amb caràcter als recursos públics a set anys vista. Estem prop de 10 milions aquest any, imagini's el recorregut que tenim, però estic convençut que ho farem en el futur.

Moltes gràcies. I ens trobarem a la moció, senyor Amorós.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques
públiques amb relació a l'economia
col·laborativa (tram. 300-00213/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques amb relació a l'economia col·laborativa. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, Esquerra Republicana li fem una segona interpellació en el Ple d'avui. I ho fem també amb un tema que té bastanta relació amb el que abans, doncs, ha posat sobre la taula el diputat Amorós. És també..., té connexió amb la innovació.

Esquerra Republicana és un partit de llarga trajectòria i d'arrels fondes, però que està atent a les innovacions. No només a les innovacions de producte, a les innovacions, doncs, i al sistema de polítiques públiques d'innovació que abans ha comentat el diputat Amorós, sinó també als nous models de negoci que estan sorgint en el nostre món, que vénen molt condicionats per totes les noves tecnologies de la informació disponibles i que són usats pels ciutadans i que són una realitat que tenim.

Aquesta interpellació la fem perquè aquest estiu han sortit, doncs, un parell de notícies que s'aniran repetint i que són rellevants. Que no són només úniques del nostre context, de Catalunya, o més concretament potser de la ciutat de Barcelona, que és on han estat més presents, sinó que també compartim amb altres realitats europees i dels Estats Units. Una economia col·laborativa, aquestes plataformes..., basades moltes vegades en plataformes *online*, on els consumidors comparteixen serveis, comparteixen productes, comparteixen recursos. És una realitat que tenim present. I una realitat que es mou en un entorn econòmic en què les lleis que tenim existents no hi encaixen.

En posaré dos exemples. El proper mes de novembre ja està anunciada una vaga per part de taxistes que exerceixen la seva activitat d'acord amb la norma, que han obtingut una llicència i que, per tant, estan sotmesos a una regulació, doncs, molt estricta, perquè hi ha una presència d'un competidor, que és una aplicació, Uber, que pot generar competència deslleial.

Aquest estiu a la Barceloneta hem tingut, doncs, tot un problema derivat dels apartaments turístics il·legals, que és una realitat que ha estat present durant molts anys, però que ara, doncs, s'ha vist magnificada també perquè hi han nous instruments per donar allotjament que hi són presents. I fa..., doncs, abans de començar l'estiu vam conèixer que es va posar una multa a la plataforma Airbnb, que és una plataforma d'intercanvi d'allotjaments o d'allotjaments amb pagament, subarrendament de determinats habitatges i que no encaixa amb la normativa.

Segurament en cada qüestió d'aquestes hi han molts interessos contraposats, hi han realitats molt diferenciades i, per tant, nosaltres... L'objectiu d'aquesta interpellació no és ara dir el que està bé i el que no està bé, sinó intentar obrir una mica el focus i entendre que aquests fenòmens de l'economia col·laborativa, del consum col·laboratiu estan presents i que han vingut per quedar-se i que, per tant, hem de fer una reflexió al Govern, però també als grups parlamentaris de com anirem gestionant aquesta nova realitat que està present a la nostra societat i que ho estarà més, independentment de les solucions concretes que puguem trobar a cada cas. L'economia col·laborativa, el consum col·laboratiu és aquest sistema d'intercanvi econòmic basat a compartir béns i serveis des de l'àmbit creatiu a l'àmbit de producció, de distribució, del comerç o en l'àmbit del consum.

Els principis en què es guia..., un d'ells és que aquell valor no utilitzat, allò que aquell recurs no ha utilitzat, que pot ser des d'una plaça al cotxe quan fas, doncs, un trajecte fins a una habitació d'un habitatge que no fas servir, volen posar-ho en valor. També que l'accés als recursos, l'accés als béns i als serveis està basat no tant en la propietat, sinó en la possibilitat de fer-ho servir. Que han de ser transparents. Per això moltes d'aquestes plataformes incorporen *ratings*, incorporen mesures de control i que han d'haver-hi dades disponibles per als consumidors.

I, evidentment, les ciutats, les grans ciutats i les conurbacions urbanes –i Catalunya està fortament condicionada perquè tenim un element pautador des del punt de vista territorial, que és tot Barcelona com a pol metropolità–, doncs, afavoreixen que aquests tipus, aquests fenòmens d'economia col·laborativa tinguin sentit. En el fons és aprofitar els avantatges de les tecnologies de la informació i la comunicació per fer algunes coses com rebaixar els costos d'informació, en termes estrictament econòmics, que tenen els consumidors quan operen en un mercat; augmenten l'oferta disponible, augmenta també la competència, i, per tant, ens acosta una mica a aquells mercats de competència perfecta que no existeixen a la realitat, però que han existit en molts llibres, no? I moltes vegades fan abaixar el preu.

Tenen un altre avantatge, algunes d'aquestes plataformes, i és que hi ha una traçabilitat d'algunes activitats que fins ara estaven en l'economia submergida o que hi segueixen estant. Però com a mínim hi ha una pàgina web, hi ha un rastre en el qual, doncs, de cara a una millor regulació i de cara també a complir amb les obligacions fiscals hi és present. Però no ens hem d'enganyar perquè també provoca externalitats negatives, per exemple, en l'àmbit laboral, a vegades compartir cotxe. Si hi ha algú que només es dedica a compartir el seu cotxe i en un moment de crisi com l'actual, en què molta gent s'espavila, pot estar en una situació de precarietat, perquè passa de ser consumidor a proporcionar un servei.

Ambientals o de convivència. Quan algú lloga una habitació del seu pis a uns turistes probablement no hi haurà gaire problema. Si en un barri això cada vegada és més present, hi han problemes de convivència, i, per tant, aquí cal que s'intervingui i que hi hagi una regulació. I també de competència deslleial d'aquells emprenedors, empresaris, treballadors que compleixen amb la normativa, que compleixen amb la regulació a nivell de consum, a nivell ambiental, a nivell de drets laborals i que demanen tots els permisos per exercir una activitat i que veuen com algú altre que ofereix un servei o un producte molt semblant..., doncs, té una sensació que hi ha aquesta competència deslleial. I això ja no ho diguem en els casos en què una activitat necessita autorització i llicència, com seria el cas del transport urbà.

És difícil –i nosaltres ho entenem– establir exactament quina és la frontera entre allò que és una col·laboració entre consumidors i allò que és activitat econòmica amb voluntat onerosa, amb voluntat, doncs, de treure'n un profit econòmic que pot esdevenir l'activitat principal o pot ser una activitat permanent i continuada.

Torno al principi perquè n'hem tingut dos exemples. Posar-ne dos exemples: en l'àmbit del transport i en l'àmbit de l'allotjament. A Europa i als Estats Units s'hi ha respost de manera molt diferent. Primer, doncs, es va intentar la prohibició en el cas d'Airbnb a la ciutat de Nova York, fins i tot per part de la fiscalia general, i, finalment, els tribunals van donar la raó a aquesta plataforma. En el cas d'Uber a Alemanya fins fa pocs dies estava prohibida aquesta plataforma; ha estat prohibida poques setmanes, i ara, doncs, la Cort de Frankfurt ha aixecat aquesta prohibició. Però, en tot cas, són problemes que es troben en molts països, que es troben en altres ciutats. Per tant, no és un problema només ni de Barcelona, ni de Catalunya.

Nosaltres partim d'una base: que entenem que prohibir no és útil en aquest cas. Una actitud absolutament refractària no és útil, perquè per molt que ens hi oposem, és a dir, plataformes en què es posen les tecnologies de la informació i la comunicació al servei dels consumidors per compartir informació i per compartir des de serveis i fins i tot enmig havent-hi un intercanvi econòmic n'hi seguiran havent, això no es pot parar. Però també creiem que no és útil quedar-nos amb la normativa actual, perquè provoca una àrea no regulada en què *laissez faire, laissez passer*. I en això

sabem que no només des del punt de vista de preservar, doncs, una competència lliure i, per tant, en igualtat de condicions, sinó també des del punt de vista ambiental, des del punt de vista de taxes, hi ha tota una activitat aquí que no compleix amb les seves obligacions fiscals. Creiem, doncs, que el fet de mantenir-nos en la normativa actual i no tenir present aquesta nova realitat no ajuda que tot aquest nou moviment, tota aquesta nova activitat econòmica estiguin incorporats amb normalitat.

És una qüestió que no és pacífica, hi ha molts interessos contraposats: alguns que veuen perillar el seu mercat que fins ara tenien molt acotat, fins a d'altres que voldrien que el mercat no tingués cap mena de norma. En tot cas, nosaltres el que voldríem saber és: quines actuacions ha plantejat el Govern en aquest àmbit, si està portant a terme una reflexió de caràcter més general entre els diferents departaments afectats, i, per tant, en què podem col·laborar també des del Parlament per tal d'incorporar aquesta realitat, que és existent, que existeix, que la tenim aquí, en les polítiques públiques de regulació econòmica al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i d'Ocupació

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Segona interpellació d'Esquerra Republicana. Els agraeixo el seu interès, i no per desmerèixer l'anterior, perquè crec sincerament –hi insisteixo, i coincideixo amb el senyor Amorós–: la política d'innovació és fonamental, és d'aquelles polítiques que..., potser després de la visió estratègica en el camp de l'energia o de la fiscalitat, la innovació és i serà una política importantíssima.

Deixi'm que ara, senyor Aragonès, li digui que crec que és molt oportuna, la seva interpellació al voltant d'això que..., se'n parla, d'economia col·laborativa; hi ha també gent, o fins i tot la mateixa Unió Europea parla de consum col·laboratiu. No seré jo qui teoritzi, però que és una realitat..., que vostè ho ha dit i jo també ho he dit aquest matí precisament en una trobada amb empresaris del món turístic: l'economia, el consum col·laboratiu ha arribat per quedar-se. I posar portes al camp serà impossible, i negar una evidència com la que tenim és com el que va començar a intentar evitar que internet arribés a transformar, com està transformant, tantes i tantes coses en el nostre entorn econòmic, social, cultural, de negocis, però fins i tot relacional i canvi d'hàbits i de sistema de valors.

També és cert, si m'ho permet, que tinc la impressió que tot aquest desenvolupament al voltant del comerç canalitzat a través de la xarxa, que ha fonamentat noves formes de comercialització de productes i serveis, ha vingut accelerat en els darrers temps. Les primeres plataformes d'intercanvi apareixen a finals dels noranta, a primers del 2000; per tant, tampoc és que

estiguem descobrint massa coses. No estic parlant ara estrictament del comerç electrònic, sí d'aquestes fórmules i relacions d'intercanvi que han vingut, com deia, promogudes per la crisi econòmica –segur que això ho ha accelerat–; per l'expansió de les xarxes socials, que és un fenomen que va més enllà de l'estricta canal de distribució comercial; pels comportaments, d'alguna manera, col·laboratius, a través d'internet, òbviament, però també per un canvi de valors, per un canvi d'hàbits de consum que les societats occidentals en els darrers anys també estan tenint.

Hi ha, en el fons, també algun canvi relacionat amb el nostre model de creixement i de compromís i de cohesió que estimula una part d'aquests fenòmens de consum col·laboratiu. Vagi per endavant que no crec que hàgim de tornar a ser pioners ni començar a regular. Ni Europa ho està fent, perquè també està desconcertada, malgrat que vostè coneix que el mes de gener d'enguany la Comissió Europea a través del Comitè Econòmic i Social Europeu va evacuar un dictamen sobre Consum col·laboratiu: un model de sostenibilitat per al segle XXI.

Voldria recollir algunes de les idees que aquí hi han, perquè crec que val la pena que, si més no, les aportem en aquest cas des de la perspectiva del Govern, les tinguem presents. En primer lloc, home, distingir del que seria l'economia col·laborativa, l'intercanvi, fonamentat sobretot en una visió sense ànim de lucre, del que és el consum connectat on hi ha interès de negoci sobretot per als intermediaris, i, per tant, que hi ha alguna fórmula de generació d'activitat econòmica més enllà de l'intercanvi un a un i, per tant, el *business* s'imposa des de l'operador intermediari. Val la pena que distingim, perquè no tot és el mateix –no tot és el mateix. Les xarxes que han anat desenvolupant-se des d'un punt de vista d'economia social d'intercanvi, d'intercanvi d'un a un, d'aportació a mercats de productes relacionats amb un model de consum menys, d'alguna manera, consumista i materialista i de major reutilització a aquells que s'estan desenvolupant i que són els que ens estan generant més inquietud. Vostè ha citat els dos més importants, perquè són els que coneixen més avui –els nostres taxistes o els nostres operadors turístics–, i que estan alterant les regles de joc, no?

Aquest document de la Unió Europea distingia precisament aquests processos per cobrir necessitats socials en casos de vocació no comercial del que són altres per contribuir, com a activitat amb ànim de lucre, a generar ocupació. Però fixi's què diu el Comitè Econòmic d'Europa: «Complint amb les normes fiscals, de seguretat, de responsabilitat, de protecció del consumidor i de més normes imperatives que s'exigeixen a la resta d'operadors.»

Jo no descarto que hàgim de fer una certa reflexió, per exemple, en el món d'allotjaments turístics. El segle XX ha estat el segle de la gran regulació, de la gran protecció, de la seguretat. I hem arribat a uns nivells, a Europa sobretot, d'exigència que segurament en altres entorns més anglosaxons van més per la via de la responsabilitat que no pas de la garantia.

És possible que hàgim de fer una reflexió, perquè tota la introducció d'aquests nous models d'economia que no podem parar ens portarà a tenir un desequilibri molt fort amb les exigències que demanem als operadors avui regulats i normalitzats i aquells que haurem d'introduir en el sector, però que no els podem exigir tot això, perquè és que no podem. Sí que els podem exigir uns mínims, però aquests mínims faran també que potser hàgim de repensar els màxims que hem plantejat a la resta.

Aquí hi haurà una tendència, avanço, d'abaixar el *gap*. Ara, el que és segur és que els que entren per baix han de complir, i el que passa és que bona part d'aquests operadors avui no compleixen. Jo no sé si haurem de revisar les llicències dels professionals del transport públic a través del taxi; és possible. Jo no sé si haurem de revisar la fiscalitat sobre determinats allotjaments o regular modalitats d'allotjament que avui no tenim regulats. Vostès com jo..., n'estic convençut, que molts de vostès han viatjat per Europa i han utilitzat els serveis de *bed and breakfast*. Nosaltes no ho tenim regulat. Som els primers a tot Espanya i a bona part d'Europa que hem regulat els habitatges d'ús turístic.

Bé, el nostre compromís és en el camp del turisme fer una revisió crítica de com podem seguir regulant en mínims tota aquesta diversitat d'ofertes que van aflorent amb aquests mètodes nous i que és evident que ens alteraran les regles de joc, no? El que sí que li vull dir és que aquesta doble visió l'hem de tenir. Primer, considerar allò que és sense ànim de lucre en el món de l'economia social, de l'intercanvi, a allò que té ànim de lucre, que és negoci i en què el mateix canal estableix una dinàmica de generació de riquesa que avui s'escapa a la fiscalitat. I té raó vostè quan diu: «Home, la traçabilitat d'aquests processos ens pot permetre de cara al futur tenir nous elements de regulació, d'intermediació, de fiscalitat, perquè és evident que, si no, això genera economia submergida.»

En molts àmbits, per exemple, pot generar, doncs, una pèrdua de la qualitat, també del valor reputacional de la nostra oferta turística, per exemple; també de pèrdua de garanties al consumidor i a l'usuari; també pèrdua de seguretat; segur que avui generació d'activitat econòmica que s'escapa de la visió raonable que ha de tenir tot país de contribució a l'erari públic amb la seva activitat empresarial, no?

És des d'aquesta perspectiva que li dic: en el camp del turisme –en el camp del turisme–, doncs, hem començat a actuar. Vostè n'ha citat alguns exemples. Li haig de dir que tant a New York com a Frankfurt les decisions judicials han estat més per qüestions de forma que no de fons. Els temes de fons continuen. Algunes ciutats, alguns països, han volgut, per exemple, exigir que per poder llogar un habitatge d'ús turístic sigui un mínim de trenta dies. Bé, això és posar portes al camp. (*Pausa.*) Altres, doncs, estan intentant, d'alguna manera, aconseguir que aquests intermediaris els portin totes les dades perquè sigui l'Administració la que després a nivell fiscal pugui, d'alguna manera, continuar els processos.

Avui –no sé si ho ha llegit, em sembla que era avui o ahir–, a Austràlia, a Sydney, han decidit, davant del, diguem-ho així, desembarcament des de ja fa uns mesos d'Airbnb, començar a multar no la intermediària, sinó el propietari que lloga el seu habitatge a través d'aquesta plataforma i no el té acreditat, registrat o reconegut. I nosaltres també farem el mateix. Però nosaltres ja ens hem avançat. No vull fer, diguem-ho així, un exercici de gallardia ni de supèrbia; ho dic molt modestament: som la primera Administració en el món occidental que ha obert un expedient sancionador a Airbnb, que ha tancat l'expedient amb una sanció de trenta mil euros; que estem negociant amb Airbnb, que pagarà la multa, però que vol d'alguna manera continuar dialogant amb el Govern per veure com la seva activitat econòmica pot ser objecte, d'alguna manera, d'acceptació o d'integració. I els hem dit: «És molt fàcil: tota l'oferta ha de portar al final de tot, quan parlin dels metres quadrats, de l'habitació, del quarto de bany o del que ofereixen, i de la localització, al final, només, la matrícula del registre acreditat davant de la Generalitat de Catalunya d'habitatge d'ús turístic.»

I potser ja ens hem començat a pensar –i dic «potser», només– que potser haurem de regular també el que és això del *bed and breakfast*. Hi han alguns països que han dit: «Tu, doncs, hem d'anar que ofereixin i exigir-los que ofereixin també l'esmorzar, i d'aquesta manera ja entrarem en una activitat econòmica un punt.» Ja en parlarem.

En el camp de l'Uber. Doncs, en el camp de l'Uber també tenim els mateixos problemes. Em pertoca menys, doncs, perquè això és del Departament de Territori, però també s'han incoat expedients a Uber i expedients sancionadors per denúncies formulades per diferents guàrdies municipals, o també, evidentment, actuacions davant de la Direcció General d'Assegurances, en el Ministeri d'Economia.

Crec que també és evident que s'han de posar, d'alguna manera, alguns mecanismes perquè aquestes plataformes, que hi seran, el que facin és mitjançar amb les mateixes condicions d'exigència pel que fa a la resta d'operadors. Hi ha gent que ha acreditat el seu habitatge d'ús turístic... Per cert, acreditar un habitatge d'ús turístic és molt senzill: règim de comunicació a través dels ajuntaments; no fa falta fer massa expedient ni massa paperassa. És només una comunicació que acredita que el seu habitatge, doncs, compleix aquells mínims exigits, en aquest cas per la normativa del Govern de Catalunya, no?

La seva reflexió, diputat, és oportuna. Europa ha dictaminat fa ara escassament sis mesos..., parlant de conceptes, perquè encara no sap què és el que faran. Crec que val la pena, en la mesura que sigui possible, que hi hagi una certa homogeneïtzació o homologació, sobretot a nivell europeu. Hi estem molt atents. El Govern ha endegat un procés de treball per analitzar en quins sectors en aquests moments aquests models d'economia colaborativa..., perdó: de consum connectat amb ànim de lucre. Perquè la resta..., i estic d'acord amb vostè: no podem regular-ho tot. I, a més, tot el que es mou en el camp social del compro-

mís, de l'intercanvi, del *trueque*, del que és..., allà on hi han intermediaris nous, operadors nous, nous models de negoci, ànim de lucre i generació d'economia, hem d'afllorar-la, perquè, si no, tendim..., i coincidim en aquesta visió de generació, d'alguna manera, d'una economia que no aflora i no aporta el que és, doncs, un país endreçat i ordenat, no?

Suposo que..., i m'agradaria que fos vostè qui prengués la iniciativa. Segur que ho farà en el torn de rèplica, i, si no, doncs, també ho farà jo. Però el Govern ja ha endegat un grup de treball de reflexió al voltant d'aquests processos en el món del transport, del turisme i d'altres, i estic convençut que podrem tenir iniciatives conjuntes en aquest sentit.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula el diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, conseller. Uns comentaris a la seva intervenció.

La primera és que aquest tema no és pacífic. Quan en el grup parlamentari vaig manifestar la voluntat de fer aquesta interpellació, algú em va dir: «T'estàs ficant aquí en un lloc una mica complicat, eh?, en un esbarzer de què sortiràs amb alguna esgarrinxada.» Però crec que per l'interès general, que és el que a tots ens ha d'interessar –valgui la redundància– en aquest Parlament, és pitjor no pensar-hi. Per tant, malgrat que no sigui pacífic, hi hem de començar a treballar. Sense posicions tancades d'entrada, però començar-hi a treballar.

Un altre comentari. En un moment de crisi econòmica, la gent s'espavila. El nostre país va veure néixer moltes cooperatives de consum en els anys trenta i els anys vint, i van comptar amb l'oposició en el seu moment dels dos o tres botiguers del poble que tenien controlat el mercat en aquell moment, no? Avui estem en una dinàmica molt diferent, però la idea aquesta cooperativa en determinada prestació de serveis o intercanvi de béns hi és. És allò que abans ha citat molt oportunament el diputat Amorós de Schumpeter, la destrucció creativa: es crea, però es destrueix alguna cosa que hi havia abans, no? Per tant, aquí també hi han interessos contraposats que hem d'intentar conciliar al màxim.

Una altra reflexió. En polítiques d'innovació, una de les coses que volem fomentar són les *start-ups*. Quantes d'elles es basen en models de consum col·laboratiu? Unes quantes. I que han tingut èxit. O que hi estan connectades, o que ho tenen present en el seu model de negoci. Per tant, seria una mica estrany fomentar-ho, que aquestes empreses tiressin endavant, però que no poguessin operar en el nostre país, o no ho fessin..., sabent quin marc regulador se'ls aplica.

Coincideixo plenament que la clau és la distinció entre allò que és compartir, allò que no té ànim de lucre, del

que sí que hi ha ànim de lucre. I que moltes vegades el que en un primer moment és una activitat de simple intercanvi sense ànim de lucre es pot acabar convertint en ànim de lucre. I, per tant, aquí és on hem de poder traçar aquesta línia.

Una altra reflexió en l'àmbit del consum. En aquest Parlament la reforma del Codi de consum..., es va treballar en el seu moment el Codi de consum, però la presència dels drets dels consumidors, en un context de tants canvis que estan havent-hi en l'economia, és present. Per tant, no podem deixar desatesos els consumidors que participin, doncs, en aquestes plataformes, que utilitzin aquest servei.

I una altra consideració sobre la seva intervenció. Esmentava, doncs, la notícia referent a Sydney. I aquí és clau que, per nosaltres, la futura regulació o l'activitat del Govern en aquest àmbit, com a administració, s'haurà de fer en col·laboració amb els prestadors del servei de posar la informació, els qui presten aquestes plataformes *online*. I de la mateixa manera que hi han unes *reviews* i, per tant, hi han uns comentaris en molts d'aquests allotjaments, per exemple, que s'ofereixen, i hi ha *ratings*, i hi poden posar moltes estrelletes o poques estrelletes en funció del que els agrada, i això afavoreix que hi hagi més informació, doncs, també en els requisits es pot posar, evidentment –i seria ideal, i, per tant, aquí tenim la traçabilitat–, que es compleix amb la normativa.

La nostra proposta –i, doncs, vostè, conseller, ja l'ha començat a dibuixar una mica– és que es creï en aquest Parlament una comissió d'estudi sobre consum col·laboratiu, en què puguem treballar aquesta qüestió sense apriorismes i tenint present que hi han de participar els diferents actors implicats: des d'algunes experiències que tenim presents en el nostre país d'empreses que són la plataforma *online* on es produeix aquest intercanvi, des de les associacions de consumidors, fins a les administracions locals –que moltes vegades són les primeres amb què hem de gestionar alguns dels problemes que hi han derivats–, i també amb la presència d'experts.

La nostra moció serà això. I, per tant, esperem que en el proper Ple, doncs, compti amb la unanimitat dels grups. Sobretot amb aquesta mentalitat: és una qüestió que la tenim sobre la taula, no podem fer veure que no existeix, l'hem d'afrontar, i l'hem d'afrontar amb mentalitat absolutament oberta.

Gràcies, consellers; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, president, i gràcies, diputat. Hi estic absolutament d'acord. Ja li anuncio que estic convençut que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió coincidirà amb vostè en aquesta proposta; si més no, és el

que des del Govern proposarem al grup. Espero, i desitjo, i intueixo, doncs, que serà com a mínim ben tinguda aquesta opinió del conseller que els parla, no?

Amb quins criteris? També ens posarem d'acord, n'estic convençut. I coincideixo amb vostè. Primer, això de –ja li ho he dit, eh?– l'economia col·laborativa, consum connectat. M'agradaria pensar que ens dedicarem a intentar analitzar i estudiar, sobretot, allà on hi han fórmules de negoci que s'escapen. Perquè les fórmules d'economia col·laborativa més personalitzada d'un a un, no de *business-to-business*, sinó de persona a persona o de necessitat a oferta..., jo crec que serà impossible que ho regulem tot. Per tant, focalitzem bé: ànim de lucre, i la perspectiva –coincideixo amb vostè–..., prohibir o entendre que és una realitat que ha vingut per quedar-se i que el que hem de fer és, doncs, integrar-la i veure com garantim un procés de transparència i de regulació.

Al mateix temps, insisteixo en el que li he dit: crec que això ens portarà, necessàriament, a fer una reflexió també sobre els nivells màxims de regulació que hem exigit a determinats àmbits de la nostra activitat econòmica, perquè en la mesura en què estiguem integrant nous models de negoci a partir d'aquests processos, ens adonarem que no podrem mantenir també aquest mateix nivell d'exigència. I aleshores, si volem un mercat amb, diguem-ho així, competència equilibrada, no podrem tenir uns nivells d'exigència desequilibrats per a uns, i, en canvi, molt fàcils per als altres. Per tant, crec que no estic parlant de desregulació, estic parlant d'una regulació més flexible. Per tant, més flexibilitat, un procés regulador transparent i obert.

Haurem d'abordar també quin mínim de garanties per als que operen a través d'aquests *marketplaces* o d'aquests instruments. Sí, sí, per als consumidors. I dic «mínims». També és veritat que en aquest mercat, a través d'aquests processos, com vostè ha dit, hi han processos de traçabilitat, o també de generació de reputació: les estrelletes, o en definitiva els comentaris dels mateixos usuaris, que ja van generant... M'han explicat alguna anècdota d'alguna empresa que contractava cada any els estudiants d'últim curs perquè estiguessin durant tres mesos, doncs, bombardejant opinions favorables com a possibles consumidors d'aquella empresa, no?, però... És fàcil potser fer-ho durant un, dos o tres mesos, però finalment la realitat de les coses s'acaba imposant. Però un mínim de garanties per als consumidors.

I, finalment, crec sincerament que el que haurem de plantejar-nos –i, en aquest sentit, estic convençut que vostè també hi coincideix– és com, de quina manera, les obligacions de caràcter fiscal i tributari, i també els compliments en matèria de seguretat –això ens preocupa, potser no tant com als Estats Units, però ens preocupa a tots–, doncs, també s'introdueixen en aquesta reflexió de com plantejem una regulació, ho repeteixo, d'un nou model d'activitat econòmica, com garantim la competència, com hi donem entrada o els donem entrada al nostre marc regulador.

Això ens obligarà, com he dit, doncs, a fer-ho des d'una perspectiva transparent, des d'una perspectiva de flexibilitat, amb un mínim d'exigència. I sé que a vegades els costa, perquè a vegades hi ha models de negoci que diuen: «Calla, calla, que mentre no posin portes al camp, avancem, avancem i generem recursos.» I la valoració d'algunes d'aquestes plataformes avui són bilions en dòlars –per tant, en milers de milions d'euros o de dòlars– en el mercat borsari, no? Però no té sentit que no hi hagi un mínim d'obligacions tributàries, tant per als que operen com per als que mitjancen. I en això estic convençut que també podrem fer una reflexió que coincidirà –espero– amb la de les institucions europees, que crec sincerament que comparteixen la preocupació o la inquietud. I estic convençut que també ho veuran amb aquesta perspectiva oberta que vostè i jo hi hem coincidit avui, per regular, en definitiva, més aviat el consum connectat que l'economia col·laborativa, que té mecanismes no tant de generació de riquesa, sinó d'intercanvi, amb la qual estic convençut que potser, si algun any hi arribem, doncs, haurem avançat molt.

De moment, dediquem-nos als negocis que es mouen al voltant del consum connectat, que són molt i molt importants, i que avui estan alterant les nostres regles de joc de lliure competència dels nostres operadors, de les nostres petites i mitjanes empreses, i que crec que val la pena que hi fem aquesta aportació. Per tant, de la mateixa manera que el Govern té aquest grup de treball, estic convençut que al Parlament podrem fer molt bona feina també amb aquesta comissió d'estudi que vostè ha proposat.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la seva gestió econòmica (tram. 300-00208/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la seva gestió econòmica. Ha estat presentat pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, president. Gràcies als diputats que es queden a escoltar aquestes últimes interpellacions del dia.

Honorable conseller, pujo a aquesta tribuna amb la intenció de tenir amb vostè un debat assossegat, constructiu i, sobretot, educat sobre la situació econòmica que viu Catalunya. Com vostè ha vist avui a la sessió de control, se li han adreçat nombroses preguntes, perquè la situació econòmica de Catalunya preocupa, i preocupa molt. I hi ha moltes persones que pensen que la situació que s'està produint a Catalunya des de l'àmbit econòmic és com a conseqüència de la tensió

política que vivim, no? Una tensió política que genera desconfiança, inseguretat jurídica, i això perjudica la nostra situació econòmica.

Jo li ofereixo la possibilitat que avui, en aquesta interpellació, ens expliqui què és el que pensa vostè de com està la situació econòmica i com pensa encarar-la. En aquests moments estem acabant un període pressupostari i en començarem un altre. I el primer que volem saber és si vostè presentarà pressupostos, d'acord amb les dates establertes per la llei, que comencen a finalitzar el proper dia 10 d'octubre. I, per tant, volem saber exactament quines característiques tindran aquests pressupostos, i si pot fer un balanç dels pressupostos de l'any pressupostari que està acabant.

I li dic que la situació és preocupant. I no ho diem nosaltres, no li ho dic simplement perquè a Ciutadans el preocupi, sinó perquè vostè mateix, en una intervenció fa pocs dies a la televisió, a 8TV, deia que l'economia catalana està en una situació de col·lapse, perquè la despesa que vostè té projectada, o que pretén pressupostar per al proper període pressupostari, supera en 3.300 milions d'euros els ingressos que pot tenir Catalunya. I, per tant, si aquestes són les previsions, conseller, no sabem exactament si aquesta petició que vostè fa d'incrementar el deute, la capacitat del dèficit de Catalunya, doncs, és la millor opció. Volem que ens expliqui exactament com podem sortir, com podem superar aquesta situació.

I ens preocupa, com li deia, no només a nosaltres, la situació econòmica que viu Catalunya, sinó que el president de la CEOE, amb qui vostè ha manifestat certes discrepàncies públicament, doncs, qualifica que a Catalunya o considera que a Catalunya hi ha hagut una mala gestió econòmica com a conseqüència d'aquesta multiplicació del dèficit. Quan va començar la crisi, conseller, el deute a Catalunya era de 10.000 milions d'euros, i ara com ara s'ha multiplicat fins al punt d'arribar a tenir 61.000 milions d'euros de deute actualment.

Avui hem tingut notícia, conseller, també –o aquesta setmana hem tingut notícia– que les agències de qualificació consideren i rebaixen la qualificació creditícia del deute a Catalunya. I, per tant, això significa que Catalunya té una consideració de bons escombraria que impedeix que es pugui finançar en els mercats financers europeus, i que, per tant, hagi de tenir únicament com a font de finançament el Govern de l'Estat, a través d'aquest Fons de liquiditat autonòmic del qual ja ha rebut 27.000 milions d'euros.

També aquesta setmana el ministeri de treball ha fet públiques les dades financeres respecte a la seguretat social de l'any 2013, i explica que a Catalunya hi ha un forat enorme, de 6.700 milions d'euros, que només es pot finançar amb les aportacions de l'Estat. Fixi-s'hi, Catalunya ha guanyat, en forat en la seguretat social, fins i tot Andalusia. I malgrat aquest país fantàstic que ens pintava el president de la Generalitat durant el passat debat de política general, resulta que també en informes emesos pel Ministeri d'Economia i per altres estudis presentats durant aquests dies, se'ns diu que la

inversió estrangera, que el president de la Generalitat deia que s'havia incrementat enormement a Catalunya en els últims temps..., doncs, resulta que tampoc és així, i hi han dades que diuen que ha caigut a Catalunya gairebé un 66 per cent, fruit precisament d'aquesta situació d'incertesa, d'incertesa econòmica i d'inseguretat jurídica.

Miri, el 2010 les dades deien que la inversió estrangera era de 690 milions d'euros; el 2014 ha estat de 267, segons dades del Ministeri d'Economia. Miri, la Comunitat de Madrid té sis vegades més inversió estrangera de la que té Catalunya; ha multiplicat enormement la inversió estrangera, no? I, a més a més, també ens preocupa perquè les entitats creditícies, que són precisament aquestes que han d'obrir el crèdit per garantir que les empreses puguin tirar endavant i puguin accedir a crèdits que els permetin pagar els seus proveïdors i sobretot finançar-se, també anuncien que aquesta situació d'instabilitat política i econòmica els preocupa, perquè pot perjudicar el seu finançament a través del Banc Central Europeu.

Per tant, conseller, li donem l'oportunitat que s'expliqui, que ens digui com podem superar tot això sense tirar sempre la culpa als mateixos, perquè ara com ara només ha estat a través del Fons de liquiditat autonòmic el que ens ha permès, doncs, pagar o fer front a alguns dels pagaments a què la Generalitat no podia fer front.

Però, tot i això, conseller, vostè va pressupostar l'any passat uns pressupostos amb una partida de 2.300 milions d'euros, que no s'han aconseguit –2.300 milions d'euros que no s'han aconseguit, conseller. I volem saber exactament..., vostè ho va fiar a una venda de patrimoni i d'actius immobiliaris; doncs, què és el que s'ha venut i què és el que s'ha aconseguit per incrementar aquesta partida, perquè... Faci'ns un balanç. Vostès s'omplen la boca de parlar de transparència, però quan li han exigít exactament que ens digui quina ha estat la venda d'actius i quina ha estat la venda de patrimoni, no hem aconseguit cap mena de resposta.

I no hem aconseguit cap mena de resposta, fins i tot aquesta diputada que li parla, conseller, en la venda d'ATLL, quan es va fer aquella operació, que va ser un nyap, que fins i tot els serveis jurídics de la Generalitat la van qualificar així. Jo vaig entrar una pregunta per demanar per què la Generalitat de Catalunya no havia reclamat l'impost de transmissions patrimonials que li corresponia, que era gairebé d'un 4 per cent, és a dir, 40 milions d'euros, conseller. I no he rebut resposta. I amb 40 milions d'euros es poden fer moltes coses i es poden pagar molts deutes dels que avui té Catalunya.

El que volem, conseller, és que ens digui com preveu finançar aquests pressupostos per a l'any que ve, perquè vostès tenen un pressupost a fer, i, per tant, són vostès qui decideixen què prioritzen i què retallen. I de moment les retallades, conseller, sempre han anat a parar als mateixos: als collectius més sensibles. Miri, la sanitat, l'educació continuen sent els sectors més perjudicats. Fa uns dies també llegia un informe que deia que la inversió per estudiant a Catalunya ha cai-

gut un 29 per cent des del 2010, i, en canvi, conseller, no hem aconseguit que la vicepresidenta del Govern ens digui exactament en què ha consistit la retallada del sector públic. El sector públic no es toca, però, en canvi, la sanitat i l'educació, sectors sensibles, sí que han patit les retallades. I què han fet vostès per aconseguir ingressos? Doncs, home, estrènyer les butxaques dels catalans, conseller –estrènyer les butxaques dels catalans. No hi ha hagut una sola reunió del consell executiu on aquest Govern no hagi previst la creació d'una nova taxa o d'un nou impost. I, miri, si la Generalitat està en fallida, doncs, hi ha molts catalans que tampoc poden aguantar massa més pressió fiscal.

I en aquest sentit vull recordar-li que nosaltres vam presentar una proposta per reduir el percentatge del tram autonòmic de la Generalitat, que en aquests moments té gairebé caràcter confiscador, és dels més alts d'Europa, i no ho vam aconseguir. Potser això hauria garantit que algunes persones haguessin aprofitat això per dinamitzar més els seus negocis, i això hauria garantit un nivell de recaptació més alt. Però, clar, vostès el que intenten és pressionar i pressionar cada vegada més fiscalment els catalans, a través d'impostos que, segons vostès, no recauen directament en els ciutadans, però que sabem tots que acabaran pagant els ciutadans. Dipòsits bancaris, begudes edulcorades, el que hem aprovat avui sobre el tema dels carburants, els pisos buits, l'ITP són tots impostos que acaben repercutint en els ciutadans de Catalunya.

I què han fet vostès amb els diners? Doncs, home, no ho sabem, conseller. Avui vostè manté deutes amb les farmàcies, amb les entitats del tercer sector; no han pagat les escoles bressol; vostès tenen dues reclamacions de dos ajuntaments per impagament: l'Ajuntament de Cornellà, de 3 milions d'euros per impagament d'escoles bressol, i l'Ajuntament d'Hospitalet, per impagament de partides compromeses per la Llei de barris.

Miri, conseller, crec que hem de fer balanç, hem de fer un balanç per veure com entre tots sortim d'aquesta situació. Expliquin exactament com pensa vostè, que no sigui exactament tirant-li la culpa al Govern de l'Estat o intentant endeutar-nos més..., com podem sortir d'aquesta situació. I el que tampoc volem és que el deute, aquest deute que vostès han generat i han multiplicat en els últims temps amb la seva gestió, el vinguin a emascarar o utilitzin altres institucions per emascarar-lo o eixugar-lo, com han fet amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el qual han intentat amagar un deute de més de 600 milions d'euros a través d'obres i serveis que se suposa que vostès els han cedit, però que en realitat no s'han fet.

Per tant, conseller, nosaltres el que li demanem és clarat, que ens expliqui... Jo crec que és un moment, un bon moment per fer balanç i per veure com encarem el proper període pressupostari que està a punt de començar, i sobre el qual necessitem una sortida, conseller, una sortida que jo crec que els catalans en el seu conjunt demanen, però sobretot el sector empresarial i econòmic de Catalunya la mereix.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president... Senyora diputada, demana claredat. Jo crec que la claredat està molt bé, li recomano que també la practiqui, i tractem, efectivament, de tenir un debat assossegat.

La primera cosa que voldria deixar molt clara és que jo, a diferència de vostè, mai confonc la situació econòmica de Catalunya amb la situació econòmica de la Generalitat de Catalunya. Perquè encara que és natural pensar que hi hauria d'haver alguna associació, i això és el que passa amb els països que tenen hisenda pròpia, quan no es té hisenda pròpia no hi ha raó per la qual això sigui així. No hi ha raó lògica, i les raons polítiques porten en l'altra direcció. No hi ha cap associació entre la situació econòmica de Catalunya i la situació fiscal de la Generalitat de Catalunya.

M'adreçaré sobretot al segon, però abans, algunes qualificacions –vostè vol claredat– sobre la situació econòmica de Catalunya. La situació econòmica de Catalunya, en el context europeu, no es pot dir que sigui bona. En el context espanyol és relativament bona. Està perfectament clar que en la mesura en què hi ha recuperació a l'economia espanyola –ja veurem si es consolida, jo espero que sí, però això també dependrà d'Europa–, en la mesura en què hi ha recuperació, Catalunya està al capdavant d'aquesta recuperació amb pràcticament tots els índexs rellevants: creació d'ocupació, exportacions i també inversió. Hi han les dades del *ministerio*, però també hi ha les dades del *Financial Times*, que indiquen que en projectes i en creació d'ocupació –no en quantitat total de diners, però en projectes i en creació d'ocupació– en els set primers mesos d'aquest any Catalunya ha estat capdavantera, és a dir, número u, entre les regions de l'Europa continental, d'indústria manufacturera. Bé, la inversió en general ha sigut inferior aquest any que l'any passat aquí i a altres llocs, però mantenim aquesta posició.

També li vull assenyalar que, a diferència del que vostè sembla insinuar, el Ministeri d'Economia, quan presenta les seves estadístiques, no diu coses com «les diferències entre aquesta comunitat o aquella altra comunitat es deuen a raons polítiques, o es deuen a aquest conflicte o es deuen a l'altre conflicte». Perquè, miri, jo no he detectat fins ara cap impacte del conflicte polític que tenim amb el Govern espanyol en la realitat econòmica, que de fet, ho repeteixo, és capdavantera a Espanya. Però no dic que sigui impossible, eh? –no dic que sigui impossible. Ara, si passa, serà molt dolent per a Catalunya, i serà molt dolent per a Espanya. I això ho saben prou bé en el *ministerio*. Per tant, ja es guardaran prou –ja es guardaran prou– d'atribuir implicacions econòmiques a la política.

I fins i tot, amb el tema del FLA, li vull fer notar que, digui el que digui Fitch..., per cert, el *rating* del deute

català no és de bo escombraria, està dos graus per sobre, i no hi ha hagut un canvi de grau; l'han posat en vigilància –l'han posat en vigilància– negativa. Amb aquestes coses convé ser precís per una mica de responsabilitat. Doncs, bé, el mateix dia que el Fitch assenyalava el conflicte polític com un problema, perquè potser afectava l'accés al FLA, el mateix dia el Govern central, a la reunió del Consell de Ministres del divendres passat, aprovava l'ampliació del FLA a l'any 2015. I avui, aquest matí –és avui o va ser ahir?, disculpin, ara ja ho tinc tot confós, no sé si va ser ahir al matí o ha estat aquest matí–, s'han signat per part de la Direcció General de Política Financera i el ministeri els primers acords d'ampliació del FLA i autorització del FLA per a l'any 2015.

Ens interessa a tots –interessa al Govern central, ens interessa a nosaltres– que aquestes relacions finances siguin fluides i normals, i la nostra exigència i demanda permanent és que ho siguin encara més. Perquè, ho repeteixo, si això no funciona, tots ens farem mal. Hem d'aspirar a tindre un nivell de civilització que ens permeti mantenir conflictes polítics intensos en paral·lel i sense afectar i separats de la vida econòmica. I tots hem de procurar que així sigui. Ha estat així al Regne Unit, pot ser així a Bèlgica, pot ser així arreu. Anem, doncs, amb compte. I he de dir que el Govern central hi va, amb compte... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Perdoni, senyor conseller. Si us plau, les tertúlies creuades que hi ha no deixen escoltar el que diu el senyor conseller. (*Pausa.*) Gràcies. Endavant. (*El consellerriu.*)

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies. Coses breus que vostè ha esmentat. Els 2.300 milions del pressupost d'aquest any..., home, esperi a final d'any a veure què s'aconsegueix d'aquests 2.300 milions. Si vol sentir que no s'aconseguiran 2.300 milions, ja li ho dic ara: no s'aconseguiran 2.300 milions. Quants se n'aconseguiran? Doncs, ja ho veurem exactament –ja ho veurem exactament– a finals d'any.

Dit això, repasso molt breument temes de les finances de la Generalitat, una mica esquemàtiques. En primer lloc, permeti'm parlar de l'escenari pressupostari del 2015, al qual vostè també ha alludit. Despeses. Com ja he dit moltes vegades, hem reduït ja la despesa un 20 per cent menys –la despesa social–, la qual cosa vol dir més la despesa no social. No podem rebaixar-la més sense destruir –la frase que utilitzo és «de manera segura i severa»– els serveis socials. Per tant, no ho farem. I també incorporarem la paga doble dels funcionaris públics, perquè el tractament actual és massa diferent del de la resta de comunitats, o, sobretot, del Govern central. I això marca un nivell de despeses no financeres i no finalistes al voltant de 23.000.

Pel que fa a ingressos tenim els ingressos que ens vénen per transferències del Govern central. Noti, observi que no dic «pel sistema de finançament», perquè no hi ha sistema de finançament. No hi ha base nor-

mativa en aquests moments per als diners que rebem del Govern central. Rebem el que li sembla. Dit sigui de passada... Bé, ja ho diré després. Rebem el que li sembla. Per tant, per aquestes transferències rebrem una certa quantitat de diners, que són 200 més que el 2014, però 400 menys que el 2013. No hi ha relació, recordin-ho, entre la fiscalitat i l'estat de l'economia. L'economia està en recessió, rebem una certa quantitat; l'economia està en expansió, rebem 400 milions d'euros menys.

La diferència entre el que rebrem per impostos propis o cèdits, o per transferències, o pel nivell autoritzat d'endeutament, més tot el que se'n diuen «els ajustos SEC», que era una cosa complicada, que té a veure amb el sector públic de la Generalitat, vol dir que ens quedem a una situació, com he dit abans, similar a la de l'any passat, és a dir, ens faltaran –ens faltaran– uns 2.000 milions.

Aquest any no tindrem l'opció..., per a l'any 2015 no tindrem l'opció de vendre o concessionar res. Per tant, aquests 2.000 milions hauran de venir..., recordin que sempre els deia que per a aquest any haurien de ser rendibilització d'actius i acció política; aquest any que ve haurà de ser estrictament negociació política, no hi ha altra opció. L'alternativa –i no comptin amb mi per a això– són reduccions dràstiques en sanitat, ensenyament i benestar, i a veure què em diu que fem això. I no em diguin que tanquem una delegació a l'exterior, perquè això és una gota d'aigua a la piscina dels diners que es necessiten. Per tant, no hi ha altra via.

I no diguin tampoc que «no hay dinero» com se'ns diu de vegades, perquè aquest any 2015 –i apuntin el que els dic–, i una vegada tingut tot en compte, inclosos els ingressos per endeutament, les comunitats autònomes tindran *menys*, col·lectivament, diners que el 2013, i el Govern central tindrà *més* diners que el 2013. Si això és un repartiment just de la fiscalitat, no sé què és justícia.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías Sánchez.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, president. Gràcies, conseller. Diu vostè: «Quan no es té hisenda pròpia, doncs, no es pot decidir massa coses.» Però, escolti'm, vostè té a les seves mans un pressupost de quasi 37.000 milions d'euros. Són molts euros, eh?, conseller, per fer coses. Molts. No sé si no tenen hisenda pròpia, però tenen molts diners per fer coses. I són vostès els que han d'establir les prioritats d'inversió i de pagament a l'hora d'elaborar aquest pressupost. I jo crec que vostès tenen les prioritats equivocades. Perquè jo no li diré que s'estalviï els diners amb les ambaixades a l'exterior, que sí. Perquè vostè diu: «És una gota d'aigua.» Sí, una gota d'aigua, però seguida d'una altra, i d'una altra i d'una altra. Però són gestos, conseller –gestos. No es poden mantenir delegacions a l'estranger quan no es paguen

els treballadors del tercer sector. I no es poden atribuir dotacions de pagament de salaris, o de retribucions, a persones que participaran en la consulta, quan vostè no paga les escoles bressol. Aquests gestos, conseller, també s'han d'incorporar als pressupostos de la Generalitat.

Ja sé que no li agrada escoltar això, però són gestos, conseller. La Generalitat té les prioritats equivocades, i moltes vegades aquestes coses..., que potser sí que són una gota d'aigua, però donen mala impressió, i donen la impressió que vostès destinen molt més esforç econòmic i polític al seu interès partidista que no a les necessitats veritables de la societat a Catalunya.

I no em digui tampoc que una comunitat autònoma que té una tensió política com la que estem vivint avui a Catalunya no es veurà perjudicada per les inversions, especialment, i molt especialment, per les estrangeres. Perquè, escolti'm, a ningú se li escapa ja, i ningú està al marge de saber que hi han empreses que han fugit de Catalunya com a conseqüència d'aquesta situació de tensió política i d'inestabilitat econòmica... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí. I tant que sí! –i tant que sí!

El vicepresident segon

Si us plau, senyors diputats...

Carina Mejías Sánchez

Hi ha una pila d'empreses... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyors diputats...

Carina Mejías Sánchez

...que han decidit marxar de Catalunya per la inseguretat política...

El vicepresident segon

Perdoni, senyora Mejías. Perdoni, senyora...

Carina Mejías Sánchez

...i per la inseguretat econòmica que hi ha.

El vicepresident segon

Senyora Mejías, senyora Mejías... Perdoni un moment –perdoni un moment. No sé a què obeeix aquesta reacció. (*Remor de veus.*) Però la senyora Mejías està dient el que creu oportú, eh? Vostès el que han de fer és escoltar-la. D'acord? (*Pausa.*) Vinga, endavant.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, president. Ja sé que moltes vegades no els agrada escoltar les veritats. Però, escolti'm, «la Caixa» i el Banc de Sabadell han anunciat que marxaran si Catalunya s'independitza. (*Forta remor de veus.*)

Perquè no podran finançar-se al Banc Central Europeu. Sí, sí, sí, sí. Ho han dit; «la Caixa» ha canviat els seus estatuts per dir que la seva seu no estarà única-ment a Catalunya si aquesta situació es produeix. I tot això és conseqüència de la tensió política, conseller. Diguin el que vulguin, però és conseqüència de la tensió política. I aquesta tensió política afecta la situació econòmica –l'afecta.

I, miri, no sempre hem d'estar pendents del que fan els altres. Escolti'm, prenguin la iniciativa. Vostè diu: «Miri, en aquests moments no tenim suficiència financera.» Doncs, escolti, prengui la iniciativa, i van, s'ali-en amb altres comunitats autònomes que també són deficitàries –en el cas de Madrid o de les Illes Balears–, i acorden impulsar una reforma del model de finançament, i ho posen sobre la taula, conseller –ho posen sobre la taula. Vostès tenen capacitat d'iniciativa per fer això, en comptes d'estar prioritzant altres qüestions que el que generen és inseguretat i inestabilitat.

I, miri, em preocupa això que diu que hi haurà un desfasament en els propers pressupostos d'altra vegada aquesta partida fantasma dels 2.300 milions d'euros, conseller. Perquè si aquest any no l'hem aconseguit omplir amb les vendes de patrimoni, doncs, si aquest any tornem a sumar una altra partida fantasma, què farem, conseller? Què farem? Perquè, clar, si anem sumant partides fantasma en els pressupostos, ingressos que mai arriben, o producte d'operacions que no es produiran mai, doncs, escolti'm, la bola se'ns farà tan gran que no sabrem com pair-la, conseller.

I el que és necessari en aquests moments és veure com sortim d'aquesta situació, amb partides realistes, amb propostes factibles, que es puguin realitzar, perquè jo crec que és el que demanda tot el conjunt de l'economia catalana, molt concretament el sector empresarial per poder activar l'economia i poder sortir d'aquesta situació, conseller. I això està a les seves mans. És vostè qui ha de fer uns pressupostos que garanteixin aquest dinamisme econòmic, i evitar la pèrdua de temps amb tensions polítiques que debiliten la situació econòmica de Catalunya i que la perjudiquen. No només respecte de la resta d'Espanya, sinó també respecte als mercats europeus. I aquesta és la conseqüència d'aquesta qualificació que ha fet últimament l'agència de *rating* Fitch.

Això és el que li demanem nosaltres com a conseqüència de la situació política que estem vivint, conseller. Vostè té capacitat d'iniciativa, i el que li demanem és que la prengui i ens ajudi a tots plegats, perquè és la seva responsabilitat, a sortir d'aquesta situació amb uns pressupostos realistes, justos i solidaris amb la situació que viu Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Primer, una precisió d'un truc àmpliament utilitzat per vostè o pel Ministerio de Hacienda. Consisteix a sumar a les partides de despesa el refinançament. Per tant, si un té un deute de 10.000 que s'ha de refinançar, doncs, els 10.000 aquells els compten com a despesa. Així és molt fàcil inflar les coses. Miri, si cada any refinancem, doncs, cada any ens gastem 10.000 milions en aquest refinançament.

Miri, nosaltres, a part de despeses finalistes i de les de refinançament, el que tenim és entre 20.000 i 23.000 milions d'euros. Aquesta és la xifra real amb la qual hem de fer coses i depèn de l'any. Però aquests 37.000 són per impressionar els que es deixen impressionar. Són com els 1.700 del FLA del Ministerio de Hacienda d'aquest any. Diu que ens donen 1.700 –ens «donen», perdó: ens deixen– milions més. Miri, la meitat és genuí, és un préstec, és un préstec nou genuí. Els altres 800 són, simplement, refinançament. Jo no crec que ningú, inclòs el ministeri, pugui pensar que Espanya o Catalunya es posarà a rebaixar el seu nivell de deute i a pagar el principal. Això, fins que no s'arribi al dèficit zero, s'ha de refinançar i ja està. Però, per fer xifres grans, reconec que va molt bé.

Que les delegacions a l'exterior fan mala impressió? Bé, això deu ser a vostè, que li fan mala impressió; a mi em sembla que les delegacions a l'exterior són imprescindibles per a l'economia catalana: per atraure inversions, per a les activitats comercials, etcètera.

I, en tot cas, al final els votants decidiran; el que és important per a Catalunya és el que una majoria de diputats elegits pel poble decideixen que és important, no ho decideix un partit minoritari. Escolti, quan vostès estiguin al Govern, doncs, ja canviaran les prioritats; n'estic segur, que ho faran. També estic segur que començaran a veure els mèrits de tindre delegacions a l'exterior. Però d'això, com que no ho veurem mai, no puc passar opinió. (*Remor de veus.*) És una opinió –és una opinió, és una opinió–, no passa de...

Pel que fa a aquestes empreses estrangeres que se'n van, li agrairia que me'n digués una llista, que me'n donés una llista ben documentada, i, doncs, em faria efecte, perquè reconec que aquest és un tema que s'ha de vigilar.

Pel que fa als bancs, si se'n van o no se'n van, certament, l'argument que els bancs, si hi ha independència, poden canviar de seu és un argument potent, és un argument al qual els electors podrien ser sensibles i els votants podrien ser sensibles. Per tant, nosaltres el que estem dient és: votem –votem– i argumentin això –argumentin això–, i potser això tindrà efecte sobre els votants. No dic jo que no en tingui, d'efecte per als votants. Hauré de trobar una raó per la qual això no és important. Però ara no cal, perquè vostè és partidària que no votem.

A veure, em pregunta sobre els pressupostos de la... Ah, sí!, no sé què m'ha dit dels models de finançament, que per què no fem com València, com les Balears i elaborem models de finançament. Ja hi hem passat per aquí, han passat governs i han fet models de

finançament. A València i a Balears no els fan el més mínim cas. Els que saben per on van aquestes coses, que són els de Madrid, perquè estan a la vora del *ministerio*, no es dediquen a fer models de finançament; es dediquen a fer lobby, es dediquen a fer uns quants punts aquí o allà, però no es dediquen a fer models, perquè no els fan el més mínim cas.

Per tant, nosaltres reclamem el que necessitem, i ho reclamem amb el cap molt alt, perquè, miri, tots els diners que es gasten a Catalunya –tots els diners– els paguen els catalans, o potser alguns els pagaran. Tots, sense excepció. O sigui, que nosaltres no demanem almoïna ni demanem cap favor. Tots, sense excepció. Per tant, hem de tenir els que necessitem. No els reclamem tots, però hem de tenir els que necessitem.

Perquè em pregunta què farem en aquest pressupost del 2015, i jo li dic el que no farem: el que no farem és retallar sanitat, retallar ensenyament, retallar benestar, retallar Mossos d'Esquadra, retallar..., etcètera. Això és el que no farem. Per tant, tenim un problema? Sí, tenim un problema. Però sabem el que certament no farem.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre els casos de legionel·losi (tram. 300-00212/10)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, el darrer que farem avui, que és la interpellació al Govern sobre els casos de legionel·losi. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyors consellers i diputats que ens acompanyen a aquestes hores ja del vespre, vagin per endavant les nostres mostres de condolença cap a les vuit víctimes mortals que hi han hagut per aquest brot de legionella en el Vallès Occidental.

Aquesta interpellació no s'hauria d'haver produït en una situació normal amb un govern normal. Però, evidentment, com estem com estem, aquest grup parlamentari ha tingut a bé presentar aquesta interpellació. I més després, senyor conseller, d'aquest dematí, quan hem pogut escoltar tres preguntes que li han adreçat grups de l'oposició i també els seus propis socis de govern, que tampoc saben exactament quina és la situació. I amb independència del contingut de les diferents intervencions, hi havia un fons comú, que era la seva pèssima gestió, la seva mala comunicació enfront, envers aquest brot de legionella.

A nosaltres ens ha sorprès enormement que no hagi reconegut cap error, absolutament cap error; que no hagi estat capaç d'entonar un *mea culpa*, sobretot quan molta gent l'acusa a vostè directament d'haver gestionat molt malament aquest brot de legionella. Vostè

fins i tot s'ha permès el luxe de dir que la seva gestió havia sigut impecable quant a la comunicació i també quant a la contenció del brot.

Aquest matí també ens intentava, senyor conseller, fer un joc de paraules, i deia alguna cosa així com que «el brot no és una epidèmia», i d'això, perdoni que li ho digui, però n'haig de discrepar completament: el brot és epidèmic. En tot cas, diguem-ne, doncs, el llenguatge sensacionalista fa que es digui només brot, perquè queda, diguem-ne, més suau, però evidentment que el brot sempre és epidèmic.

També deia que no era el brot més greu, que n'hi han hagut de pitjors. Evidentment, només faltaria. Tot això ja ho sabem, senyor conseller. Però per nosaltres que hi hagin hagut vuit morts és motiu suficient perquè nosaltres li adreçem aquesta interpellació.

Vostè, senyor conseller, el seu departament, la conselleria de Salut no té cap protocol propi d'actuació per a aquests casos. L'únic que tenen –i hem tingut accés a la pàgina web i a documents interns del seu departament– són dos documents dels anys 1991 i 2001, documents que fan referència al protocol d'investigació i control de la legionel·losi. Però em sembla, senyor conseller, que amb vint-i-tres anys alguna cosa ha canviat en el món, fins i tot els bacteris s'han modernitzat, però vostès sembla que no.

Però, en tot cas, anem al relat cronològic del que ha sigut aquest brot de legionella en el Vallès Occidental. Miri, la gestió, li ho repeteixo, d'aquest brot ha estat pèssima. La primera nota de premsa que vostès fan és del dia 16 de setembre, quan ja hi havia dos morts i vint-i-dues persones afectades per aquesta legionella. I vostès fan una nota breu de premsa per explicar exactament això, que hi ha dos morts i vint-i-dues persones afectades.

I on era vostè, senyor conseller, fins a aquella data? Ah, sí, ho sabem. Per cert, el dia 11 de setembre sabem perfectament on era; el dia 11 de setembre sí que va sortir i va donar la cara, perquè segurament el toc de «pito» de la senyora Casals, de la senyora Forcadell i de la senyora Rahola sí que el va quadrar. I per a això sí que va sortir i va donar la cara.

Però l'endemà, el dia 17 de setembre, el secretari de Salut Pública, el senyor Antoni Mateu, feia una roda de premsa i apuntava cap a una torre de refrigeració com a possible focus del brot. I on era vostè, senyor conseller? No ho sabem.

Continuen les notes de premsa dels dies 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26... Notes de premsa, per cert, pràcticament totes elles iguals, amb una part final igual –informació útil per als ciutadans–, en què cada dia expliquen exactament el mateix. Notes de premsa que s'anaven succeint. I vostè mentrestant on era, senyor conseller? Doncs, no ho sabem.

I mentrestant, els morts anaven augmentant. I apareixen, el dia 23 de setembre, tres morts, tres víctimes mortals més a Ripolllet. I en aquest moment comencen encara més els dubtes, les alarmes; es genera una certa confusió: no se sap si és un sol brot, si hi han més brots... Es parla també d'una empresa d'alimen-

tació d'un polígon industrial de Sabadell, es parla fins i tot del camp de futbol del Tibidabo, es parla d'una empresa del barri de Gràcia, a Sabadell. I vostè on era, senyor conseller? Doncs, no ho sabem.

Es diu també que tot prové de la festa major de Sabadell, que s'havia produït els primers dies del mes de setembre. I vostè on era, senyor conseller? Doncs, no ho sabem.

Es diu també que el mes de juny –el mes de juny– ja va haver-hi una víctima mortal per legionella en el municipi, a la ciutat de Sabadell. Ens agradaria que això ho desmentís o, en tot cas, que ens expliqués què hi ha del cert en tot això.

Miri, senyor conseller, el 26 de setembre ja hi han vuit persones mortes. Llavors, compareix per segona vegada el senyor Antoni Mateu i diu que el brot de legionella és excepcional. Home, només faltaria que vuit persones mortes, doncs, formessin part d'una normalitat; crec que, afortunadament, això no és així.

Per cert, el senyor Antoni Mateu compareix el mateix dia que el senyor Jordi Pujol i Solel també compareixia en aquest Parlament, un divendres a la tarda, també d'una absoluta normalitat. Segurament, vostès pensaven que entre el cas Pujol, evasor fiscal i contrabandista de divises, que va tenir la poca vergonya de venir aquí amb un to amenaçador en lloc de reconèixer el seu presumpte delictes..., doncs, segurament, vostès pensaven que entre el cas Pujol, la consulta i tot plegat el brot de legionella passaria desapercebut.

Però seguim, continuem: 27 de setembre, nova nota de premsa. Parla directament del fet que els brots estan controlats; per tant, dona per fet que hi ha més d'un brot. I vostè on era? Eh, atenció!, diputats, aquí sí que sabem on era el senyor conseller. (*L'oradora mostra una fotografia.*) Mirin, mirin. (*Rialles.*) Amb un comportament, permeti'm, senyor conseller, més típic d'un adolescent que no pas del conseller de sanitat de la Generalitat de Catalunya. Permeti'm que li ho digui: patètic, lamentable i ridícul, fent fotografies a un paper. Cosa grande, ¿eh? –cosa grande. En lloc d'anar a Sabadell, en lloc d'anar a Ripollet, en lloc d'anar a l'hospital Parc Taulí a visitar les persones malaltes, els afectats. Doncs, no, fent fotografies a un paper. Històric, eh? –històric. Com s'han de veure, senyor conseller! Quina vergonya de govern!

En fi, miri, li volíem adreçar diverses preguntes, perquè no sabem què en pensa el conseller de sanitat de Catalunya..., doncs, la màxima autoritat en matèria de salut a la Generalitat de Catalunya no sabem què pensa de tot això, amb vuit morts a sobre de la taula.

A vostè li sembla normal que siguin dos brots diferents i que coincideixin en el temps i en la geografia aproximadament? Vostè creu que les empreses de la zona fan la seva feina correctament i passen els autocontrols exigibles? El seu Govern està fent els controls necessaris? Ens pot confirmar, senyor conseller, avui i aquí que el brot està controlat, o els brots? Ara ens dirà que el dia no-sé-quin –el dia que vostès convidin– compareixerà en comissió. A mi això no m'és suficient, senyor conseller. Vostè té l'obligació de sor-

tir, però no d'aquí a deu, quinze dies, sinó molt abans. Però, en tot cas, avui té l'oportunitat de sortir i donar un missatge de tranquil·litat als vallesans, encara, ho repeteixo, que sigui tard.

Per altra banda, pot confirmar també que la coordinació entre el secretari de Salut Pública, el senyor Antoni Mateu, i la subdirectora de Vigilància Epidemiològica no ha fallat, senyor conseller? Pot confirmar que els dies en què incrementava exponencialment el nombre d'afectats aquestes persones estaven exercint la seva responsabilitat?

Miri, senyor conseller, moltes són les incerteses, molts són els dubtes, moltes són les preguntes i molta és la confusió. I els ajuntaments de la zona, els ajuntaments implicats estan completament desinformatos. I no han rebut cap instrucció quant a la prevenció, què havien de fer. No em refereixo a Sabadell ni a Ripollet. Vostè ara em vindrà aquí i em dirà que no sé qui ha parlat amb l'alcalde de Sabadell o de Ripollet. No, no, no, m'estic referint als alcaldes de tot el Vallès, que no saben de quina manera han d'actuar.

I deia vostè aquest dematí: «Si el problema és que jo no m'he explicat, benvingut sigui el problema.» Doncs, miri, senyor conseller, nosaltres no volem un conseller de Salut amagat quan hi ha un problema, nosaltres no volem un conseller de Salut irresponsable; nosaltres volem polítics, volem consellers, volem un govern que treballi per la salut de les persones i no pas per trencar la societat. Nosaltres volem un govern seriós, un govern sensat, un govern conscient dels problemes i, per desgràcia i de moment, tenim tot el contrari.

Moltes gràcies. Estarem amatents a la seva resposta.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Il·lustre diputada, miri, jo he vingut a parlar de legionella, vostè he vist que ve a parlar d'altres coses.

Crec que no és acceptable en cap moment que es qüestionin la capacitat dels professionals que han de resoldre un problema que no és polític. La legionella i la legionel·losi són un problema sanitari, no són un problema polític, i m'agradaria no fer-ne un problema polític.

En aquesta primera part d'intervenció, perquè tothom pugui tenir una opinió formada del que estem parlant i no la deformem amb determinades afirmacions, jo diria, poc qualificades, permeti'm que aprofiti per explicar-li què és la legionella. Com sap, és un bacteri que tenim aquí tots, està aquí, que en diem «legionella» no perquè tingui res a veure amb la legió espanyola, sinó que és una epidèmia, i que es va produir epidèmia, brot epidèmic, en una concentració de legionaris nord-americans l'any 75 a Filadèlfia, per al

seu coneixement –no té res a veure ni amb la cabra ni amb l'altra legió, és la legió americana–, que té un origen ambiental i està present a tot l'ambient, i que es produeixen pneumònies per legionella permanentment –permanentment.

Aquestes infeccions per legionella produeixen dos tipus d'afectació: una que és lleu i suau, que en diuen «la *fiebre de Pontiac*», i una altra que és la *enfermedad del legionari*, que produeix una pneumònia que és greu, i molt greu, en totes aquelles persones que tenen patologies de base importants –immunodeprimits, etcètera–, amb determinats resultats de mortalitat.

Com es diagnostica aquesta malaltia? Aquesta malaltia es diagnostica normalment per un cultiu de l'esput i amb una cosa que abunda a Catalunya, afortunadament, que és diagnosticar o intentar diagnosticar totes les pneumònies atípiques fent un antígen amb orina que determini si hi ha legionella o no, cosa que no es fa de forma generalitzada a la resta de comunitats autònomes. Per això Catalunya detecta moltes més legionelles que la resta de l'Estat i que altres països europeus, no perquè tinguem brots de legionella.

En segon lloc, això es transmet, com sap vostè molt bé, en forma de brots, i un brot vol dir que afecta tres o quatre persones, al mateix temps, al mateix lloc i amb els mateixos, diguem-ne, terminis de primers símptomes. Això és un brot. I a partir d'aquí, quan determinem que hi ha un brot, per evitar que això vagi a més, apliquem el que se'n diu «el diagnòstic epidemiològic», que no té res a veure amb el diagnòstic clínic, eh? Una pneumònia per legionella..., hem d'esbrinar si aquesta pneumònia per legionella és una ambiental diferent de soques als tres o quatre malalts, o prové d'una sola soca, que normalment, com sap molt bé, s'ha d'anar a buscar a llocs on hi ha aigües que treballen a diferents temperatures i que després tenen un procés d'aspersió o de fumigació.

Tot això li ho explico perquè a la segona part li explicaré què hem fet amb relació al mètode. «Quan es declara un brot?», deia. Doncs, quan tenim dos o tres casos –ho explicava–, i s'activa tot un procés que està protocol·litzat. Tot un procés que fa que es vagin a buscar totes i cada una de les fonts possibles que tenim censades on es pot produir aquesta acumulació d'aigua i de bacteris. I això són les torres de refrigeració, els camps de futbol i aspersió, els camions que netegen els carrers als ajuntaments, etcètera. Per tant, es busca, i quan es té això, que ja es té, encara no sabem si, dels malalts que han tingut aquesta pneumònia, l'origen d'aquesta pneumònia és aquesta soca o no. Tenim una torre de refrigeració, que hem detectat que té una abundància de legionelles en una empresa determinada, però encara no sabem, perquè hem de fer els cultius pertinents i els creuaments pertinents, si aquesta legionella és la que ha infectat aquests malalts que tenim allà, i seguim investigant altres torres i altres llocs.

Aquest és un procés llarg; no es posin nerviosos, és llarg. Els cultius microbiològics no es fan d'un dia per l'altre. Per tant, han de confiar en els professionals que porten això, han de confiar en el sistema sanitari. No

és un problema polític, és un problema assistencial. No facin un problema polític on no hi ha un problema polític. Per tant, d'acord amb els protocols, es treballa conjuntament amb salut pública dels ajuntaments. Es treballa conjuntament: els tècnics de l'ajuntament amb els tècnics de l'Agència de Salut Pública del territori i els de Vigilància Epidemiològica.

Quins són els mecanismes preventius perquè això no es produeixi, perquè aquests brots d'una malaltia, que és la legionel·losi, aquests brots concentrats en una sola soca, un grup de malalts, en un temps determinat i coincidint en el temps d'inici dels símptomes...? Preventivament, perquè la legionel·losi és previsible i tindriem molta més legionel·losi si no tinguéssim aquests mecanismes preventius, passa per tenir permanentment controlades i analitzades totes aquelles potencials fonts de generació de micronització, a través de gotes d'aigua a l'ambient, de legionelles que es puguin cultivar en l'aigua.

Quins són aquests focus? Doncs, com deia abans, les torres, que són d'alt risc –aquestes són competència de la Generalitat de Catalunya–; el que és baix risc –regs per aspersió, el que són *spas*, el que són altres llocs d'aquest tipus– correspon als ajuntaments, sempre amb màxima coordinació amb la responsabilitat de les dues entitats. Però el primer responsable, per decret, són les empreses, que han de tenir uns programes de manteniment, que només poden contractar empreses que acredita la mateixa Administració. I requereixen tenir uns procediments al dia, procediments al dia que són verificats, de forma rutinària, en l'àmbit dels de baix risc pels ajuntaments, i en l'àmbit d'alt risc per part del Departament de Salut i l'Agència de Salut Pública. Aquests són els processos de protecció i de manteniment.

I, hi insisteixo, jo crec que el conseller, expliqui o no expliqui..., crec que..., no em demanin fer política en salut. Jo crec que en qui hem de confiar –jo hi confio plenament– és en aquelles persones que al llarg dels anys cuiden i protegeixen la nostra salut, amb la legionel·losi i amb altres coses, i jo crec que la confiança l'hem de tenir en aquests professionals. Jo l'hi tinc, la confiança. I per això jo crec que són els que han de donar resposta a aquests problemes, i l'han donat, tant des del punt de vista epidemiològic com des del punt de vista assistencial. Jo vull agrair especialment la feina que ha fet el consorci sanitari, la Corporació del Parc Taulí, l'Hospital de Sabadell, el seu servei d'infeccioses, amb relació a una malaltia que és greu, però que també hem de pensar que té tractament. No estem parlant d'una malaltia que no tingui tractament. Té tractament antibiòtic. Aquest tractament antibiòtic, si es comença en els temps adients té les curacions que té.

I, que jo cregui, de tots els malalts que no tenien el risc que tenen en qualsevol altre tipus d'infecció –malalts oncològics, malalts amb insuficiències renals severes, que són, malauradament, les defuncions que hem tingut–, la resta de malalts van sortint d'alta i van sortint curats. Si no ho recordo malament, em sembla que només tenim un malalt a l'UCI. Per tant, home, creguem una miqueta en els nostres professionals. No

tot és política, en aquest país. En aquest país hi han professionals, hi ha assistència sanitària, hi han professionals de primer nivell. No tot és política. Traiem la política permanentment, eh? Arriba un moment en què els mateixos professionals ja m'ho transmeten: estan una miqueta farts que cada vegada que hi hagi una actuació sanitària aparegui la política, es demanin responsabilitats polítiques, depuracions. Prou. I no ho dic solament com a conseller, també ho dic com a metge. Els metges estan treballant adequadament; les infermeres estan treballant adequadament.

Tenim un brot de legionella? Sí. Hem tingut molts brots de legionella, a Catalunya, i en tindrem més. Afortunadament, tindrem molt pocs brots en comparació dels que hauríem de tenir si no hi haguessin totes les mesures preventives decretades en una última revisió del 2004. Per cert, permeti que li digui que el protocol d'actuacions és del 2014, eh? Jo no sé què ha trobat vostè, però li puc assegurar que hi ha un protocol d'actuacions del 2014. Si vostè ho nega, jo li passaré el paper ara mateix.

Per tant, deixem-nos d'especulacions. Jo, després, respecte a això que toca, això que s'ha de fer, li explicaré el que hem fet, a la segona part: què hem fet per diagnosticar, com hem fet el diagnòstic epidemiològic, on està el problema, quins creuaments tenim i quina solució, i per què donem per controlat el brot, perquè de moment, de moment, els casos que s'han presentat, que encara se'n poden presentar alguns, que tenen més estirat el període d'incubació, tenen tots normalment el mateix inici simptomàtic, de símptomes, no quan van a l'hospital. Per diagnosticar que és un brot no és per quan van a l'hospital. L'hospital el que diu: «Acabem de veure un malalt, que ha fet un cultiu o ha fet un antígen en orina; té una legionella.» I és de declaració obligatòria.

Per cert, també ens coordinem amb el ministeri, amb la Direcció General de Salut Pública; treballem conjuntament, els enviem les dades i enviem tota la informació. És un problema sanitari, que requereix la solució per part dels sanitaris, dels metges assistencials i els metges de salut pública, dirigit des de la responsabilitat que pertoca en cada cas.

Per tant, no en fem un problema polític. En tot cas, exigim que les coses funcionin. També he de dir-li que, dins de les pautes determinades, totes i cada una de les inspeccions d'ofici sobre aquestes torres que podien ser de risc s'han fet oportunament –s'han fet oportunament. Inclús l'empresa que en aquests moments té aturada la seva torre havia tingut tots els controls: a part dels seus, els controls de l'Agència de Salut Pública.

Això és el que hi ha. Després, a partir d'aquí, vostè pot fer el relat que vulgui, l'especulació que vulgui, creuar això amb arguments que no vénen al cas, preguntar on era el conseller... El conseller hi era, però el conseller no té per què estar al costat dels malalts. Qui ha d'estar al costat dels malalts són els metges assistencials, els metges de salut pública i l'organització sanitària. I el conseller ha d'estar darrere d'ells, donant-los suport en tot moment, no davant d'ells ta-

pant el que fan, que són els que realment, des de fa molts anys, fan sostenible això i fan funcionar això. A la política hi som per ajudar els professionals, no hi som per exigir als professionals coses que ells no poden en cap dels moments haver d'assumir en cap situació.

Per tant, feta aquesta petita referència de què va això de la legionella, com la controlem, què toca fer, quina diferència hi ha entre diagnòstic epidemiològic i el clínic, després li explicaré en concret què hem fet en el cas dels dos brots.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, les classes i les lliçons de microorganismes i de biologia i microbiologia a medicina jo també les vaig rebre a la facultat. I, per tant, no m'impressionarà, aquí, explicant-me el que és un microorganisme. Ho sé, com a mínim, exactament igual que vostè.

Miri, aquesta diputada en cap moment ha qüestionat la feina dels professionals –ni de les infermeres ni dels metges–, només faltaria. Gràcies a Déu que els tenim, a ells. Un reconeixement... *(Pausa.)* Sí, sí, a vostè li pot fer molta gràcia, però, escolti'm, al final cadascú diu el que diu i vostè sap perfectament a què m'estava referint. Al final –al final–, i afortunadament, sort en tenim, de les infermeres i dels metges a Catalunya, que a més del que han de tragar per culpa de les seves retallades, doncs, encara han d'escoltar com el conseller posa en boca paraules que no són meves.

Però, en tot cas, miri, aquí el que estàvem qüestionant és la seva capacitat o, més ben dit, la seva incapacitat per gestionar aquesta crisi. I no despisti el personal, senyor conseller. En cap moment aquesta diputada ha dit el que vostè diu que he dit. En tot cas, diu: «Traiem la política.» Sí, bé, escolti'm, i vostè de què fa aquí? Està fent de metge aquí? Podria pujar a aquesta tribuna amb un bisturí i amb un «fonendo». Perdoni, a vostè li paguem tots els catalans perquè faci de polític. Jo també tinc una professió darrere, però pujo en aquesta tribuna en la meua condició de polític. I, si no, senyor conseller, si vostè no acaba d'entendre això, escolti'm, posi's la bata blanca i la porta serà oberta.

Perquè, miri, a mi no em serveix..., perquè aquest matí deia que compareixerà pròximament a la Comissió de Salut per donar explicacions sobre aquest brot. I a més deia que ho faria acompanyant –acompanyant, eh?– el secretari de Salut Pública. Escolti'm, vostè no ha d'acompanyar ningú; vostè, en tot cas, pot acompanyar la ministra de Sanitat. Això sí –això sí. A la ministra de Sanitat vostè l'acompanya, però el secretari de Salut Pública és ell que l'acompanya a vostè. Però, en tot cas, un tema de matís, eh?

Senyor conseller, miri, els ciutadans de tot Catalunya, però especialment del Vallès, esperaven la seva informació, la seva compareixença pública, la seva visita, com li deia, als municipis afectats, sobretot per generar confiança, per resoldre incerteses i per aclarir dubtes. Vostè tenia l'obligació, i té l'obligació política –no com a metge, no, no, com a polític– de sortir públicament, donar la cara i, sobretot, generar tranquil·litat en aquests municipis. I vostè ha estat amagat i participant, això sí, en actes il·legals. Li puc treure una altra vegada la foto, que sembla que els ha fet molta gràcia.

I em deia: «No es posin nerviosos.» Miri, aquesta expressió no me la digui a mi, senyor conseller. Se'n va a Sabadell, se'n va a Ripollet, i els ho diu a les persones malaltes, als familiars dels morts, per exemple, o de les persones que estan ingressades a l'hospital, que no es posin nerviosos, que, home, tranquils, que això va per llarg, no passa re.

Miri, vostè no m'ha contestat jo crec que cap de les preguntes. M'ha donat aquí, o m'ha intentat donar una classe de què és un microorganisme –bé, curios–, però no m'ha contestat si és veritat que el mes de juny ja va morir una persona a Sabadell per aquesta malaltia. Tampoc no m'ha contestat la coordinació que jo li deia entre el secretari de Salut Pública i la subdirectora de Vigilància Epidemiològica, si no havia fallat aquesta coordinació.

Tampoc coneixem els resultats que, segons el mateix secretari de Salut Pública, ahir, dia 30 de setembre, s'havien de saber quant als resultats de les mostres que havien agafat. No ho sabem. Han passat ja més de vint-i-quatre hores i continuem sense conèixer, doncs, aquests resultats que havien de ser públics ja fa unes quantes hores.

Recordar-li també, senyor conseller, que la mateixa Fiscalia de Sabadell ha obert diligències informatives per esbrinar l'origen del brot infecció, i han demanat informació a la conselleria de Salut, així també com dels resultats de les mostres agafades de les torres de refrigeració en qüestió.

I en definitiva, senyor conseller, miri, en moments de dificultat és quan es demostra la professionalitat també dels polítics, no només dels professionals, sinó, com la seva, dels polítics. I en aquest cas, senyor conseller, la crisi del brot de legionella l'ha deixat en evidència. Vostè i el seu departament no han estat a l'alçada. Han amagat informació i encara a hores d'ara no sabem ni què ha passat i, sobretot, el que és més greu, què està passant en aquests moments. A mi –li ho torno a repetir per tercera vegada– no em val que vostè ara pugui en aquesta tribuna i em digui: «No, la setmana que ve o d'aquí a quinze dies o d'aquí a quatre mesos compareixeré i donaré explicacions en comissió.» No, no, és que les explicacions no només ens les ha de donar als grups parlamentaris, les ha de donar a tots els ciutadans de Catalunya, que mereixen i tenen dret a saber tota la veritat del que vostès estan fent, a banda de fer-se fotografies en actes il·legals.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, president. Il·lustre diputada, miri: Sistema de prevenció i control de la legionel·losi 2014. (*El conseller mostra uns fulls.*) No sé a qui deixa en evidència, això. I quan dic «política» és dir «no utilitzar malament la política ni les males arts polítiques». I jo li demano que no em posi nerviosos ni les famílies dels difunts ni els malalts, perquè vostè els posa nerviosos.

Com a responsabilitat, la meua obligació i la del meu equip és explicar a la gent el que passa. I jo ara li explicaré el que passa, i el que passa d'acord amb el que toca fer i el que les normes diuen que hem de fer.

Miri, quan es declara un brot? –com li deia. Es declara un brot quan apareixen dos o tres malalts. A Sabadell, van aparèixer dos o tres malalts en el mateix temps amb el mateix inici de símptomes i vam declarar un brot. Què significa «declarar un brot» en termes de salut pública? Significa, automàticament, posar els mecanismes en marxa, en coordinació amb l'Ajuntament de Sabadell, abundar en totes i cada una de les coses que deia abans que es van fer –inspeccionar totes les torres, inspeccionar els camions de neteja de l'ajuntament, revisar els camps de futbol–, en funció del que se'n diu «diagnòstic epidemiològic», que surt de veure per on ha estat aquella gent, per on ha deambulat i per on ha circulat en els dies anteriors a tenir els seus primers símptomes. Això es fa així.

El dia 10 de setembre... Estem parlant de fa vint dies, eh?, no ha passat un segle. El dia 20 es notifiquen aquests dos casos, s'entrevisten en profunditat a tots i a cada un. Hi ha un cas d'una malalta que, malauradament, acaba morint, que era una senyora amb un quadre oncològic, amb un càncer de pàncrees, en una situació de molta dificultat de supervivència que es veu agreujada per la seva pneumònia. I, a partir d'aquí, inicialment, es continuen analitzant totes i cada una de les fonts possibles. A partir del dia 15, durant el cap de setmana, apareixen alguns casos més. Continuen aquests casos sent coincidents amb l'inici dels símptomes en el temps, i s'actua, hi insisteixo, de la manera que està formalitzat actuar, que vostè diu que no està formalitzat, però està formalitzat. La Subdirecció General de Vigilància i Resposta a Emergències de Salut Pública es posa en marxa, el director del servei regional, el cap de l'Àrea de Gestió de Riscos de Barcelona, el cap de secció de coordinació de l'Àrea de Gestió de Riscos de l'Aspcat, el responsable de Control i Prevenció de Legionel·losi també de l'Àrea de Riscos de Barcelona, el responsable de l'Equip Territorial de Salut del Vallès i l'Ajuntament de Sabadell. I a través d'aquesta comissió de coordinació, s'estableix un sistema d'informació per comunicar que aquest brot estava declarat als centres d'atenció primària del Vallès i als hospitals de la zona. Això és el que es fa en aquests primers tres, quatre dies, que és el que toca fer.

Després d'això, s'ha d'elaborar una hipòtesi en termes de diagnòstic epidemiològic, és a dir, això, per què s'ha produït? Hipòtesi. La hipòtesi que es planteja, quan ja teníem declarats catorze casos –dotze residents a Sabadell i dos residents a Barberà–..., es planteja que, atesa, hi insisteixo, la coincidència en l'inici dels símptomes i l'aparició sobtada d'aquests catorze casos en aquests pocs dies, estan distribuïts de forma dispersa, que és possible que es tracti d'una torre de refrigeració que hagi iniciat l'activitat a principis de setembre, després d'haver estat aturada durant el mes d'agost, cosa que és una de les primeres hipòtesis amb què es va treballar.

Per tant, s'inspeccionen totes i cada una de les torres. Per cert, totes estan censades –totes–, les torres de risc; el cens el fa l'ajuntament i l'entrega a l'Agència de Salut Pública. I, per tant, sabem totes les torres que hi ha a l'entorn. I, a partir d'aquí, l'agència, conjuntament amb l'Ajuntament de Sabadell, treballa a agafar les mostres de totes i cada una d'aquestes i posar-les a cultivar per veure si creixia un nombre suficient d'aquest bacteri que permetés dir que aquest creixement, realment, aquella soca, pel volum de creixement, feta aspersió amb ella, podia ser la font.

Es fa això, es continuen totes i es comença a tenir resultats. No es tenen resultats d'un dia per l'altre. Sap vostè molt bé que això és un cultiu, eh?, i un cultiu requereix un temps.

Quan el primer cultiu apareix al quart o cinquè dia, en una torre, i apareix positiu, diem: «Aquesta torre s'ha d'aturar.» Per cert, totes les torres que s'inspeccionaven, després, eren totes netejades, eh?, perquè..., amb independència d'esperar o no el resultat de l'analítica, atès que era potencialment un risc, un cop agafada la mostra, es netegen les torres. Per tant, a partir d'aquí, això és el que es fa permanentment, i això és el que s'ha fet. I això, en el cas dels primers resultats, hi insisteixo, s'atura aquella torre, malgrat que havia estat netejada –s'atura aquella torre.

I ara, què hem de veure? Si d'aquella torre o d'altres que puguin sortir podem creuar això amb el fet que són realment la soca clínica, la que té el malalt es respon a la soca ambiental, que és la que està en l'aparell.

Dit això, és veritat que s'ha produït no aquest brot, no, de legionel·losi, s'han produït legionel·losis durant tot l'any a Catalunya. Una cosa és que això siguin brots i una altra cosa és que sigui legionella com pot ser un altre tipus de pneumònia que fa que tingui un malalt una legionella. D'això, n'hi han, i, a Sabadell, n'hi van haver, i va haver-hi un mort. Per tant, i això és veritat. Però que això siguin brots epidèmics és una altra cosa, eh?

I, per tant, si vostè mira totes les legionelles que publicarem a final de l'any, veurà que hi han moltíssimes legionelles –moltíssimes–, a Catalunya, que són fenòmens d'infecció pulmonar i pneumònica no atribuïbles a un brot epidèmic, eh?

Per tant, aquesta és la realitat. Hem fet el que tocava fer. Ho hem explicat a tothom. Jo el que lamento és que vostè faci aquesta versió –si em permet l'expressió, encara que dirà que no és afortunada– una mica *torticera* de la realitat i relacionant coses que no tenen a veure res amb el que estem parlant.

Per tant, la meva obligació és tranquil·litzar la gent, i jo crec que la seva també.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió fins demà al matí, a les nou, que la reprendrem amb les dues interpellacions que queden. Fins demà.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i deu minuts.